KRISTEN ROBINETTE

Moneda spaniolă

Traducerea şi adaptarea în limba română de

BRÂNDUŞA CARMEN BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

- Taci, Lucky! exclamă Lauren Adams ştergându-se cu batista murdară de ţărână în jurul nasului si gurii.

Vânticelul care adia domol era ca o binecuvântare, aşa că ea-si permise luxul unei mici pauze, respirând cu nesaţ aerul răcoros din acea zi toridă. Lauren avea o mulţime de treburi pe cap, iar mârâiturile căţeluşei n-o ajutau deloc. Oftând, se întoarse la munca ei istovitoare, vânturând ovăzul din grajd, şi stârnind un nor de praf în jurul ei.

Lucky mârâi şi începu să bată din picioare precum un cal nărăvaş.

- Bine, bine, vin acum, spuse Lauren dându-şi ochii peste cap şi privind grajdul în care nu se mai făcuse curat de mulţi ani. Ei, nici Roma n-a fost construită într-o zi, murmură ea punându-şi mănuşile în buzunarul din spate al pantalonilor scurţi, şi urmând-o afară pe răsfăţată.

Punându-şi mâinile la ochi pentru a se feri de soarele puternic, privi peisajul familiar. Ferma din vale era izolată şi puţinii oaspeţi pe care-i primea erau de obicei anunţaţi.

Asta până azi. Inima lui Lauren se opri în loc, în momentul în care observă un străin apropiindu-se din depărtare.

Bărbatul avea pieptul gol şi era foarte bronzat. Părea să aibă în jur de treizeci de ani. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi prăfuiţi şi în picioare avea cizme cu botul ascuţit. Cămaşa albă şi-o legase în jurul şoldurilor.

Bărbatul o chemă pe Lucky pe un ton blând, iar când răsfăţata începu să dea din coadă în semn de pietenie, Lauren intră în panică.

- Nu... şopti ea agitat. Nu-ţi face prieteni, te rog.

Era singură. Se afla la o distanţă de cinci sute de metri de casă şi de telefon. Spre uşurarea ei, bărbatul se opri în dreptul izvorului, şi aplecându-se peste parapetul de piatră, se udă cu apa rece ca gheaţa pe faţă.

Lauren îl privi fascinată câteva secunde. Picăturile de apă care sclipeau în soare se scurgeau de-a lungul obrajilor lui, pe gâtul musculos şi pe umerii largi. Apoi bărbaul îşi trecu degetele prin părul negru pe care şi-l strânsese într-o codiţă mică la ceafă.

Era un hoţ!

Din trei mişcări Lauren intră în grajd şi puse mâna pe o furcă. Era singura armă cu care se putea apăra. Respiră adânc încercând să-şi potolească frica.

înainte să iasă din grajd privi pe furiş afară. Bărbatul scosese din buzunar o eşarfă roşie pe care şi-o legase cu grijă în jurul capului. O

văzuse!

Se apropia de ea fără să se grăbească. Lauren strânse furca în mână cu putere. încercă să adopte o atitudine curajoasă, dar inima-i bătea să-i spargă pieptul. Spre uşurarea ei, bărbatul se opri la cinci metri de ea. Lucky sări cu picioarele din faţă pe şoldurile străinului şi începu să se gudure prietenoasă. Lauren se pregăti s-o strige pe răsfăţată înapoi, dar bărbatul mângâie capul câinelui şi-i şopti ceva.

Adierea de vară care-i mângâie faţa lui Lauren avea un miros de piele bărbătească încinsă şi de after-shave. îl privi pe străin în ochi şi observându-i zâmbetul amuzat se întrebă dacă nu cumva se holbase prea mult la el. Brusc, tricoul de vară i se păru prea transparent pentru ca ea să se simtă suficient de protejată de privirile străinului.

Simţi cum urechile i se încingeau din ce în ce mai tare, pe măsură ce privirile bărbatului coborau de pe faţa ei pe piept, pe şolduri, până la picioarele ei goale şi lungi.

Cu un curaj ieşit din comun, strigă:

- Te afli pe o proprietate privată!

Ochii străinului se umbriră. Nu-i răspunse nimic. Duse mâna la buzunarul de la spate şi scoase o batistă cu care-şi şterse ultimele picături de apă. Lauren se foi neliniştită în timp ce străinul privea total lipsit de interes furca din mâinile ei.

Apoi străinul duse mâna la celălalt buzunar şi scoase o foaie împăturită. Când întinse mâna ca să i-o dea, Lauren făcu un pas înapoi, ridică bărbia şi spuse:

- Citeşte-mi-o!

Bărbatul, care părea din ce în ce mai iritat, oftă adânc şi spuse pe un ton neprietenos:

- Dacă te deranjează prezenţa mea aici, trebuie să vorbeşti cu domnul Harbison.

- Poftim???

- După cum scrie în documentul acesta, zise el întinzându-i hârtia, orice obiecţii privind lucrările de excavare trebuie făcute în scris.

- Excavare! exclamă ea smulgându-i foaia din mână. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

- Ai zece zile la dispoziţie, spuse bărbatul desfăcându-şi cămaşa din jurul şoldurilor şi îmbrăcând-o.

Lauren îi aruncă o privire suspicioasă. Dacă se liniştise în privinţa intenţiilor acelui bărbat, începea să

fie îngrijorată din cauza spuselor lui. Despături la repezeală hârtia şi, în timp ce el îşi băga cămaşa în pantaloni, citi conţinutul documentului.

Arheologii Universităţii din Alabama primiseră aprobare să excaveze pe terenul ei din Macon Valley. Nu. Trebuia să fie vorba de o greşeală. Lauren simţi fiori reci străbătându-i şira spinării. Pe pământul bunicilor săi, care acum îi aparţinea,

urma să se construiască o autostradă. Dumnezeule... Investise toţi bănuţii ei în renovarea acelei ferme.

- Hei, te simţi bine? întrebă stăinul privindu-i îngrijorat tenul palid şi prinzând-o uşor de braţ.

Lauren îşi trase stânjenită mâna. Apoi simţi că se sufocă de indignare. îşi aminti de colegii ei de muncă, mediocri de altfel, avansaţi doar pentru că erau “băieţi de treabă”, de felul în care fusese redusă la tăcere de fiecare dată sub pretextul că “ai răbdare, va veni şi rândul tău”, şi bineînţeles, de Roger.

- Nu, nu mă simt bine! exclamă ea dându-şi seama că nu scăpase de “băieţii de treabă”.

- De ce nu şezi o clipă? întrebă el arătându-i un scaun scund cu trei picioare. Presupun că n-ai aflat până acum de venirea mea.

încercă s-o apuce din nou de braţ, dar ea se feri şi-i îndesă hârtia în palmă.

- Nu mă interesează, spuse ea. Vreau să pleci de pe proprietatea mea.

- Stai puţin, spuse el apropiindu-se de Lauren. Lasă-mă să-ţi explic.

- Ce să-mi explici?

- Vreau să te asigur că lucrările nu-ţi vor afecta viaţa, iar excavările nu vor strica pământul. Când vom termina, totul va fi ca înainte. Lângă document ai o hartă. Dacă n-o înţelegi, pot să-ţi explic eu unde vom excava.

Lauren se apropie de el interesată şi se aşează pe scăunel. Bărbatul despături harta şi spuse:

- Sunt inginer. Sau am fost până acum câteva luni.
- Nu mă interesează. Treci la subiect.

Lauren se simţi trădată când răsfăţata se aşeză la picioarele străinului, dând din coadă. începu să-şi maseze fruntea care începea s-o doară din ce în ce mai tare.

- Ceea ce nu înţeleg, domnule... Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.
- Jesse McCain, spuse el dând să scoată portofelul în care-şi ţinea actele.
- Bine, domnule McCain...
- Jesse.
- Nu înţeleg ce rol ai în toată povestea asta.
- Sunt şi arheolog. Din când în când sunt chemat pentru lucrări de proporţii. Rolul meu e să mă asigur că pământul pe care urmează să se construiască ceva n-are valoare istorică.

- Să se constuiască? Poate să se distrugă!
- Nu te îngrijora. Nu vom sta mult.
- Şi dacă veţi descoperi ceva valoros, se vor întrerupe lucrările de construcţie a autostrăzii?
- Nu ştiu. Mai întâi voi fi nevoit să raportez descoperirile.

Dumnezeule, toţi bărbaţii erau la fel? Nici unul nu putea să-şi asume responsabilitatea? De când se ştia Lauren, toţi dădeau vina unul pe celălalt şi-şi

pasau responsabilităţile. Laşii!
N-avea sens să se mai certe cu el. Era clar că acel Jesse McCain nu era decât un om simplu, lipsit de autoritate.
- Uite, ia cartea mea de vizită în caz că mai ai alte întrebări.
Lauren întinse mâna, dar el retrase cartea de vizită
şi o privi în ochi, amuzat.
- Acum ştii cum mă cheamă. Dar pot să pun pariu că tu nu eşti Thomas Adams.
Lauren îi privi buzele senzuale care dezveleau două şiruri de dinţi albi, perfecţi, şi spuse:
- Eu sunt Lauren Adams. Thomas Adams a fost bunicul meu. A murit de curând şi mi-a lăsat moştenire pământul acesta. Când mi-am dat seama din partea cui vii...
- Te-ai speriat când m-ai văzut?
- Da, spuse ea înghiţind în sec şi privind cămaşa care i se lipise de piept.

- Nu mi-am dat seama...
- Nu-i nimic.
- Ba nu, spuse el desfăcându-şi eşarfa de pe cap. Ar trebui să-mi cer iertare. Am venit aici acum câteva săptămâni ca să mă prezint, dar pământul era de vânzare şi n-am găsit pe nimeni. Azi am trecut pe aici fără să ştiu că găsesc pe cineva prin preajmă.
- Acum câteva săptămâni tocmai mă mutam

din apartamentul meu din Birmingham, iar pământul nu era de vânzare. Dacă primeam înştiinţarea din timp, poţi să fii sigur că aveam de gând să stau de vorbă cu acest domn Harbison ca să contest decizia.

- Nu cred că ar fi avut rost...

- Ba da, domnule McCain, spuse ea înfuriată. Am investit totul în pământul acesta şi n-am de gând să stau cu mâinile-n sân şi să asist la felul în care un politician face ce-i trece prin cap pe proprietatea mea.

- Dar excavările nu vor...

- Nu mă interesează dacă tu ai sau nu legătură cu construcţia autostrăzii. Ideea e aceeaşi. Nu accept să treacă nici o autostradă pe aici!

- Stându-mi în cale, domnişoară Adams, nu faci decât să-ţi îngreunezi situaţia.

Lauren îşi puse mâinile în şolduri şi, privindu-l ameninţător, spuse:

- Bunicul meu mi-a lăsat multe bunuri, domnule McCain, inclusiv o carabină cu care pot omorî

urşii. Dacă te mai prind pe aici, poţi să fii sigur că o voi folosi fără regrete, ca să-mi apăr proprietatea.

Jesse McCain o privi o clipă, apoi se întoarse cu spatele şi plecă. Lauren simţi nevoia nebunească de a-l chema înapoi, dar bărbatul

dispăru la fel de repede precum apăruse.

*

* *

Lauren stătea la masa din bucătărie, înconjurată de notiţe, boluri cu fistic, şi pahare pe jumătate pline cu ceai. îşi lăsă fruntea pe cartea de telefoane deschisă la secţiunea guvernamentală.

- L-am ameninţat că-l împuşc, râse ea tare făcând să răsune bucătăria veche. Dumnezeule, chiar că mi-am pierdut minţile...

îşi ridică fruntea ca să privească ceasul din perete. Arăta ora trei şi jumătate. De patru ore dădea telefoane inutile. Renunţă la cartea de telefoane şi răsfoi în grabă agenda telefonică personală.

Când reuşi să vorbească cu asistentul domnului Harbison, presimţirile ei cele mai sumbre se confirmară. Pământul ei era unul dintre cele două variante

luate în calcul în vederea construcţiei autostrăzii care completa şoseaua de centură a Birmingham-ului.

Iar ea va fi ultima care va afla decizia finală. Desigur, i se spuse să nu fie îngrijorată până ce nu va afla concluziile conferinţei de presă.

Să nu fie îngrijorată! Dacă nu reuşea să termine de construit cele cinci grajduri de cai până la sfârşitul lui august, era nevoită să intre în

economiile de la bancă. Ce să facă? Să se roage de fostul ei şef s-o primească înapoi la firma de inginerie?

Dumnezeule! Se chinuise să treacă peste faptul că Roger era un bărbat căsătorit. Dar eşuase. Dacă ar fi fost un simplu coleg de serviciu, ar fi fost altceva. Dar era şeful ei! Se întrebă ce i-ar fi putut cere Roger în schimbul reprimirii ei pe fostul post pe care-l ocupase în firmă.

Nu. Trebuia să găsească altă soluţie. Din nefericire speranţele ei erau în mâinile lui Jesse McCain.

Stomacul i se revoltă. De la prea mult fistic? Nu. îşi aminti ruşinată de scena din grajd. Dacă ar fi putut da timpul înapoi, s-ar fi purtat altfel. Ar fi fost graţioasă, amabilă, chiar puţin vulnerabilă.

îl ameninţase cu carabina bunicului! Privindu-şi tricoul şi pantalonii scurţi murdari se strâmbă. îmbrăcată aşa arăta total neatrăgătoare. Cum ar fi putut să-l impresioneze plăcut pe Jesse McCain?

Urcă scările de stejar până în baia care, graţie convingerilor bunicului său vizavi de curăţenia corporală, fusese renovată. Aruncându-şi hainele ponosite în coşul cu rufe murdare, dădu drumul la robinet şi umplu cada cu apă fierbinte. Dacă renunţase fericită la costumele pretenţioase de birou şi la tocurile înalte în

favoarea blugilor, tricourilor şi ghetelor sport, îşi păstrase preferinţele pentru lenjeria intimă din dantelă şi satin.

Baia avu efectul scontat. Revigorată, simţi că scăpase de o parte din grijile pe care i le adusese pe cap Jesse McCain. Şi avea un plan.

Trebuia să-şi facă un aliat. Coborî în bucătărie îmbrăcată într-un halat pufos şi scoase din buzunar cartea de vizită a lui Jesse McCain. Viitorul ei depindea de relaţia pe care o va avea cu el.

*
* *

- Eşti arheolog? Adică aşa, ca faraonul Tutankamon?

în mod normal, Jesse i-ar fi răspuns brunetei ca şi cum aceasta i-ar fi pus cea mai inteligentă întrebare din lume, dar în seara aceea n-avea chef de nimic.

- Mda, ca faraonul... spuse el plictisit. Apoi, înainte ca bruneta să-l mai întrebe vreo prostie, se întoarse spre colegul său şi zise: Ken, cred că o şterg de aici.

Ken Lowell, colegul său de breaslă şi tovarăşul de pahar, îl privi pe Jesse ca şi cum acesta şi-ar fi pierdut minţile.

Bruneta îşi lipise picioarele de ale lui, nelăsând loc de speculaţii, iar prietena ei se agăţase de Ken precum

o iederă. Fără îndoială că tipele aveau chef de distracţie.

- Ce te-a apucat? întrebă Ken privindu-şi prietenul cu ochii micşoraţi.

- Nimic, spuse Jesse întinzându-se plictisit. Dar mâine am o zi plină.

- Nu lucrezi pe şantierul Adams?

- Ei şi?

- Ce bine de tine! râse Ken. A căzut norocul pe capul tău!

- Să ştii că nu-i chiar aşa. Am de gând să excavez tot lotul.

- De ce? Ştii bine că şantierul acela nu e prima opţiune a statului.

Jesse se simţi năpădit de un sentiment de vină. Iniţial plănuise să-i spună lui Lauren Adams adevărul. Statul deja alesese în secret celălalt teren pentru construcţia autostrăzii, iar excavările nu se mai făceau decât de ochii presei. Dar ultima oară când făcuse o

asemenea favoare unei persoane, sfârşise pierzându-şi locul de muncă. De atunci hotărâse să urmeze anevoioasa cale birocratică fără să crâcnească.

Jesse trânti sticla de bere pe masă. Jurase să nu mai pună în situaţii dificile oameni ca profesorul Ebsin. Dar acum amintirea lacrimilor din ochii lui Lauren nu-i dădea pace.

- Atunci mai tărăgănează lucrurile, spuse

Ken văzând că prietenul său tăcea.

- Nu, nu, scutură el din cap hotărât. Trebuie să ajung la şantier mâine dimineaţă, la prima oră.

- Crezi că Frăţiorul cel Mare te priveşte?

- Dacă m-ar urmări doar cei de la Universitate ar fi una...

- Te temi pentru Luke?

- Luke Ebsin nu merită aşa ceva. Să fiu al naibii dacă îi mai las să se lege de el...

- Apă de ploaie, Jesse, îl întrerupse Ken.

- Tocmai de aceea. Nu le voi da nici un motiv să ne ia la ochi. Eu îmi fac treaba.

- Ai dreptate.

- Şi, în plus, sunt chiar curios să văd ce ascunde şantierul Adams. Pe pământul acela sunt trei izvoare. Nu se poate să nu găsesc urme ale civilizaţiei amerindiene.

- Cum vrei. Dar azi, la prânz, au fost patruzeci de grade. Dacă aş fi în locul tău ştii ce-aş face?

- Ai dormi, ştiu. Dar n-am de gând să transform asta într-o vacanţă.

Femeia care stătea agăţată de Ken îşi băgase mâna pe sub cămaşa lui şi-l mângâia senzual. Din motive necunoscute, lui Jesse nu-i plăcea atmosfera din seara aceea. Probabil pentru că se gândea la nefericirea lui Lauren Adams. Şi-o închipuia frământându-se la ferma ei, plănuind

cum să-l ucidă.

- Chiar nu vrei să mai rămâi? întrebă bruneta susurând nazal în urechea lui Jesse şi expunându-şi decolteul.

îi veni în minte imaginea lui Lauren apărându-şi pământul. Părea atât de vulnerabilă adoptând atitudinea aceea ofensivă. Când o văzuse îi venise s-o sărute. Se întrebă ce gust aveau buzele ei şi ce miros avea pielea ei. Dar îşi aminti că Lauren Adams n-avea nevoie de atenţiile lui, ci de adevăr. Iar el n-o putea ajuta la capitolul acela cu nimic.

- Ei, ce faci? întrebă Ken trezindu-l din reverie.

- Poftim? întrebă Jesse dându-şi seama că se holba la decolteul brunetei fără să-l vadă.

Mormăi o scuză şi bătându-şi prietenul pe umăr dispăru din local.

Vânticelul răcoros al serii era o binecuvântare după atmosfera îmbâcsită de fum din bar. Greierii cântau şi în aer plutea un miros de iarbă proaspăt tăiată.

Vara îi amintea de copilărie. Din cauza tatălui său fuseseră nevoiţi să-şi mute domiciliul de nenumărate ori, dar verile şi le petrecuse întotdeauna în sud.

Deschise portiera jeepului său albastru şi se urcă la volan. După ce coborî geamul, aşa cum făcea de obicei, verifică mesajele de pe telefonul

mobil.

“Domnule McCain, sunt Lauren Adams şi aş dori să discutăm ceva, urgent...”

Jesse închise telefonul, surprins la auzul glasului ei. Vocea suna prietenos şi uşor tremurat. Lauren voia să facă un armistiţiu cu el după ce îl ameninţase cu moartea?

La orizont se mai vedea o dâră portocalie care amintea de apusul de soare minunat din ziua aceea. Era târziu. Dar până la ferma ei făcea doar o jumătate de oră.

Jesse porni motorul. Ştia că va regreta gestul. în preajma lui Lauren era tentat să spună adevărul. Mai precis, în preajma ei era tentat şi atât.

Capitolul 2

Lauren se încălţă la repezeală cu sandalele. în câteva minute îşi va uda degetele de la picioare, dar trebuia să deschidă robinetele. Soarele aproape apusese şi umezeala preţioasă nu se mai evapora acum.

Făcuse o prostie că se spălase înainte să termine toate treburile de afară, dar duşul o remontase psihic. După ce-şi uscase părul, se îmbrăcase într-o pijama care arăta mai degrabă ca un trening. îşi zâmbi satisfăcută. Practic ieşea afară din casă în pijama şi nimeni nu era prin preajmă ca s-o vadă.

Intră în grajd şi deschise robinetul de la

ţâşnitoare. De pe ţeava subterană se auzi un zgomot ciudat înainte ca apa să înceapă să curgă. Lauren se încruntă. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca ţâşnitoarea să se defecteze.

în câteva secunde firele de iarbă începură să se aplece mulţumite parcă, sub greutatea picăturilor de apă dătătoare de viaţă. Lauren era şi ea mulţumită de rezultat.

Singură arase pământul. Şi când se gândea că iniţial nici nu ştia cum se conduce un tractor, nu-i venea să creadă. Apoi tot singură însămânţase pământul cu iarbă. Acum, cu puţină umezeală şi mult noroc, iarba avea să crească mare până la toamnă.

La toamnă, când statul va decide traiectoria autostrăzii... O durere surdă i se implântă în abdomen ca un pumnal. Fiori reci îi străbătură şira spinări. îşi frecă braţele înfrigurată, încercând să alunge sentimentul de panică.

Trebuia să-şi ţină mintea ocupată cu altceva. Asta până ce afla o veste de la Jesse McCain. Se întreba ce reacţie va avea el când îi va sesiza schimbarea de atitudine faţă de săpăturile lui. Probabil, ca orice bărbat, va ridica din umeri invocând instabilitatea emoţională a femeilor în general. Lauren abia aştepta să-i facă cunoştinţă cu “fecioara neajutorată”.

Privi în jur exasperată, conştientizând câte reparaţii necesita grajdul. Dar, deşi se afla într-o situaţie limită, îşi permise să viseze la un viitor

mai bun. Cât de frumos va arăta grajdul după ce totul se va termina cu bine - cai, grăjdari, lume multă, miros de ovăz şi iarbă proaspătă!

Îşi privi pijamaua. Nu voia s-o murdărească, dar trebuia să instaleze nişte curse de şoareci înainte să se lase noaptea. Uitase din neglijenţă o pungă cu mâncare pentru câine într-un colţ, şi cineva se servise din ea fără rezerve.

Scoase dintr-un dulap cursele de şoareci. Erau din cele lipicioase. Şoarecii erau ademeniţi de miros şi o dată ce călcau pe folie nu se mai puteau desprinde. Nu se gândi ce va face cu şoarecii după ce-i va găsi dimineaţa lipiţi.

După ce instală două curse, se gândi s-o pună şi pe cea de-a treia în pod. Angajase un tâmplar din zonă ca să-i repare acoperişul, iar acesta, observând cât de înalt este grajdul, o sfătuise să-şi facă un pod în care să-şi depoziteze recolta. Lauren cumpărase o mână de ovăz după secerişul de primăvară din Bermude. Acesta încă îşi mai păstrase mirosul proaspăt, şi lui Lauren îi venea să se culce acolo, în el.

După ce instală şi cea de-a treia cursă, auzi zgomotul unui motor de maşină. Coborî repede din pod şi se pregăti să iasă din grajd tocmai în momentul în care un jeep parcă în faţa lui. Răsfăţata, care lătrase asurzitor până atunci, începu să se gudure când Jesse McCain coborî din maşină.

- Nu! scăpă ea îngrozită o exclamaţie, când îşi

dădu seama că era îmbrăcată în pijama, şi se ascunse după uşa grajdului.

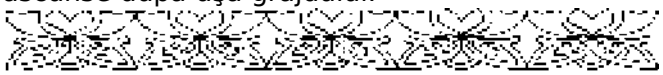

Comandase modelul acela din catalog pentru că i se păruse că putea fi purtat şi ca trening. Dar dacă Jesse McCain îşi dădea seama despre ce era vorba?

îşi dădu părul pe spate şi-şi aminti că se dema-chiase înainte să facă duş. Dumnezeule! Cum îl va impresiona pe bărbatul acesta în halul în care arăta? Nu putea să iasă de acolo ca să-l întâmpine.

Jesse privi în jur şi apoi porni hotărât spre aleea care ducea spre casă, deasupra căreia Lauren construise o arcadă. Spera ca pe la toamnă iedera plantată la baza ei să crească şi să se agaţe de ea.

- Pleacă, pleacă, şopti înfrigurată Lauren.

Jesse sună la uşă şi aşteptă.

- Nu-i nimeni acasă, spuse Lauren frământându-şi mâinile.

Dar Jesse nu se dădu bătut. Se întoarse spre grajd. Oare pleca? Doamne, uitase de ţâşnitoare. Asta o dăduse de gol. Urcă tiptil treptele şi se ascunse în pod.

- Lauren! strigă Jesse de afară.

Ea îşi ţinu respiraţia, rugându-se ca bărbatul să nu intre în grajd. Aerul devenise dens şi fierbinte. Pleacă, pleacă, şopti ea în gând.

Răsfăţata intră în grajd şi începu să facă ture lătrând înnebunită în dreptul scării. Era o

chestiune de secunde ca Jesse s-o găsească. Se lăsă pe vine şi-şi puse capul pe genunchi. Ameţise. Avea nevoie de un pahar mare de apă cu gheaţă.

Jesse intră în grajd şi se îndreptă spre scara ce ducea în pod. Asta era! Lauren îşi ridică fruntea de pe genunchi şi îl privi. în acelaşi moment Jesse ridică ochii spre ea, oprindu-se pe prima treaptă.

- Sper că nu mi-ai întins vreo capcană, spuse el privind-o amuzat.

Părul lui prins în coadă se uscase şi nu mai stătea lipit de cap. Lauren se întrebă cum arăta cu el desfăcut.

- Te simţi bine? întrebă Jesse îngrijorat, urcând încet treptele şi privind-o atent.
- Da, spuse ea oftând din rărunchi.
- Eşti sigură? Ce făceai acolo, sus?
- Instalam cursele de şoareci, spuse ea făcând semn spre un colţ al grajdului.
- Astea sunt curse? întrebă el râzând.
- Da. Ştii, şoarecii se lipesc de ele...
- Hmmm... interesant. Şi funcţionează?
- Nu ştiu... Dar nu-mi plac cursele clasice.
- Te referi la cele cu arc?
- Da.

Jesse zâmbi şi o privi direct. Ochii lui erau căprui cu irizaţii aurii. Păreau de chihlimbar. Fără îndoială că Jesse era un bărbat bine. Şi stătea atât de aproape de ea! Lauren închise ochii.

- Nu-i cam cald aici? întrebă el privind în jur stânjenit. Hai să stăm de vorbă într-un loc mai răcoros.

- Ai dreptate. Mă cam doborâse căldura. De aceea m-ai găsit în poziţia asta.

- De cât timp stai aşa?

Ce voia să spună? Că-şi dăduse seama că se ascunsese de el? Lauren îl privi iritată.

- Nu contează, zise el. Hai, coboară de acolo. Eu stau aici, în spatele tău, să mă asigur că nu ameţeşti.

- Bine.

- Pune o mână pe umărul meu şi cu cealaltă spri- jină-te de podea, o sfătui el.

Lauren se concentră să-i urmeze sfaturile. în mod normal i-ar fi fost uşor să coboare de pe scara aceea, care era într-adevăr cam îngustă şi înaltă. Dar acum se lăsase întunericul şi se simţea ameţită. Se sprijini cu o mână de umărul lui şi-i simţi muşchii încordaţi. Era un gând nebunesc, dar îi venea să se arunce în braţele acelui necunoscut, fără rezerve.

- Ti-e teamă? întrebă el sesizându-i ezitarea.

- Deloc, minţi ea căutând să atingă prima treaptă cu piciorul.

în cele din urmă o găsi şi se simţi mult mai bine. Inspiră cu nesaţ parfumul masculin de after-shave care o împresura şi-şi dădu seama cât de aproape era de acel bărbat. închise ochii şi-şi sprijini o clipă fruntea de podeaua podului,

care acum se afla la nivelul capului ei.

- La naiba! înjură Jesse printre dinţi şi Lauren se simţi cuprinsă de două braţe puternice şi purtată pe sus. îşi înfipse degetele în umerii lui, dându-şi seama că dacă-şi pierdea echilibrul cădeau împreună şi puteau chiar să se rănească.

Când legănatul se opri, Lauren deschise ochii şi văzu că ajunseseră în siguranţă pe pământ.

- Acum poţi să mă laşi jos, spuse ea observând că Jesse ieşise cu ea în braţe din grajd şi se îndrepta hotărât spre casă.

- Nu mă deranjează.

- Vorbesc serios, insistă ea. Lasă-mă jos.

Jesse înainta în tăcere, aşa că Lauren preluă iniţiativa. Văzând-o atât de înverşunată o lăsă uşor cu picioarele pe pământ.

- Acum te simţi bine? întrebă el privind-o atent. Când te-am găsit în pod mi s-a părut că ţi-era cam rău.

- Asta din cauza ta! izbucni ea fără să gândească.

- De ce? întrebă el uimit. Ce ţi-am făcut?

- Ai apărut pe neaşteptate... M-am speriat şi... uită-te şi tu cum sunt îmbrăcată!

Jesse puse mâna pe ţesătura pijamalei examinând-o îndeaproape. Cât şi-ar fi dorit să-i atingă pielea lui Lauren! Se întreba cât de fină era. Nu se putea preface că nu-i observase sfârcurile obraznice împingând prin bumbacul subţire al bluzei.

- Mi se pare că eşti îmbrăcată foarte bine, spuse el cu voce răguşită.
Lauren se înroşi. îi văzuse privirile aţintite asupra sânilor ei şi, flatată, dar în acelaşi timp ruşinată, îşi încrucişă braţele la piept. Şi-ar fi dorit să-i simtă palmele puternice pe sânii ei. Dar ăsta era un gând nebunesc.

- De ce ai venit aici? întrebă ea încercând să-şi domine imaginaţia care i-o luase razna.
- Ai uitat? Mi-ai lăsat un mesaj pe robotul telefonic. Am înţeles că vrei să mă vezi.
- Credeam că-l vei primi mâine dimineaţă, când vei ajunge la birou.
- Acela era numărul de acasă.
- Ce caută numărul de telefon de la tine de acasă pe cartea ta de vizită? întrebă ea punându-şi mâinile în şolduri.
- De cele mai multe ori lucrez acasă, râse el. Rar mă duc la biroul de la Universitate.
- Aha, şopti ea.
- îmi pare rău că te-am speriat. Dar nu trebuia să stai ascunsă în podul grajdului. Ti s-a făcut şi rău...
- Să ştii că nu mă ascundeam, spuse ea legănându-se de pe un picior pe altul, stânjenită. M-am dus în grajd să deschid robinetul de la ţâşnitoare şi... Apropo, aş bea un pahar mare cu apă.
Jesse o urmă dar, spre surprinderea lui, Lauren se opri pe terasă şi deschise robinetul ţâşnitorii

de la care ea uda florile din grădină. Atunci el îngenunche şi făcând palmele căuş bău câteva înghiţituri mari.
Când se ridică în picioare Jesse observă că Lauren era pe punctul de a leşina. Abia avu timp să se apropie de ea şi s-o prindă în braţe, înainte de a cădea. Capul ei îi lovi în cădere buza inferioară şi Jesse simţi pe limbă gustul sălciu al sângelui. înjură încet şi o aşeză

pe Lauren cu grijă pe prima treaptă de lemn a verandei. îi lovi uşor obrajii, dar Lauren nu reacţionă. Figura ei era relaxată, iar buzele uşor întredeschise. Doar paloarea obrajilor îi trăda slăbiciunea.

Deschise mai tare robinetul ţâşnitorii până ce apa rece îi atinse gleznele. Probabil că Lauren leşinase din pricina căldurii. Jesse îşi umezi palmele şi începu să-i maseze ceafa. încet, Lauren îşi reveni. Obrajii ei căpătară o nuanţă rozalie. în final, deschizând ochii şi văzându-l pe Jesse aplecat asupra ei şi mângâind-o, Lauren îl lovi peste mâini.

- Ce faci? întrebă ea, confuză. Lasă-mă... Ce s-a întâmplat?

- Ai leşinat, răspunse el zâmbind.

Bluza ei se udase şi sfârcurile întărite i se întrezăreau prin ţesătura subţire de bumbac.

- Nu te cred, spuse Lauren frecându-se la ochi. N-am leşinat în viaţa mea.

- Oricui i se poate întâmpla. Şi nu te mai uita

la aşa mine. N-am făcut decât să te salvez de la o lovitură zdravănă.

- Dar de ce să leşin? întrebă ea încercând să se ridice în picioare. Ah!

- Ce e?

- Mi-am amintit, spuse ea ducându-şi mâinile la stomac. Astăzi n-am mâncat decât fistic. Voiam să-mi pregătesc ceva de mâncare înainte să apari tu.

- îmi pare rău, spuse Jesse simţindu-se vinovat.

- Şi de ce m-ai udat în halul ăsta? întrebă ea desprinzându-şi bluza de piele.

- Voiam să te răcoresc pentru ca să-ţi revii din leşin.
- Mulţumesc, spuse ea cu o mutră acră.
- Acum ţi-e mai bine?
- Mda...
- La telefon păreai nerăbdătoare să stai de vorbă cu mine. Ce voiai să-mi spui?
- Nu-i nici o urgenţă, spuse ea evitându-i ochii. Putem să discutăm despre asta şi mâine dimineaţă.

Era clar, Lauren încerca să se descotorosească de el. Se înnoptase şi greierii începuseră să cânte. Un vânticel blând făcu frunzele azaleelor din grădină să foşnească. Jesse ştia că Lauren nu se simţea bine în hainele acelea ude. Dar nici n-avea de gând să plece.

- Ce-ai de gând să prepari?

- Poftim? întrebă ea făcând ochii mari.
- Pentru cină.
- Ah... nu ştiu.

Jesse încercă să deschidă uşa de la intrare, dar nu reuşi. Lauren îl privi întrebător.

- Obişnuieşti să încui uşa casei când te duci în grajd? întrebă Jesse.
- Dar n-am încuiat-o, protestă ea.
- E încuiată, spuse el împingându-se demonstrativ cu şoldul în uşă.

Lauren se ridică în picioare, îl dădu pe Jesse la o parte şi punând mâna pe clanţă o răsuci uşor. Uşa se deschise încet, ca prin minune.

- Ştiam eu că n-am încuiat-o, murmură ea întor- cându-se spre Jesse şi încrucişându-şi braţele la piept.
- Acum condu-mă la bucătărie şi-ţi voi prepara cina.
- Nu, spuse ea, neînduplecată. Adică îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi, dar cred că ai lucruri mai importante de făcut în seara asta.
- Bine, dă-mi voie să reformulez. Du-te să te schimbi şi eu voi prepara cina pentru amândoi.
- N-ai mâncat în seara asta?
- Când ţi-am ascultat mesajul am crezut că e vorba de o urgenţă şi m-am grăbit să vin aici. N-am apucat să mai mănânc nimic.

Lauren aprinse lumina de pe verandă şi îl privi pe Jesse în ochi ca să-şi dea seama dacă n-o minte.

Spre bucuria lui, ospitalitatea sudistă învinse.

- Bucătăria e la capătul holului, spuse ea. Ia un loc şi aşteaptă-mă să mă schimb. Voi pregăti eu ceva pentru amândoi.

Jesse o urmări cu privirile în timp ce ea alerga pe scările de stejar spre etaj.

- Sper că nu te deranjează dacă vom mânca sandvişuri, zise Lauren aruncând o privire în urmă.

îl prinsese holbându-se la ea. Oare îşi dăduse seama cât de mult îşi dorea s-o urmeze în dormitor?

- Delicios, spuse el zâmbind.

Lauren îşi păstră expresia neutră, dar inima îi bătea cu putere. Nu se simţea în largul ei ştiindu-l

pe Jesse în casă, chiar dacă el se purtase ca un adevărat domn şi nu-i dăduse motive de îngrijorare.

Când ajunse în dormitorul ei se dezbrăcă, aruncă sandalele cât colo şi începu să scotocească prin dulap. Alese o pereche de pantaloni scurţi decenţi şi un banal tricou alb. Când îşi puse sutienul se simţi mult mai în siguranţă. După ce se îmbrăcă îşi perie părul, se dădu cu un ruj transparent pe buze şi-şi puse în picioare o pereche de tenişi.

Se privi în oglindă şi se declară mulţumită. Acum îl putea înfrunta cu altă inimă pe Jesse. Coborî în grabă scările, dar nici nu ajunse bine la

bucătărie, că simţi în nări miros de şuncă prăjită.

Jesse stătea în faţa aragazului, cu spatele la ea. Când se întoarse, Lauren făcu ochii mari. Bărbatul îşi pusese un şorţ şi cu furculiţa pe care Lauren o avea de la bunica ei, întorcea şunca ce sfârâia în tigaie.

- Te-ai schimbat repede, remarcă Jesse zâmbind. Dacă mai întârziai puţin găseai masa gata.

Lauren rămăsese fără cuvinte.

- Sper că ai salată verde şi roşii, continuă Jesse.

Lauren nu reuşi să se dezmeticească. Bărbatul acela
pregătea cina în bucătăria ei ca şi cum ar fi făcut asta de o viaţă. Rătăcind cu privirile pe chipul lui, observă o zgârietură ce sângera uşor, pe buza lui inferioară. Primul impuls al lui Lauren fu acela de a întinde mâna. Dar se opri la timp.

- Ce-ai păţit acolo? întrebă ea.
- Am un semn de bună purtare, zâmbi el trecându-şi limba peste buza inferioară. Asta păţesc atunci când mă pun cu femeile.
- Eu ţi l-am făcut?
- Da. Fără intenţie. Presupun.
- Lasă-mă să-ţi dau un unguent, spuse ea deschizând un dulăpior de deasupra chiuvetei, în care ţinea medicamente. Asta s-ar putea să te ajute.

Lauren îi întinse un tub cu un unguent

antibacterian. Jesse îi înmână tigaia în care sfârâia şunca, şi luă tubul.

- Baia e sus, spuse Lauren întorcându-se cu spatele la el şi punând şunca pe un platou.

Jesse plecă fără să protesteze. Era puţin dezamăgit de răceala ei. S-ar fi bucurat dacă Lauren i-ar fi uns rana, cu degetele ei fine. între timp, ea pregăti nişte sandvişuri cu şuncă, peste care puse salată verde. Jesse se întoarse repede.

- Te-ai descurcat? întrebă Lauren fără să-l privească.

- Da. Unde sun roşiile?

- în frigider.

Din nou Jesse umblă în frigiderul ei ca şi cum ar fi fost la el acasă.

- Prinde, spuse el aruncându-i două roşii.

- Vrei să le decojesc?

- Nu sunt chiar atât de fandosit. Lauren, te simţi bine? întrebă el îngrijorat, apropiindu-se. Pari cam palidă.

- N-am nimic. Doar că sunt îngrozitor de înfometată.

Lauren tăie roşia sub formă de rondele, puse sandvişurile pe un platou şi turnă în două pahare ceai cu gheaţă. Apoi se aşezară la masa mare de stejar din sufragerie.

- Ti-era foame, remarcă Jesse zâmbind, privind-o terminând în timp record trei sandvişuri.

- Observ că ţie nu prea ţi-a fost foame, replică Lauren făcând semn spre farfuria lui. Abia te-ai atins de un sandviş.
- Obişnuiesc să mănânc mai încet.

După un moment de tăcere în care se cercetară cu atenţie, Lauren spuse:

- Aş vrea să-ţi arăt nişte vârfuri de săgeţi pe care le păstra bunica mea. Când eram mică nu mi se păreau cine ştie ce. Dar cred că au o oarecare importanţă arheologică. Trebuie să le caut. Nu mai ştiu pe unde le-am pus.
- Nu-i nimic. Prin locurile astea vârfurile de săgeţi se descoperă frecvent.
- înţeleg, spuse ea dezamăgită. Atunci hai să aruncăm o privire pe harta topografică.

După ce duse farfuriile în bucătărie, Lauren desfăcu harta pe masă şi privi cu interes însemnările ciudate.

- Vezi, spuse Jesse, linia asta galbenă delimitează proprietatea ta. Locurile în care intenţionez să excavez sunt însemnate cu un X roşu.

- Cum ai de gând să aduci echipamentele de excavare aici? întrebă ea indicându-i unul dintre semne.
- Pe drumul acesta, spuse Jesse arătându-i pe hartă traseul.
- Hmmm, dădu Lauren din cap. Imposibil. Ultima tornadă care a trecut pe aici l-a făcut impracticabil.

- La naiba! Ieri, când am trecut pe acolo, mi s-a părut cel mai interesant loc.
- Serios? Atunci uite cum putem face. îţi dau voie să traversezi proprietatea mea.
- Cum? întrebă el privind cu atenţie harta.
- Vom desface gardul în două locuri şi vei urma traseul acesta.
- Dar asta va însemna să-ţi distrug o porţiune din iarbă.
- Aşa este, spuse Lauren încrucişându-şi hotărâtă braţele la piept.
- Mi se pare că ai irosit mult timp şi bani ca să creşti iarba aceea.
- Ai dreptate, dar e singura posibilitate prin care poţi ajunge la acel şantier.
- Nu trebuie să-ţi sacrifici munca pentru mine, Lauren.
- Dar nu sacrific nimic pentru tine. O fac doar pentru mine. Dacă veţi descoperi ceva interesant acolo, autostrada nu va mai traversa proprietatea mea.

Jesse împături harta şi se îndreptă spre fereastră.

- Nu înţelegi, Lauren, oftă el. Eu sunt singurul delegat să excaveze. Şi tot echipamentul îl pot duce singur.

Lauren simţi că leşină pentru a doua oară în ziua aceea. Asta era! Destinul proprietăţii sale fusese decis de mult. Autostrada va trece pe acolo. Iar căminul ei va fi distrus de buldozere şi dinamită. Săpăturile arheologice pe care le făcea Jesse

erau doar de ochii lumii.

- Lauren?

- Am înţeles! izbucni ea. Vor construi pe aici, indiferent de ce vei găsi tu!

- Nu e chiar aşa...

- Dar cum e? întrebă ea furioasă, punându-şi mâinile în şolduri. Nu mă minţi!

- Aş vrea să-ţi pot explica.

- Mai bine ai pleca, spuse ea deschizând larg uşa de la intrare şi invitându-l să iasă.

Jesse se apropie de ea şi încercă s-o liniştească, dar Lauren se ţinu tare. Indiferent cât de mult o atrăgea acel bărbat, n-avea cum s-o ajute. Destinul ei fusese deja hotărât de nişte guvernanţi fără inimă.

- Pleacă, spuse ea rece, neclintit.

- Eu nu-ţi sunt duşman, Lauren, şopti el luându-i faţa în căuşul palmelor.

înainte ca ea să-l respingă, Jesse dispăru în noapte fără să se mai uite în urmă, lăsându-i pe obraji căldura mâinilor sale.

Capitolul 3

Jumătate din creierul lui Lauren încerca să ignore ţârâitul telefonului, în timp ce cealaltă jumătate încerca să se trezească pentru a răspunde. în cele din urmă reuşi să întindă o mână peste noptieră şi duse receptorul la ureche.

- Mda?

- Dormeai? strigă vesel în cască vocea

surorii sale mai mici. Credeam că voi, cei de la ţară, vă treziţi o dată cu găinile.

- Cassie? Cât e ceasul?
- Nouă şi jumătate.
- Aşa devreme?
- Devreme? Tu nici duminica nu dormi atât de mult. Sau... Eşti cu vreun tip?

Deşi fizic semănau izbitor, în ciuda celor cinci ani care le despărţeau - amândouă erau blonde, cu părul lung, drept, şi aveau ochii albaştri - stilurile lor de viaţă erau complet diferite.

- Nu sunt cu nici un tip, Cassie, oftă Lauren ridicându-se în capul oaselor. Mă ştii tu pe mine că vin cu băieţi acasă?
- Din păcate, nu. Dar speram să fii măcar cu Roger.
- Cassandra Adams, n-ai înţeles până acum cum stă treaba?
- Sincer, nu.
- Mi-e teamă că-n patul meu n-au loc şi soţia şi copiii lui. Putem să schimbăm subiectul? Ştii bine care e situaţia.

Adevărul era că bărbaţii erau subiectul cel mai interesant de discuţie pentru Cassie. Iar Roger fusese unicul bărbat din viaţa lui Lauren.

- Ei, şi ce planuri măreţe ai pentru azi?
- Trebuie să verific pompa de apă. Aseară, când am deschis robinetul, făcea un sunet îngrozitor, şi...
- Slavă Domnului că m-ai scăpat de

jumătatea mea de proprietate. Nu mă vedeam deloc muncind la ţară. Dar nu asta voiam să aud. Ce planuri ai pentru diseară?

- Să nu-mi spui că vrei să mă scoţi pe undeva. Credeam că eşti prea ocupată cu decorarea caselor pentru a mai avea timp şi pentru mine.

- De fapt, am stors de bani câţiva bogătaşi din cartier şi am de gând să cheltuiesc o parte din ei. Am auzit că s-a deschis un restaurant nou, Green Shamrock îi spune.

Lauren era tentată să refuze, dar simţea nevoia să discute cu sora ei despre situaţia disperată în care se afla de două zile.

- Bine.

- Bine? Ce-i cu tine, surioară? Dormi până la ora nouă şi jumătate, ieşi noaptea la restaurante...

- Crede-mă, mi-ar prinde bine o ieşire. Ieri a fost cea mai urâtă zi din viaţa mea.

- Probleme cu bărbaţii?

- Poţi s-o iei şi aşa.

- Abia aştept să aflu despre ce e vorba. Vin să te iau la şapte.

în loc să înfrunte căldura, Lauren preferă să-şi petreacă ziua la bibliotecă în căutarea unor cărţi despre descoperirile arheologice din Alabama. întoarsă acasă, se ghemui comod pe canapea şi citind, nici nu simţi cum zbură după-amiaza. La ora şase şi jumătate privi orologiul antic din

perete şi simţi că nu mai avea chef să plece de acasă în seara aceea. Poate că ar fi fost mai bine să contramandeze întâlnirea cu sora sa.
Dar nu. Abia aştepta să-i povestească lui Cassie întâmplările care-i schimbaseră viaţa. Făcu repede un duş, apoi se îmbrăcă într-un costum de mătase albastră, care îi punea în valoare chipul blond. Nici nu apucă bine să se machieze, că auzi uşa de la intrare deschizându-se.
Vocea lui Cassie răsună din hol:

- Ţi-a sosit partenerul visurilor!
- Partenerul visurilor a venit cam devreme! Hai, vino sus!

Cassie intră în dormitor, în timp ce Lauren îşi punea o pereche de pantofi fără toc.
- Doamne, sper că n-ai de gând să-ţi pui chestiile alea în picioare! exclamă Cassie îngrozită.
- De ce nu?
- Pentru că nu vom merge pe câmp, dragă. Hai, pune-ţi o pereche de pantofi cu toc, piticanie.

Cassie era cu câţiva centimetri mai înaltă decât sora sa, şi niciodată nu scăpa ocazia să-i amintească acest aspect.
Lauren oftă, dar se descălţă şi-şi puse o pereche de sandale cu toc mediu. Fără să apuce măcar să clipească, se trezi luată pe sus şi purtată până în Mustang-ul decapotabil al lui Cassie. Apoi, în nici zece minute, ajunseră în parcarea restaurantului

Green Shamrock. Lauren respiră uşurată, bucuroasă că supravieţuise cursei nebune. Dură câteva secunde ca ochii ei să se acomodeze cu întunericul din Green Shamrock. Strigă ca să-şi facă vocea auzită peste muzica ce răsuna din boxele imense.

- Credeam că e vorba de un restaurant.

- Dar chiar asta e! Lauren, în curând vei împlini treizeci de ani, nu nouăzeci.

Cassie avea dreptate. Faptul că se retrăsese la ferma de la ţară îi priise sufletului său rănit în urma relaţiei cu Roger. Dar poate că se izolase prea mult de societate şi uitase să se distreze.

- Nu mă deranjează atmosfera, retractă Lauren. Dar voiam să stăm de vorbă şi nu ştiu dacă ne vom face înţelese în vacarmul ăsta.

- E ceva important? întrebă Cassie serios, privindu-şi sora cu atenţie.

Lauren nu-i răspunse până când găsiră o masă. Dar imediat ce se aşezară, cuvintele îi năvăliră pe buze într-o avalanşă nestăvilită. Se opri doar în momentul în care epuiză de relatat fiecare amănunt.

Cassie rămase tăcută, bătând darabana în masă cu unghiile ei lungi şi vopsite în roşu. După câteva momente de gândire, decretă:

- Deci ţi s-au aprins călcâiele după acest Jesse McCain.

- Poftim?! exclamă Lauren surprinsă. Asta-i tot ce ai de spus? Eu îmi pun sufletul pe tavă în

faţa ta şi tu nu faci decât să tragi o concluzie stupidă?

- Deci recunoşti.

- Ce să recunosc? N-am nimic de recunoscut, spuse Lauren simţind cum se înroşeşte până-n vârful urechilor. Crezi că mi-a fost uşor să-ţi spun toate astea? Toţi banii mei sunt blocaţi în proprietatea bunicului. Dacă o pierd, s-ar putea să nu mai pot să-ţi plătesc niciodată partea pe care mi-ai cedat-o.

- Nu-mi pasă, spuse Cassie liniştit.
- Poftim?
- N-am nevoie de banii ăia, ştii bine. Doar tu ai insistat să mi-i dai. Nu găsesc nici o plăcere în a cheltui bani pe care nu i-am câştigat cinstit, prin muncă.

Remarca lui Cassie o duru pe Lauren, iar surorii sale nu-i scăpă acest aspect.

- Iartă-mă, Lauren, n-am vrut să spun asta, zise Cassie luând mâinile surorii sale într-ale ei. Dând de o bătătură în podul palmei, Cassie adăugă:
- Uite, asta consider eu muncă cinstită. Bunicul şi bunica ar fi mândri de tine dacă ar vedea ce ai făcut la fermă. Ştii bine că pe părinţii noştri nu i-a interesat niciodată locul acela.
- Ei şi-au dorit dintotdeauna să se retragă în Florida. Nu avem de ce să-i acuzăm.
- îmi pare rău doar că nu-i leagă nimic de pământul acela.

Lauren nu înţelesese de ce tatăl lor se îndepărtase de ea, tocmai de ea, singura care îi urmase dorinţa, aceea de a face meseria de inginer. Ironia sorţii fusese ca, abia după ce părinţii lor se mutaseră în Florida, Lauren să se dovedească incompatibilă cu acea meserie. Sigur, şi Roger avusese o contribuţie considerabilă la eşecul ei. Dar până la urmă nu fusese vorba de un eşec, ci de o descoperire. Pentru că astfel, Lauren îşi găsise adevărata vocaţie.

Melancolia de pe faţa lui Cassie se transformă inexplicabil într-un zâmbet larg. Lauren privi în sus şi văzu un chelner drăguţ oprindu-se la masa lor. Cassie se angajă într-o discuţie plină de pasiune despre ingredientele potrivite unui cocteil perfect. Chelnerul plecă după cinci minute, nu înainte de a promite că se va întoarce cât mai repede posibil ca să satisfacă dorinţele lui Cassie.

Şi într-adevăr, în câteva momente, chelnerul reveni cu două pahare, pline cu un lichid roz şi aromat, ornate cu fructe, frişcă, paie şi umbreluţe de hârtie.

- Lichior de căpşuni, lapte de cocos, suc de agrişe şi rom alb, spuse Cassie.

- Poftim? întrebă Lauren pierdută în gândurile ei.

- Unde erai? Revino cu picioarele pe pământ, simte-te bine, trăieşte clipa! De câte ori să-ţi

spun, Lauren?

- Iartă-mă, ce spuneai de agrişe?

- Lichior de căpşuni, lapte de cocos, suc de agrişe şi rom alb. Astea sunt ingredientele secrete ale lui Mitch.

- Mitch?

- Chelnerul nostru. E grozav, nu? Nu l-ai remarcat?

Lauren întoarse capul spre bar, dar privirea ei se
opri asupra unui bărbat înalt şi brunet, care tocmai intrase în local.

- Jesse, şopti ea albă la faţă, întorcându-se spre Cassie.

- Poftim?

- Am spus că ai dreptate, zise Lauren dregându-şi glasul şi încercând să-şi ascundă tulburarea. Mitch e grozav.

Privi cu coada ochiului spre Jesse şi se bucură că acesta nu-i remarcase prezenţa. Se apropiase de bar şi se aşezase lângă un bărbat însoţit de două femei provocatoare. Se părea că se cunoşteau.

- Hei, beţivo, ia-o mai uşor dacă nu vrei să plecăm de aici pe patru cărări.

Lauren ridică privirea spre sora ei. Apoi îşi dădu seama că, absorbită de peisaj, băuse pe nesimţite tot cocteilul.

- Ai dreptate, nu ştiu să beau, spuse Lauren. Şi pe deasupra mi-e o foame de mor.

Cassie îl strigă bucuroasă pe Mitch, care se înfiinţă prompt la masa lor. Lauren comandă cea mai mare porţie de friptură pe care o oferea restaurantul, când simţi o prezenţă străină în spatele ei. Ştiu, încă dinainte ca el să spună ceva, că era Jesse. Se întoarse ca să-l salute şi-l văzu sprijinit de spătarul scaunului ei.

- Mă primiţi la masa voastră, sau vă deranjez? întrebă Jesse făcând semn spre scaunul gol dintre cele două surori.

- Da, adică te primim.

- Mulţumesc, spuse Jesse fără să se aşeze. Dar înainte de asta te invit la dans.

- Poftim? făcu Lauren ochii mari. Nu, mulţumesc. Aştept friptura şi...

- După numărul persoanelor din restaurant cred că vei avea mult de aşteptat.

- Dar sora mea...

- Nu mă deranjează dacă rămân singură, spuse Cassie zâmbind încurajator.

Jesse o apucă pe Lauren de braţ şi o ridică uşor de pe scaun, înainte ca ea să apuce să protesteze. Ringul de dans era foarte îngust şi cele zece perechi care dansau senzual erau strâns lipite între ele.

Jesse o luă în braţele lui puternice şi-i şopti în ureche cald:

- Mulţumesc.

- Eşti sigur că prietena ta nu se va supăra? întrebă Lauren încercând să se ferească de

răsuflarea lui.
Imediat realiză că se dăduse de gol.
- Deci ştiai că sunt aici, zâmbi Jesse.
- Mda... se bâlbâi ea ascunzându-şi capul în umărul lui, mi s-a părut că te observ prin mulţime.
Jesse o trase mai aproape de el, strângând-o cald în braţe. Lauren încercă să se retragă, dar îmbrăţişarea lui o îmbătase mai tare decât cocteilul pe care-l terminase dintr-o suflare mai devreme. Simţi cum îşi pierde echilibrul. Genunchii îi tremurau şi abia se mai putea ţine pe picioare. Se agăţă de Jesse cu disperare. Numai de n-ar leşina!

-Te simţi rău? întrebă el îngrijorat îndepărtând-o uşor.

Lauren dădu evaziv din mână şi spuse:

- Nu... Cred că am băut cam mult.

- Contează doar să te simţi bine.

O strânse în braţe şi continuară să danseze. Lauren îşi dorea ca melodia aceea să nu se mai termine. Se simţea bine în braţele lui Jesse. Dar încercă să-şi spună că era supărată pe el. Nu voia să se îndrăgostească.

- Deci spui că m-ai văzut mai devreme, rupse el tăcerea. N-aveai de gând să mă saluţi?

- Ti-am mai spus. Nu eram sigură că eşti tu. Vii des aici împreună cu prietenii tăi? schimbă ea subiectul.

- Acela e Ken Lowell, spuse Jesse făcând

semn spre bar. Obişnuim să venim în baruri de genul acestuia. El e prietenul meu cel mai bun. Lucrăm împreună de vreo zece ani. Şi ne cunoaştem... dintotdeauna.

- Dintotdeauna? repetă Lauren sesizând expresia ciudată a feţei lui Jesse.

- Da. M-am împrietenit cu Ken încă din şcoala generală. Era singurul meu coleg de clasă care avea o situaţie familială mai proastă decât a mea. Aşa că ne-am împrietenit.

Deodată Lauren simţi nevoia să afle mai multe despre Jesse McCain.

- Eram destul de maturi ca să ne dăm seama că suntem prizonieri, continuă Jesse, dar prea tineri ca să putem face ceva. Ne plăcea să ne plimbăm pe terenurile virane şi să căutăm tot felul de lucruri.

- Şi aţi găsit vreodată ceva?

- Da. Obiecte pe care fetele le considerau neinteresante: vârfuri de săgeţi, cioburi de oale din lut... Oricum, ni se părea că evadăm cumva...

- Măcar vă aveaţi unul pe celălalt.

- Aşa e. După ce am termint liceul ne-am mutat împreună şi ne-am luat slujbe cu jumătate de normă. Ne-am înscris la aceeaşi facultate, pentru că amândurora ne plăcea să scormonim în ţărână. Dar, continuă Jesse mângâind-o uşor pe spate, nu mi-ai răspuns la întrebare. Aveai de gând să mă saluţi în seara asta?

Lauren încercă să ignore fiorii pe care i-i

provocau mişcările senzuale ale mâinii lui Jesse.
- Nu ne-am despărţit în termeni prea buni ieri.
Jesse se opi brusc din dans şi îndepărtând-o uşor, o privi în ochi şi-i spuse:
- Lauren, ştiu că eşti supărată şi îngrijorată de soarta pământului tău. Nu te învinuiesc.
Lauren îl privi în ochi simţind că-i aparţine acelui bărbat de când lumea. Voia să-l ţină în braţe şi să uite toate grijile.
Dar nu. Bărbatul acela făcea parte din sistem. Unde va fi el oare după ce buldozerele îi vor scormoni pământul? Putea să pună pariu că figura aceea îngrijorată pe care o afişa nu era decât o mască.
- Trebuia să-mi spui de la început că tu eşti singurul delegat care va face săpăturile. M-ai minţit.

- Nu te-am minţit. Tu ai fost aceea care a făcut presupuneri greşite.
Melodia lentă se termină şi din boxe izbucni o muzică asurzitoare. Lauren nu ştia dacă se simţea uşurată sau dacă îi părea rău.
Jesse o luă pe după umeri şi o conduse spre bar.
- Hai să-ţi fac cunoştinţă cu Ken. E îngrozitor de afemeiat, dar e băiat bun.
Cele două femei care-l însoţeau îi aruncară lui Lauren priviri îngheţate.
- Ken, spuse Jesse, aş vrea să ţi-o prezint pe Lauren Adams.
- Proprietara pământului pe care faci

săpăturile? întrebă Ken cu o privire prietenoasă.
- Chiar ea, zâmbi Lauren întinzând mâna spre bărbat.
- Nu, o opri Jesse râzând. Muşcă.
- Ce coincidenţă, susură roşcata care stătea lângă Ken, expunând un picior gol, interminabil. Şi eu la fel.
- Ea e Penny, spuse Ken dregându-şi glasul. Lauren dădu scurt din cap şi privi spre cealaltă femeie. Jesse se foi jenat şi bâigui făcând semn spre brunetă:
- Ea e... Am uitat cum o cheamă.
- Sherry, spuse femeia aprinzându-şi o ţigară. Lauren simţi că nu putea face conversaţie cu cele
două femei, aşa că nici măcar nu se strădui. Se bucură doar că Jesse nu ieşise în seara aceea cu intenţia de a

se întâlni cu o anumită femeie. îşi simţi inima crescând, când, sub privirile veninoase ale brunetei, Jesse îşi puse o mână posesivă pe umerii ei.

- M-am întâlnit cu Ken aici, ca să bem o bere. Am ratat ieri o şedinţă importantă şi am vrut să aflu ce am pierdut.

- Din cauza mea? întrebă Lauren simţindu-se vinovată.

- A meritat, spuse Jesse făcându-i cu ochiul. Apropo, am uitat harta la tine.

- Ştiu. De fapt, chiar am adus-o cu mine în

seara asta, ca să i-o arăt surorii mele. Vai, am uitat complet de Cassie. Cred că se întreabă pe unde sunt.

- Nu prea cred, mustăci Jesse făcându-i semn peste umăr. Are companie.

Lauren privi în direcţia mesei lor. într-adevăr, Cassie părea că se simte minunat cu Mitch, chelnerul, care abandonase protocolul şi se aşezase pe scaunul ei.

- Ai dreptate, oftă Lauren. Oricum, harta e în maşină. Mă duc să ţi-o aduc.

- Noi voiam să plecăm spre apartamentul lui Ken ca să-mi arate ordinea de zi a şedinţei. Te conduc eu la maşină.

Lauren se strecură în spatele surorii sale, îi făcu cu ochiul lui Mitch şi scotoci în poşeta lui Cassie după cheile maşinii. Apoi ieşi din local însoţită de Jesse.

Aerul fierbinte al zilei se răcorise. Parfumul florilor înnebunea simţurile deja ameţite ale lui Lauren. Mergând alături de Jesse putea să-şi imagineze uşor că sunt împreună. Oare dacă ar fi fost împreună ce-ar fi făcut acum? S-ar fi urcat în maşină şi s-ar fi dus direct la apartamentul lui, cu siguranţă. Iar acolo ar fi făcut o dragoste nebună.

Nu. Nu va mai face niciodată o asemenea greşeală. Cu Roger o dăduse în bară. Ii păruse un bărbat de o sută de ori mai serios decât Jesse McCain. Din păcate se dovedise a fi un nemernic. Pentru el cuvântul “divorţat” era unul şi acelaşi

cu “aproape divorţat”.

- Cred că am pus-o în spate, spuse Lauren descuind portiera.

Câteva secunde mai târziu scoase harta la lumina felinarului sub care era parcată maşina.

-Mulţumesc, spuse Jesse în timp ce ea încuia portiera.

Dar nu termină bine, că Jesse o cuprinse în braţe
pe neaşteptate. Mâinile lui calde o înfiorară. Nu asta îşi dorise toată seara? De emoţie nici nu mai respira. Se priveau în ochi, întrebător. Lauren ştia că momentul acela era singura ei şansă de a scăpa.

întârzie şi i se păru că vede un zâmbet satisfăcut pe buzele lui.

- Mă provoci, şopti el.
- N-am ştiut...
- Ba da, spuse el printre dinţi. Ştiai încă de la început.

Jesse îi ridică bărbia cu două degete şi-i căută privirile. Lauren închise ochii, lăsându-se anticipat în voia senzaţiilor.

Când buzele lui îi atinseră gura, Lauren se cutremură dându-şi seama de proporţia sentimentelor sale. îl dorea pe Jesse McCain! îl dorea mai mult decât orice.

Buzele ei se despărţiră involuntar, primindu-l în căldura umedă şi dulce a gurii. Se agăţă de gâtul lui şi-l trase mai aproape. Coapsele lor se uniră

cu o dorinţă arzătoare.
Ca prin vis, Lauren auzi motorul unei maşini şi se trezi. Niciodată nu va putea avea o relaţie normală cu Jesse McCain. între ei doi nu putea fi vorba decât de o pasiune trecătoare.
- Nu pot, şopti ea îndepărtându-se.
Ochii lui se întunecară. Era mai mult decât furios. Părea periculos.
- Nu te cred... şopti el ameninţător.
- Vreau să fim prieteni...
- Te rog, scuteşte-mă! izbucni el jignit.
- Ştii bine că nu se poate. Slujba ta te poate duce mâine în partea cealaltă a lumii. Eu sunt legată de casă, de pământ. Tu eşti...
- Nu ştii ce sunt. Nu ştii ce-mi doresc.
- Dar eu mă cunosc, Jesse, încercă ea să-l îmbuneze. Eu îmi doresc o relaţie stabilă.
- Adică nu-ţi doreşti o relaţie carnală.
- Exact, şopti ea plecându-şi privirile.
Jesse o mai sărută încă o dată pasional, apoi eliberând-o încet, spuse:
- Nu ştiu dacă putem fi doar prieteni, Lauren. Tu ce părere ai?
- Ba da, îngăimă ea nesigură.
- Bine, atunci, spuse el mângâind-o uşor pe obraz. Apoi luă harta care căzuse pe asfalt şi se îndepărtă. Lauren privi în urma lui. îi tremurau mâinile şi
picioarele. Gura ei putea să mintă, dar trupul nu. Nimeni nu-i stârnise o asemenea pasiune ca

Jesse McCain.
în cele din urmă se îndreptă spre intrarea în local. O găsi pe Cassie pe ringul de dans, strâns lipită de Mitch.
- Hei, ce s-a întâmplat cu rujul tău? întrebă Cassie apropiindu-se de masă.
- Ce, l-am mâncat?
- Haide, nu te cunosc de ieri. Cine-i tipul, apropo? Lauren privi spre bar, dar nu-l mai văzu pe Jesse şi
nici pe Ken. Plecaseră.
- Era... Jesse McCain.

Capitolul 4

Jesse termină de băut cafeaua în timp ce conducea, şi apoi aruncă paharul de plastic în punga de hârtie de pe scaunul din dreapta. îşi iubea slujba, dar nu suporta zilele de luni.

întoarse volanul intrând pe drumul care ducea spre casa lui Lauren, întrebându-se în ce dispoziţie o va găsi.

Prima oară când o întâlnise fusese furioasă. A doua oară i se păruse vulnerabilă. Şi cu două seri în urmă îi trezise nişte sentimente pe care nici o femeie până la ea nu i le inspirase.

Acum Lauren dorea să-i fie... prietenă. De multe ori auzise clişeul acela. încă din adolescenţă avusese de-a face cu femei dornice, senzuale. Dar întotdeauna bănuise că ele fuseseră atrase mai mult de suferinţele lui decât de personalitate. Dintotdeauna căutase o femeie

care să-l iubească şi să-l înţeleagă cu adevărat. Mama sa fusese o femeie prea ocupată să împacheteze

bagajele tatălui său, care era mai tot timpul pe drumuri, şi prea absorbită de sticla de lichior ca să mai aibă timp pentru nevoile afective ale fiului său.

Scuturând din cap, Jesse îşi privi ceasul de la mână. Era şase şi jumătate dimineaţa. Cam devreme ca să înceapă să-şi răscolească trecutul.

Opri maşina şi fu întâmpinat de lătratul vesel al câinelui. Apoi o observă pe Lauren care stătea pe treptele casei, privind pierdută în depărtări ceaţa dimineţii care se ridica de pe dealuri.

Când îl observă se ridică repede şi se apropie de maşina lui. în mână ducea un rucsac burduşit din care se vedea ieşind capul unui termos.

- Bună dimineaţa, spuse ea. Vin cu tine.

- Unde?

- Nu ştiu, răspunse ea instalându-se pe scaunul din dreapta şi desfăşurând harta de pe bord. De unde ai de gând să începi?

Jesse îi privi profilul aristocratic. Dacă n-ar fi purtat blugi şi tricou, ar fi putut jura că e o prinţesă. îşi strânsese părul blond într-un coc sever, dar câteva şuviţe rebele începuseră să-i cadă în jurul feţei, îndul- cindu-i aspectul.

Jesse nu putea suporta s-o vadă fără s-o atingă. Dacă ea continua să insiste să rămână

prieteni, era rândul lui să stabilească regulile.

- Aveam de gând să fac nişte teste pe toate terenurile înainte de a mă apuca de lucru, dar...

- Termină, Jesse, îi tăie ea avântul înfruntându-l. Nu mă convingi.

- Lauren, am de gând să-mi fac treaba cum trebuie. De ce crezi că mă aflu aici, la ora asta inumană?

- Sunt convinsă că-ţi vei face treaba cum trebuie. Nu vin ca să te monitorizez, ci ca să te asist.

- Cum m-ai putea ajuta? întrebă el în defensivă.

- Ştiu să car o sapă şi cunosc fiecare colţişor al terenului ăstuia.

- Uite, am de gând să încep cu Turtle Creek. Ce-ar fi să mă ajuţi când voi ajunge mai aproape de casă?

- Nu mă lua de sus, spuse ea aruncându-i săgeţi din priviri. Poate pentru tine munca asta e ca o distracţie, dar pentru mine înseamnă totul. Nu înţeleg de ce încerci să mă îndepărtezi cu atâta înverşunare.

Cu cât se uita mai mult în ochii ei hotărâţi, cu atât se simţea mai nesigur pe sine. îi plăcea riscul, dar de când cu povestea excavărilor de la şantierul Coosa, îşi jurase să nu mai rişte. Sigur, afacerea aceea fusese un eşec public.

- Recunoaşte, Jesse, dacă mă vei lăsa să te ajut, vom termina mai repede.

O şuviţă de păr îi scăpă din strânsoarea cocului, sub o pală uşoară de vânt. Jesse strânse din dinţi. Nu ştia dacă lua decizia corectă, dar măcar ştia că o va avea pe Lauren alături de el în ziua aceea.

- O să mori de cald în cămaşă şi-n pantalonii ăştia lungi, remarcă Jesse aruncându-i o privirie rapidă dintr-o parte.

Lauren izbucni într-un râs contagios şi spuse:

- Iar tu o să-ţi doreşti să fi murit de cald. în pantalonii ăştia scurţi vei fi singura ţintă a ţânţarilor.

Jesse căută în torpedo şi scoase de acolo o soluţie împotriva ţânţarilor.

- Am venit pregătit, spuse el zâmbind triumfător.

- Mda, zâmbi Lauren, personal prefer să nu-mi arăt bunurile inamicului.

- îmi pare rău că gândeşti aşa... mormăi Jesse studiind-o din cap până-n picioare.

- Cred că ţi-am mai spus, zise Lauren săgetându-l cu privirea, nu te consider duşmanul meu.

- Bine, bine, încercă el s-o împace, rămânem prieteni.

- Corect.

- Atunci hai să mă ajuţi, spuse el oprind maşina sub un copac. Să începem înainte să se facă prea cald.

Coborî din jeep şi deschise portbagajul. O simţi în

spatele lui, dar nu se întoarse. Trupul parcă-i luase foc. Ce naiba, doar n-avea optsprezece ani?! Ce se petrecea cu el? Sau era provocat tocmai de faptul că ea îl respinsese?

- Dă-mi-o mie, spuse Lauren apucând coada lopeţii pe care tocmai o scosese Jesse.

El se întoarse puţin cu faţa spre Lauren şi-i studie figura angelică, gura plină, ochii albaştri, şi zâmbi. Ea îi smulse lopata din mână şi se întoarse înfuriată cu spatele la el. Era clar că-n ritmul acesta nu va rezista mult. Jesse avea de gând să i-o coacă. îi va întoarce vorbele împotriva ei. Lauren îşi dorise prietenia lui? Va avea parte de ea cu vârf şi-ndesat!

Jesse scoase din portbagaj un rucsac mare din pânză în care avea restul echipamentului. Acolo ar fi încăput şi lopata pe care pusese stăpânire Lauren, dar nu putea să i-o ceară înapoi, pentru că ea l-ar fi acuzat de misoginism.

O privi cum înainta spre Turtle Creek ducând într-o mână lopata şi-n cealaltă rucsacul, şi aproape-l pufni râsul. Până la sfârşitul zilei aceleia, Lauren va fi plină de jurnituri, transpirată şi extrem de nervoasă - putea să pună pariu. Dar nu putea să-l învinuiască de nimic pe el. O avertizase.

- La treabă, partenere! strigă el voios trântind capota portbagajului.

înaintară în tăcere străbătând pajiştea arsă de soarele verii. Doar greierii şi câte un vultur

solitar mai rupeau liniştea. Când Jesse începu să simtă greutatea rucsacului apăsându-i din ce în ce mai insuportabil umărul, ajunseseră la marginea unei păduri.

- Drumul cel vechi este la stânga, spuse Lauren preluând conducerea.

Jesse nu protestă. Drumul abia se mai distingea de sub buruieni şi scaieţi, dar Lauren părea să cunoască exact traseul. Dar fiind în frunte, ea era cea care prelua riscul de a se întâlni cu vreun şarpe ori de a se zgâria în toţi spinii. Jesse îi privi ghetele de munte. Erau bine alese, dar noi-nouţe.

- Lasă-mă pe mine în faţă, spuse Jesse punându-i mâna pe umăr.

Lauren se opri şi se întoarse cu faţa spre el. Avea fruntea asudată şi obrajii roşii. Obosise. Şi nu avea de gând să recunoască.

- Nu-i nevoie, spuse ea.
- Ba da, râse el, crede-mă...
- Cum vrei, cedă ea aruncându-i o privire tăioasă şi făcându-i loc să treacă.

înaintară aşa o vreme, până când Jesse simţi că nu mai suportă acea tăcere ostilă.

- Pauză, anunţă el cu voce tare aruncându-şi rucsacul în iarbă, lângă un izvor.

Scoase o pătură, o întinse pe pământ şi se aşeză ca să se odihnească.

- Hai, Lauren, ia loc lângă mine. N-o să te muşc, spuse Jesse văzând că ea n-avea de gând

să se apropie.
Lauren ezită o clipă, apoi se trânti pe pătură având grijă să nu-l atingă pe Jesse.
- Te sfătuiesc să-ţi scoţi ghetele şi să te răcoreşti puţin. Mai avem mult de mers.

- Nu, mormăi Lauren.
Jesse îi luă lopata din mână şi o azvârli cât colo.
- Ce faci?! ţipă ea indignată.
- Chiar n-ai de gând să te relaxezi nici măcar o clipă? Scoate-ţi ghetele, te rog. Dacă nu, eu mă întorc acasă şi te las singură aici.
Lauren îşi desfăcu şireturile îmbufnată şi mormăind ceva în bărbie îşi aruncă ghetele cât colo.
- Ce-ai spus? întrebă el privind-o atent.
- Am spus că să vă ia naiba pe toţi!
- Toţi? Care toţi? întrebă el ridicând din umeri şi privind în jur.
- Pe voi, pe toţi bărbaţii!
- Aha...
Jesse îi privi gleznele fine, aristocratice, întrebându-se ce fel de femeie se ascundea sub pielea aceea albă, aproape translucidă. Lauren era o doamnă, fără îndoială, dar temperamentul ei exploziv spunea ceva despre ea, despre tecutul ei, poate... Ar fi dat orice să-i afle secretele.
- Deci eşti de părere că toţi bărbaţii sunt o apă şi-un pământ...
Lauren tăcu. Jesse era din ce în ce mai curios. Cineva, un bărbat, o rănise pe Lauren aşa de tare

încât ea se retrăsese într-o carapace din care nu mai scotea capul.

- Cine te-a rănit, Lauren? întrebă el blând.
- Ce tot spui acolo? întrebă Lauren întorcându-se cu capul spre el, dar fără să-l privească.

- Un bărbat te-a rănit. Cine?
- Exagerezi, râse ea. Cred că ai văzut prea multe filme.
- Nici o femeie ca tine nu e singură decât dacă vrea ea.
- Poate că aşa vreau eu să fiu...
- Şi poate că ai un motiv, spuse el sperând să nu întindă coarda prea tare.
- Dacă vrei să arunci vina asupra cuiva, poţi să te gândeşti la leprele care consideram că erau colegii mei de serviciu.
- Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.
- Ce întrebare?
- Pe cine ai avut înaintea mea?

Oare de ce se considerase ca făcând parte din viaţa ei?

- Hai să vedem... păi a fost Bobby Brockman, în clasa a şasea...

Jesse chicoti şi Lauren continuă zâmbind:

- Au mai fost vreo doi în liceu... Oricum, cel care a pus capac a fost şeful meu, Roger...
- Fusese căsătorit? întrebă Jesse văzând că Lauren tăcea.
- Mai degrabă ***era*** căsătorit.

Jesse simţi cum se cutremură de groază. Cât trebuie să fi suferit femeia aceea... Da. Acum tot comportamentul lui Lauren avea o explicaţie.

- Nu s-a purtat rău cu mine, continuă Lauren punându-şi ghetele în picioare. Dar era căsătorit. Şi avea copii.

- îmi pare rău, Lauren, spuse el strângând pumnii.

- Dar nu-l învinuiesc pe Roger de toate. Eu am greşit încă de la început, alegându-mi slujba aceea plină de răspunderi. Tata era inginer şi eu m-am hotărât să-l urmez, neştiind că intru într-o lume a bărbaţilor.

Jesse simţi dintr-o dată nevoia să-i spună totul. Să-i spună că traseul autostrăzii fusese deja ales şi că ferma ei nu era în pericol.

- Apoi, când mi-am dat seama că slujba aceea nu era pentru mine, când mă săturasem să mă lupt cu bărbaţii, m-am decis să mă retrag la fermă. Credeam că am scăpat. Apoi a apărut problema asta cu autostrada, spuse ea privind fix o furnică ce începuse să i se urce pe picior. M-am săturat de bărbaţii care consideră că e datoria lor să conducă vieţile altora.

- Nu te uita la mine, spuse Jesse râzând amar. Eu abia mă descurc cu viaţa mea.

- Dar tu? întrebă Lauren întorcându-se spre el. Tu eşti singur?

Jesse gemu, dorindu-şi ca ea să nu-i fi pus întrebarea asta.

- La mine e vorba de altceva, Lauren.
- Cum aşa? continuă ea să-l fixeze cu privirile.
- Hai să spunem că m-am autoeducat să trăiesc singur.
- Ce vrei să spui?
- Copilăria mea a fost diferită de-a altora. Eu n-am crescut, ci am supravieţuit. Ne mutam des dintr-un loc

în altul. Nu apucam bine să mă obişnuiesc într-un loc, să-mi fac un prieten, şi... N-am reuşit să mă lipesc de nimeni, cu excepţia lui Ken. Şi m-am obişnuit să fiu aşa.

O privi în ochi şi văzu compasiune - nu milă. Ochii ei îi spuneau că ea va juca cinstit şi-l va iubi aşa cum nici o femeie nu-l mai iubise până atunci.

Era sinceră. Iar el o trăda. Dar în acel moment simţea că nu se mai putea abţine s-o atingă. îi cuprinse mâinile, iar ochii ei se măriră anticipativ. Atingerea aprinse în el o vâlvătaie nestăpânită.

Lauren deschise gura ca să spună ceva, dar el îi sorbi cuvintele, acoperindu-i-o cu buzele lui arse. Plăcerea sărutului, limbile lor care se atinseră, îi dădură un sentiment de împlinire.

O voce interioară îi şoptea să se potolească, dar în loc de asta se trezi lipindu-se şi mai tare de trupul ei. Dacă pământul s-ar fi desfăcut şi i-ar fi înghiţit, ei nu şi-ar fi dat seama.

Dorinţa îi ardea creierul care striga: “E a

mea!”. îi simţi mâna fragilă pe umăr şi o clipă crezu că-l va îndepărta. Dar ea îl trase mai aproape. Inima îi pompa sălbatic sângele în vene. Oare ea putea să-i audă pulsul?

Sărutase de mii de ori până atunci, dar acum totul era diferit. Pasiunile lor erau egale în intensitate. Gurile lor păreau făcute una pentru cealaltă. Dumnezeule, dacă şi trupurile lor se potriveau la fel de perfect...

El îşi eliberă o mână numai pentru a-i scoate lui Lauren bluza din pantaloni. Palmele lui ardeau să-i atingă pielea şi să-i cuprindă sânii. îşi ţinu respiraţia, dorindu-şi să se liniştească puţin.

închise ochii de plăcere în timp ce-i mângâie pieptul cald. începu să-i desfacă sutienul de dantelă, zâmbind uşor. îşi amintea că-i văzuse lenjeria delicată aruncată într-un colţ, când intrase în baia ei. Şi atunci încercase să-şi imagineze proprietara lor îmbrăcată în ele. Un singur lucru îl mâhnise atunci - acele mici obiecte sexy nu erau destinate unei anumite ocazii speciale ori vreunui bărbat anume.

Incredibil, dar la gândul ăsta se simţi şi mai excitat. Deschise ochii şi descoperi că Lauren nu-l mai privea. Avea ochii închişi, în extaz. în viaţa lui nu mai văzuse
o femeie atât de frumoasă. Expresia ei senzuală îl înnebuni complet. Buzele ei erau umede, iar părul blond şi ondulat îi încadra faţa precum o aureolă de înger.

înainte să reuşească să-i scoată sutienul îşi aplecă gura spre sânii ei. Simţi că explodează în momentul în care o gustă.

- Vreau să fac dragoste cu tine, şopti el printre dinţi fără să se gândească de două ori înainte.

Mâinile ei care-i mângâiau spatele se opriră dintr-o dată.

- Jesse... şopti ea precipitat deschizând ochii. Dar el n-o mai auzi şi îi sărută şi mai pătimaş sânii.
- Jesse, stai... spuse ea încercând să-i ridice capul spre ea.

Toate simţurile lui se revoltară împotriva acelui ordin. îşi înfundă mai înverşunat capul între sânii ei tentanţi. Dar Lauren era hotărâtă. Iar el nu voia să audă ceea ce avea ea să-i spună.

- Ce e? întrebă Jesse în cele din urmă.
- Nu se poate să facem asta. Trebuie să ne oprim.

Ochii ei cereau înţelegere.

Jesse o auzi, dar n-o înţelese. O sărută jucăuş şi întrebă leneş:

- Chiar vrei să ne oprim?
- Nu. Adică da, spuse ea trăgându-şi bluza peste sânii goi.
- Mai degrabă aş putea opri un tren în clipa asta, zâmbi el, apoi redeveni serios. Doar un prost ar putea crede că tu încă îţi mai doreşti să fim prieteni.

- Iar tu nu eşti un prost.
- Ba cred că sunt, pentru că te ascult, spuse el şi o mai sărută o dată înainte de a se opri de tot. Dar data viitoare nimic nu-mi va mai sta în cale.
- Ba da.

Hotărârea din vocea ei îl surprinse şi o privi întrebător.

- Trebuie să pleci, spuse Lauren privind în altă parte şi punându-şi sutienul în grabă.

Jesse nu înţelese pe moment sensul vorbelor ei, dar după câteva clipe se simţi ca şi cum ar fi fost lovit în moalele capului. Toată viaţa fusese un pribeag, dar acum n-avea de gând s-o părăsească pe Lauren. Gândul acela îl speria.

Lauren merita să aibă pe cineva alături de ea - un soţ, un tată pentru copiii ei. îi privi abdomenul ima- ginându-şi-l bombat, purtând un copil. Clătină din cap obosit. Mergea prea departe.

- Jesse?

El se răsuci pe partea cealaltă, cât mai departe de Lauren, şi-şi strânse genunchii la piept. O dorea la fel de mult cât îl dorea şi ea pe el. Gândul ăsta îl durea.

- Ai dreptate, spuse el. îmi pare rău.

- Nu, mie îmi pare rău, spuse ea atingându-i uşor braţul. Trupul şi mintea mea sunt în conflict în momentul ăsta. Nu ştiu cine va câştiga bătălia.

Când o privi o văzu zâmbind trist. Era din ce

în ce mai greu. Avu nevoie de multă voinţă ca să renunţe a o mai strânge în braţe. Apoi, în momentul în care el se îndepărtă puţin, observă că Lauren se relaxă.

- Dă-mi rucsacul, te rog, spuse ea zâmbind.

Jesse i-l înmână fără să-i pună nici o întrebare şi
fără să bănuiască nimic. Apoi, o văzu cum scoate din el o pereche de pantofi sport, şi făcu ochii mari.

- De ce nu ţi i-ai pus de la început?

- Ca să nu-ţi dau satisfacţie, recunoscu ea zâmbind.

- Ai preferat să faci bătături decât să mă asculţi?

- Exact. Te purtai cu mine cu atâta superioritate încât n-am vrut să recunosc că ai dreptate. Aveam de gând să-mi schimb ghetele într-un moment în care n-ai fi fost atent la mine.

Jesse clătină din cap râzând şi simţi o nevoie irezistibilă de a o săruta. Oare ce avea femeia aceea de-l împingea inconştient să facă gesturi de tandreţe? Cert era că momentul adevărului se apropia. Mai devreme sau mai târziu îi va spune despre decizia guvernului în ceea ce privea traseul autostrăzii. Dar deocamdată trebuia să se abţină.

Scoase din buzunar un elastic cu care-şi prinse părul, apoi se ridică în picioare. O privi în ochi pe Lauren şi văzu acolo o ultimă rămăşiţă de

dorinţă stăpânită. îi întinse mâna dreaptă şi o ajută să se ridice în picioare, prefăcându-se că nu observă nimic. Era mai bine aşa. Cel puţin deocamdată.

După ce strânseră bagajele, porniră în tăcere la drum.

Capitolul 5

Căldura începuse să fie din ce în ce mai insuportabilă. Copacii pe care-i lăsaseră de mult în urmă se vedeau ca prin ceaţă. Lauren îşi şterse oftând câteva picături de sudoare de pe frunte.

Era epuizată fizic, dar şi psihic. Cum evoluase relaţia cu Jesse atât de repede? Ce s-ar fi întâmplat oare dacă în dimineaţa aceea, când se sărutaseră, bunul ei simţ n-ar fi funcţionat? Ar fi făcut dragoste cu Jesse McCain!

Amintindu-şi mângâierile lui senzuale simţi un junghi în stomac. Simţea că fusese foarte aproape de ceva ce nu mai trăise până atunci.

Acum înaintau în tăcere şi Jesse preluase conducerea. îi privi spatele admirându-i muşchii umerilor a căror dimensiune contrasta cu îngustimea şoldurilor. Nu se îndoia de faptul că era un amant minunat. Dar ea nu va afla niciodată asta.

Deodată i se puse un nod în gât dându-şi

seama că fusese cât pe ce să-l cunoască fizic, înainte de a-i cunoaşte personalitatea. Fusese cât pe ce să comită o greşeală ireparabilă. Cât de uşor era să cadă în ispită cu un asemenea bărbat!

Nu, n-avea de gând să facă dragoste cu cineva care trebuia să plece.

în cele din urmă ajunseră la gardul de sârmă care separa pajiştea sălbatică cu iarbă scurtă, uscată de soare, dar viguroasă, de cultura bine îngrijită a lui Lauren.

- Ce e? întrebă Jesse amuzat, văzând-o cum se luptă să desfacă gardul dintr-un colţ.

- Nimic, dar abia aştept să înlocuiesc porcăria asta cu un gard frumos, din lemn. Hai, treci pe aici, spuse ea făcându-i loc printr-o spărtură.

- Un domn adevărat ar refuza oferta, spuse Jesse ridicând o sprânceană.

Lauren fu cât pe ce să-i dea o replică usturătoare, dar se abţinu, dându-şi seama că Jesse îi întindea o capcană, referindu-se la momentul de intimitate din pădure. Tăcu, neavând chef să redeschidă acel subiect.

Jesse zâmbi şi trecu prin spărtura din gard. Apoi o ajută şi pe Lauren să treacă.

- Mi se pare mie, sau a început să bată vântul? întrebă Jesse respirând cu nesaţ adierea răcoroasă.

Era deja după-amiază târziu, dar căldura nu se

domolise.

- Nu te îmbăta cu apă rece, spuse Lauren privindu-l peste umăr. Până nu apune soarele nu se răcoreşte.

îi părea rău că Jesse nu mai făcea nici o tentativă de a se apropia de ea. Era ridicol, dar războiul dintre sentimente şi conştiinţă nu se terminase.

Când ajunseră în sfârşit la Turtle Creek, Jesse, ciudat de tăcut până atunci, începu să-i explice înflăcărat ce căuta mai întâi când ajungea la un şantier arheologic. Lauren îşi dădu seama cât de mult îşi iubea el slujba, şi-l privi fascinată cum lua probe de sol şi le atingea aşa cum un îndrăgostit îşi mângâia iubita. Şi-ar fi dorit ca Jesse s-o atingă şi pe ea în felul acela.

Dar el n-o făcea. De fapt, chiar dacă ar fi făcut-o, Lauren s-ar fi împotrivit. Ultimul lucru de care avea nevoie ea acum era o dezamăgire în dragoste. Jesse McCain trebuia să plece. Şi ea n-ar fi suportat aşa ceva.

Când se întoarseră la maşină, Jesse îi luă rucsacul din mână şi-l puse pe bancheta din spate.

- Ia loc, spuse el suindu-se cu fundul pe capotă.

Lauren se strâmbă. N-avea chef de discuţii cu el.

- Sunt frântă, spuse ea. Aş vrea să ajung acasă, să fac un duş şi să mănânc.

- Sună bine, spuse el trecând în spatele ei şi masându-i umerii obosiţi.

Lauren scăpă un geamăt de plăcere.

- Ascultă, şi mâine vom trece prin asta, spuse el.

Minunat. Să ignore atracţia faţă de el era o tortură
dulce.

- Trebuie să recunosc că dacă nu veneai cu mine, nu mă descurcam chiar aşa de bine.
- Voi veni şi mâine, îl asigură ea dându-şi seama că intra într-un război psihologic. La ce oră ne întâlnim?
- Ca şi azi.
- Eu m-am trezit mult mai devreme azi. Tu la ce oră ai ajuns la mine?
- La şase şi jumătate. Tu de la ce oră mă aşteptai?
- Cred că de pe la cinci, spuse ea închizând ochii şi lăsându-se pradă senzaţiilor minunate pe care i le provocau degetele lui pe spate.
- Dumnezeule... Trebuie să te duci să te culci, dacă vrei să mai fii bună de ceva mâine.
- Atunci hai să ne întâlnim la şapte.
- Bine. Hai, du-te, spală-te, mănâncă şi culcă-te. Ne vedem mâine, la ora şapte fix.

Lauren zâmbi mulţumită. Lui Jesse îi păsa. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut lângă ea un asemenea bărbat. Simţea nevoia să fie răsfăţată de cineva.

După ce se despărţiră, Lauren intră în casă cu un sentiment ciudat de împlinire. Se dezbrăcă şi-şi

aruncă hainele direct în maşina de spălat. Lucky începu să se gudure la picioarele ei.

- Răsfăţato, acum trebuie să mă ierţi că n-am chef să-ţi dau atenţie. Bărbatul acela, pe care am observat că-l iubeşti, m-a stors de energie.

Lauren se îndreptă spre frigider şi văzu un bilet lipit pe uşă. Era un mesaj de la Cassie. “Vino mâine pe la mine să-ţi arăt ce înseamnă să mănânci civilizat. P.S. Să nu te atingi de mâncarea chinezească din frigider. N-o meriţi.”

Avea mâncare chinezească în frigider! Cassie era o bomboană. Lauren abia se mai putea ţine pe picioare şi nu mai avea puterea să-şi mai pregătească nimic. Deschise frigiderul şi găsi o cutie pe care era desenat un dragon. Şi un alt bilet.

“Deci până la urmă nu m-ai ascultat. Oricum, poftă bună.”

Lauren zâmbi şi devoră carnea de porc cu orez. Apoi făcu o baie cu multă spumă. După baie reuşi cu greu să se târască până în pat. Era abia ora opt şi ea murea de somn. Când o simţi pe Lucky la picioarele ei îşi aduse aminte că uitase s-o scoată din casă.

- Bine, fie, murmură ea înainte să adoarmă. Dar numai de data asta.

Se trezi a doua zi de dimineaţă la şase şi

jumătate. Se îmbrăcă, îşi făcu o cafea, şi-i dădu drumul lui Lucky afară. Bietul câine abia aştepta să zburde prin iarbă. Lauren o privi cu invidie.

- Mi-aş dori o viaţă de câine, murmură ea zâmbind. Ce trai!

Inima îi tresări când auzi motorul jeepului lui Jesse
apropiindu-se de casă. îşi bău în grabă cafeaua, apoi auzi uşa de la intrare deschizându-se. Jesse intrase fără să mai sune.

Când îl văzu, înlemni. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un tricou mulat, care-i venea ca o a doua piele. Proaspăt bărbierit şi mirosind a after-shave, era întruchiparea visurilor oricărei femei.

- Bună dimineaţa, spuse el zâmbind.
- 'Neaţa, mormăi ea confuz.
- Văd că ţi-ai băut cafeaua, spuse el legănându-se de pe un picior pe celălalt. Amintindu-şi de normele bunelor maniere, Lauren îl invită să ia loc.
- Data viitoare poate foloseşti soneria, nu se abţinu ea să remarce.
- Iartă-mă. M-am gândit că mă aşteptai. Apropo, tu nu încui uşa noaptea?
- Ba da, spuse ea evitându-i privirile care o răvăşeau. Dar am deschis ca s-o dau pe Lucky afară.

- Nu ştiam că dormi cu ea.
- De obicei nu, spuse ea întrebându-se de

ce-l interesau pe Jesse toate acele aspecte. Dar aseară părea foarte dornică să stea cu mine, aşa că nu m-a lăsat inima s-o dau afară.

- Lucky (norocoasa), nu?

Lauren simţi că se înroşeşte până-n vârful urechilor. îi venea să-l ucidă pe bărbatul acela. Remarca lui lovise în plin.

- Comentariile de genul ăsta le consider puerile, spuse ea strângând mânerul cuţitului în mână.

- Mai bine îţi iau arma asta albă înainte să comiţi vreo crimă odioasă, zâmbi el. Apropo, chiar voiam să te întreb de ce i-ai spus Lucky...

*
* *

Lauren îl privi pe Jesse care-şi dădea jos rucsacul din spate pentru a doua oară în ziua aceea. Deşi probabil că se simţea prost din cauza deselor ei remarci înţepătoare de care nu-l cruţase, n-o arăta. Dimpotrivă. Afişa un zâmbet superior insuportabil.

Lauren luă o gură de apă călduţă din termosul ei, privind cu jind la ulciorul cu apă rece ca gheaţa al lui

Jesse. Ziua fusese mult mai caldă ca de obicei şi nici termosul nu reuşise să păstreze apa rece. Jesse fusese mai precaut şi-şi umpluse un ulcior cu gheaţă înainte de a pleca de acasă. Acum gheaţa se topise, iar apa se păstrase rece în

vasul de pământ.

Tot din cauza căldurii rezistenţa lor scăzuse şi înaintau mult mai greu. După nici o jumătate de oră de mers trebuiau să se oprească şi să se rehidrateze.

în ziua aceea ea îl sfătuise pe Jesse să se îndrepte spre o zonă în care îşi amintea că, în copilărie, ea împreună cu Cassie găsiseră câteva vârfuri de săgeţi.

Din păcate, oricât de atent scrutase Jesse împrejurimile, nu descoperise decât nişte pietre înnegrite care lui Lauren nu-i spuneau nimic. Dar Jesse le pusese cu grijă în pungi separate, asigurând-o că le va studia cu atenţie la universitate.

Aşa nu se mai putea. Trebuia să găsească ceva. Iar Lauren avea presentimentul că se aflau aproape de o descoperire importantă.

- Lauren...

Luată pe neaşteptate, Lauren, care se întinsese pe spate ca să se odihnească, se ridică brusc în picioare. Dar din nefericire călcă strâmb şi căzu înapoi în iarbă. Jesse râse uşor şi o întrebă:

- Te-ai lovit?

- Nu, spuse Lauren cu năduf dându-şi părul pe spate. Ce vrei?

- Am impresia că voi găsi ceva aici, spuse el stând pe vine şi bătând cu palma în pământ. Fii

bună şi adu-mi lopata cu coadă scurtă din maşină.

- Sigur, spuse ea prompt.

Avea nevoie de o mică plimbare ca să-şi limpezească gândurile şi să se detaşeze puţin de imaginea lui Jesse.

- Nu te grăbi, îi strigă Jesse din urmă. Am de gând să fac nişte fotografii. Dar stai! Ştii ce trebuie să-mi aduci?

- Da, strigă Lauren peste umăr. Lopata cu coadă scurtă, repetă ea clătinând din cap agasată.

- Dar ştii cum arată?

Lauren nu-i mai răspunse.

- Hei, Lauren, n-ai nevoie de cheile de la maşină?

Lauren se opri în loc, se întoarse cu paşi mari şi întinse mâna. Jesse îi îndesă în palmă cheile ude pe care le ţinuse în buzunarul blugilor transpiraţi. Deşi era cald afară, Lauren se înfioră uşor. Apoi îşi ascunse tulburarea întorcându-se cu spatele. îi venea s-o ia la fugă. Oare Jesse îi observase reacţia? Spera că nu.

Ajunse la maşină în timp record. Auzi, o întreba dacă ştia cum arată lopata cu coadă scurtă! Cât tupeu! Deschise portbagajul, găsi lopata pe care i-o ceruse Jesse şi izbucni în râs. O să-i arate ea ce înseamnă o lopată adevărată.

Alergă spre grajd şi luă lopata veche a

bunicului, care deşi era extrem de grea era şi foarte eficientă. Putea să pună pariu că lopăţica uşoară a lui Jesse nu făcea treabă bună.

Apoi, fără să se mai odihnească, porni spre locul în care-l lăsase pe Jesse. Când ajunse, simţi că o vor lăsa picioarele. Era moartă de oboseală. Lopata îi apăsase umărul, soarele o bătuse în cap şi din toţi porii îi curgeau şiroaie de transpiraţie. Putea să jure că arăta îngrozitor, ciufulită, asudată, roşie la faţă, dar nu mai conta. îi întinse triumfătoare lopata lui Jesse şi spuse:

- Foloseşte-o pe asta. E mai eficientă, crede-mă.

Jesse o privi curios, dar nu-i răspunse. Apoi, când o
văzu pornind spre vârful dealului, o opri.

- încotro?

- Mă întorc repede, spuse ea dând din mână. Peste deal e un râu. Mă găseşti acolo, dacă ai nevoie de mine.

Lauren porni cu ultimele puteri spre locul pe care-l adora încă din copilărie. Obişnuia să se ducă la râul acela în zilele călduroase de vară împreună cu Cassie, şi să se bălăcească. Acum, abia aştepta să-şi scufunde mâinile şi picioarele în apa rece.

Ajungând la râu, se opri o clipă sub un copac şi privi înapoi. De acolo n-o vedea nimeni. Jesse nu va veni pentru că era prea concentrat în căutările lui. Aşa

că Lauren îşi scoase fără ezitare pantalonii, rămase în tricou şi intră în apa care părea rece ca gheaţa. O clipă
i se tăie respiraţia, dar uşor-uşor, se obişnui cu temperatura.

în zece minute se bălăcea în apă aşa cum făcea pe vremuri. Se simţea complet înviorată. Ar fi stat acolo toată ziua, dar timpul trecea şi trebuia să se întoarcă la treabă. Dar mai întâi voia să se usuce la soare, pentru că tricoul subţire era ud leaorcă şi i se lipise de piele.

Nu se întoarse bine, că sări speriată înapoi.

- Iartă-mă, spuse Jesse.

Bărbatul îşi scosese tricoul, îşi suflecase blugii şi intrase cu picioarele în apă. Se afla la doar câţiva metri de ea.

- Te-am speriat?

- Stai acolo! strigă Lauren disperată lăsându-se pe vine şi acoperindu-se cu mâinile cât putu.

- Stau, dar ce s-a întâmplat?

- Nu poţi să intri aci.

- De ce? Oricum, am intrat...

- Sunt dezbrăcată.

- Observ că ai un tricou pe tine, dar dacă vrei, nu mă uit, spuse el înaintând încet şi aşezându-se pe un bolovan, foarte aproape de ea.

Lauren se retrase puţin, dar îşi dădu seama că n-avea ce face. Trebuia să aştepte ca el să iasă din apă. Jesse nu părea dornic să se

grăbească.

- E bună lopata pe care mi-ai adus-o, spuse el privind printre ramurile copacilor care-şi uneau coroanele deasupra capetelor lor.
- Ştiu, spuse Lauren care începuse să dârdâie.
- Pun pariu că ţi-a fost greu s-o cari până aici.
- Bine, spuse Lauren cu voce tremurând', am prins ideea.
- Ce-i cu tine? întrebă Jesse punând o mână pe umărul ei şi privind-o atent. Tremuri toată. Da, şi dacă nu-şi lua mâna de pe ea, va tremura până se va dezmembra. Trebuia s-o lase-n pace. Lauren strânse din dinţi şi se concentră să nu mai tremure.
- Cred că am trecut dintr-o extremă în alta, spuse ea. Mai bine ies acum din apă.
- Da, şi eu spun la fel, zise Jesse ridicându-se de pe bolovan.
- Nu, tu poţi să mai rămâi aici, dacă vrei.

Lauren hotărî să iasă din apă prin spatele lui Jesse.

Aşa că porni înapoi de-a buşilea prin apa curgătoare, sprijinindu-se de pietrele lustruite şi alunecoase. La un moment dat, la mal, chiar înainte să iasă, se lovi de o pietricică de culoare roşiatică, cu o consistenţă ciudată. Parcă era goală pe dinăuntru. Curioasă, cicăni cu degetul în ea şi-şi dău seama că nu era vorba de o simplă piatră, ci un ciob de oală din lut. Fără să vrea,

scăpă un ţipăt de surpriză.

Jesse se întoarse cu capul spre ea. Lauren uită de orice precauţie şi cu riscul de a se expune privirilor lui, îl strigă:

- Jesse, vino să vezi ceva!

între timp, ea scormoni cu degetele în nisipul cleios din jurul ciobului, îl scoase şi-l spălă în apă, privindu-l cu atenţie.

- Dă-mi-l, spuse Jesse care tocmai ajunsese în spatele ei.

Lauren i-l puse în palmă.

- Pare a fi o monedă, spuse ea. Şi scrie ceva pe ea, dar nu înţeleg.

Jesse privi obiectul îndeaproape şi citi rar:

- Carlos Et Iohana Reges...
- Poftim?
- Imperiul Carlos şi Johanna, răspunse el cu o voce ciudată, distantă. E o monedă spaniolă din secolul şaisprezece.

Privirea lui întunecată o îngheţă pe Lauren.

- Oricum, ştiai despre ce e vorba, adăugă el.

Capitolul 6

- Mă surprinde viteza ei de reacţie, spuse Ken privind moneda la lumina puternică a lămpii de studiu.

Jesse îşi frecă bărbia, confuz. în dimineaţa aceea singurul lui gând fusese acela de a ajunge cât

mai repede la Universitate.

- Nu e proastă, îi spuse el lui Ken. Când am fost ieri la ea, am observat într-un colţ un vraf de cărţi despre descoperirile arheologice locale. Ar fi trebuit să-mi pun întrebări încă de atunci.

- Dar pierzi din vedere un aspect, prietene.

- Care ar fi acela?

- Poate că n-a pus-o acolo intenţionat.

Jesse se abţinu să nu râdă sarcastic. Ceea ce-l intriga era provenienţa acelei monede. în nenumăratele sale săpături făcute în diverse locuri, ar fi dat orice să

găsească vestigii ale exploratorilor spanioli. Din păcate, descoperirile lui şi ale lui Luke se soldaseră de fiecare dată cu un eşec.

Ken aşeză moneda cu grijă pe o bucată de catifea şi-i făcu câteva fotografii.

- Eu zic să pui bine fotografiile astea, până aflăm adevărul, propuse Jesse.

- De ce?

- Ştii bine ce cred.

- Dar dacă descoperirea e reală şi zona asta a făcut parte din primele explorări ale conchistadorilor?

- Descoperirea asta nu-mi spune decât un lucru - că Lauren Adams are un bun furnizor de antichităţi.

- Poate, râse Ken. Dar dacă nu-i aşa,

prietene? Descoperirea ar putea fi una de importanţă majoră. Poate cea mai mare din cariera ta.

- Şi dacă nu-i aşa, cine se va face de râs? Cine îşi va sfârşi cariera umilit?

- Totuşi...

- Uiţi că expediţia din Soto n-a scos nimic la iveală? Şi asta la numai o sută de kilometri de proprietatea Adams...

- Să-ţi mai spun ceva, continuă Ken arătându-i moneda de aproape. Observi că deasupra coroanei e ştanţat un L? L de la Luis Rodriguez, conchistadorul din 1554. Dacă descoperirea e reală, teoria ta şi a lui Luke despre Coosa devine certitudine.

- M-am înşelat asupra Coosei. Acuma ştiu... Am săpat acolo până ni s-a făcut rău. Ba am mai făcut prostia să chemăm şi toată mass media să asiste la marea descoperire pe care urma s-o facem.

- Vă întrerup? întrebă Luke Ebsin intrând în încăpere.

La naiba! Oare cât din conversaţie prinsese? Profesorul Ebsin fusese mentorul lui Jesse. El fusese acela care-i trezise interesul pentru descoperirile vestigiilor conchistadorilor. Dacă Luke afla că era posibil ca visul său de-o viaţă să devină realitate... Lui Jesse i se făcu rău. Nu mai

suporta să-l mai vadă umilit încă o dată pe dragul lui prieten, pe care-l trata ca pe un părinte.

- Ai auzit ceva? întrebă Jesse aproape ostil.

- Credeam că n-avem secrete unul faţă de celălalt.

- Nu, se îmbună Jesse, privindu-şi prietenul în ochi. Catalogam nişte obiecte găsite la un vânzător de antichităţi.

- Aha... Ceva interesant?

- Nu, spuse Jesse amintindu-şi figura sincer surprinsă a lui Lauren, atunci când îl chemase să-i arate marea descoperire. Numai falsuri...

Acum era convins. Fusese trădat.

*
* *

Lauren se legăna nervos pe balansoarul din bucătărie, cu un dicţionar mare pe picioare. O dureau tâmplele de atâta concentrare. Ce insinuase Jesse când îi spusese că ştia despre ce e vorba? Când îl întrebase, el dăduse a lehamite din mână şi se întorsese la şantier.

- Asta arată aproape la fel ca aceea pe care am găsit-o eu, murmură Lauren privind o fotografie din dicţionar. Doar că mai are o gaură la mijloc.

Cassie continuă să răscolească prin frigider fără să-i dea atenţie surorii sale.

- Mă asculţi? întrebă Lauren.
- Da, dar m-aş concentra mai bine dacă aş mânca ceva înainte. Ştii că a trecut ora prânzului?
- Sincer, cred că nu-ţi pasă, spuse Lauren iritată.

Când îi povestise surorii sale despre descoperire, aceasta nu păruse prea impresionată. Totuşi, Lauren se străduise să nu exagereze. Dar când se gândea că acea descoperire putea însemna salvarea proprietăţii sale...

- Lauren, ştii bine de ce mă comport aşa, spuse Cassie ronţăind un morcov. Nu vreau să-ţi faci speranţe deşarte.

Deşarte nu erau. In dimineaţa aceea se dusese la bibliotecă special ca să caute prin cărţi referiri la tipul acela de monedă. Nu găsise nimic. Până atunci nu se mai descoperiseră vestigii atât de vechi.

Singurul tip de monedă asemănătoare îl găsise într-un dicţionar despre descoperirile arheologice din Alabama, pe care-l ţinea acum în braţe.

Zadarnic încercă să citească inscripţia de pe moneda din fotografie. Nu înţelegea nimic. Dacă Jesse ar fi fost mai cooperant... Dar el se comporta de parcă nu-l interesa, aşa că trebuia să se descurce singură.

- Ascultă, Cassie, spuse ea. Aici se spune că monedele de acest tip au fost descoperite într-o necropolă amerindiană din Alabama.

- Şi care-i legătura? Asta înseamnă că statul va suspenda lucrările pentru autostradă?

- Foarte posibil, spuse Lauren punând un semn în dreptul paginii. Arheologii ar putea stabili traseul conchistadorilor. Din câte am citit până acum, descoperirea asta ar putea fi epocală.

Cassie traversă bucătăria cu paşi mari şi puse mâna pe telefon.

- Pe cine suni? întrebă Lauren privind hotărârea de pe faţa surorii sale.

- Pizza Express.

- Nu vor veni până aici, prostuţo, scutură Lauren din cap dezamăgită. Nu cunosc drumul.

-îl vor învăţa. Şi dacă e Hans de serviciu, vor face o excepţie.

- Hans?

- Un neamţ drăguţ. Lucrează în timpul liber ca să-şi plătească şcoala. Urmează dreptul... Alo? Da, aştept... Are nişte ochi albaştri incredibili, şopti Cassie acoperind receptorul.

Lauren fu distrasă de lătratul ciudat al lui Lucky. Nu lătra aşa decât la străini sau la animale sălbatice. Poate în sfârşit avea norocul de a fi vizitată de primul crescător de cai.

Când telefonase la numărul pe care i-l furnizase Cassie, crezuse că persoana respectivă era interesată doar de câteva informaţii generale despre grajd şi boxe. Spre surprinderea ei, Ted Clarke, proprietarul unui exemplar cabalin valoros, voia să închirieze imediat, chiar dacă grajdurile nu erau gata.

Deschise uşa de la intrare şi-l văzu pe Ted Clarke îngenuncheat lângă maşină, mângâind-o pe Lucky după ureche. Era mai tânăr decât crezuse. La fel de mult o surprinse şi maşina lui - un Cadillac albastru, bine lustruit. Din motive necunoscute, accentul lui puternic sudist o făcuse să şi-l imagineze conducând un camion prăfuit.

Se apropie de el zâmbind şi fu suprinsă pentru a treia oară de aspectul lui. Era un bărbat frmos, destul de scund, dar bine clădit, şi privirile lui radiau căldură.

- Tu trebuie să fii Lauren Adams, spuse el prietenos, întinzându-i mâna dreaptă.

Lauren îi scutură mâna, plăcut surprinsă de fermitatea strânsorii.

- Da. Şi tu trebuie să fii Ted Clarke.
- Spune-mi Ted.
- Bine, Ted, zâmbi ea. Te rog să-mi ierţi câinele feroce.
- Ar trebui să ia lecţii de ferocitate de la

pisica fiicei mele, râse bărbatul.

- La telefon mi-ai spus că şi calul aparţine fiicei tale...

- Da... Fiica mea adoră animalele. Vreau să i-l dăruiesc de ziua ei. împlineşte zece ani.

- Să-ţi trăiască. Foarte frumos cadou îi oferi. Bine, acum să-ţi arăt boxele. Urmează-mă, te rog.

Lauren se bucura că în dimineaţa aceea avusese inspiraţia să facă curat prin grajd. Nu se îndoia de faptul că Ted, în spatele comportamentului prietenos, ascundea un om de afaceri calculat.

- După cum ţi-am menţionat la telefon, nu intenţionam să închiriez decât după terminarea lucrărilor de renovare.

- Dar arată foarte bine, spuse Ted privind încântat în jur, şi punându-şi mâinile în treacăt pe umerii lui Lauren, adăugă: Hmmm, nu eşti mai înaltă decât fiica mea.

Ea încercă să se stăpânească. Nu credea că Ted Clarke îi făcea avansuri. Poate că era doar prietenos. Şi, la urma urmei, era primul ei client.

- Pot să te întreb ceva? continuă el privind-o ciudat. Câte kilograme ai?

- De ce mă întrebi?

- Şi eu sunt curios să aflu! tună Jesse din pragul uşii.

Lauren se răsuci brusc pe călcâie, simţindu-se ca

şi
cum ar fi fost prinsă făcând o prostie. Mâna lui Ted alunecă uşor de pe umărul ei.
- Jesse... şopti Lauren.
El se apropie încet de cei doi şi o luă pe Lauren posesiv pe după umeri. Ted încerca să nu pară impresionat. îşi drese glasul şi rupse tăcerea apăsătoare spunând:
- Tu trebuie să fii soţul lui Lauren... Eu sunt Ted Clarke, continuă el văzând că Jesse nu scoate nici un cuvânt. Voi închiria una din boxele pentru cai. Dacă se poate...
- Desigur, răspunse Lauren cu voce tremurând'.
- Mă întrebam dacă Lauren va putea să lucreze cu calul fiicei mele, explică Ted. Am cumpărat o rasă mai încăpăţânată - un ponei. Mă gândeam că Lauren mă poate ajuta. Fizic, e cam cât fiica mea.
Simţindu-se flatată şi uşurată, Lauren spuse repede, evitând să-l mai tutuiască:
- In mod normal aş accepta, domnule Clarke. Dar acum mă aflu într-o situaţie specială - mai am nişte probleme importante de rezolvat. îmi pare rău...
- Te-aş putea plăti foarte bine, insistă Ted dezamăgit.
- De ce nu te ocupi tu de el? interveni Jesse. Sau soţia dumitale, poate.

Ted îi aruncă o privire rapidă, dar nu-i răspunse.

- Apreciez oferta dumneavoastră, spuse Lauren repede, străduindu-se să evite un posibil conflict, dar nu vă pot ajuta. După cum v-am spus la telefon, eu nu fac decât să închiriez boxe pentru amatori.

- Dar am înţeles că te pricepi la cai.

- Da, am crecut călărind şi lucrând cu caii.

- Perfect. Nu vreau decât să te asiguri că Alyssa nu va avea de suferit din cauza calului.

- Dacă voi avea timp, mă voi ocupa de calul ei, dar...

- înţeleg, spuse Ted.

- Mă pot asigura că poneiul va fi hrănit corespunzător, voi avea grijă de curăţenia din boxă...

- Nu vreau nimic special. Vreau doar să fiu sigur că poneiul va primi îngrijirile necesare şi nu va reprezenta un pericol pentru fiica mea.

- Cred că asta nu ţine de Lauren, interveni Jesse. Dumneata şi soţia dumitale trebuia să ştiţi dinainte ce fel de cal cumpăraţi.

Lauren tocmai se pregătea să-l pună pe Jesse la punct. De ce naiba se amesteca în afacerile ei? Dar Ted răspunse:

- Soţia mea a fost omorâtă într-un accident de maşină, domnule Adams.

- McCain, şopti Jesse regretând deodată

ostilitatea cu care îl tratase pe bărbatul acela.

Ted trecu pe lângă ei şi se îndreptă spre ieşire. înainte să dispară, se mai întoarse o dată spre Jesse şi spuse pe un ton amar:

- Acelaşi accident care a ţinut-o pe fiica mea în comă o lună de zile, domnule McCain. A trecut un an de atunci, iar doctorii m-au sfătuit să-i cumpăr Alyssei un cal. Călăria o va ajuta... Dar, din păcate, eu nu mă pricep deloc la cai.

Lauren oftă. Bănuielile ei şi răutăţile lui Jesse fuseseră inutile. Bietul om era disperat. Iar ei îi era milă de fiica lui. Abia aştepta s-o cunoască.

Se pregăti să-i spună bărbatului că se va ocupa special de antrenamentul calului, dar Ted ridică mâna şi o opri.

- Rezervă-mi o boxă, Lauren, spuse el. Ţinem legătura.

îl urmă pe Ted afară, îl privi urcând la volanul maşinii şi dispărând fără să mai adauge vreun cuvânt. Apoi se întoarse spre Jesse ca să-i spună vreo

două. Dar era prea furioasă şi nu-şi găsea cuvintele potrivite. Aşa că se îndreptă cu paşi mari spre casă.

Demisionase din fostul post tocmai pentru a evita conflictele cu bărbaţii încăpăţânaţi, care credeau că le ştiu pe toate. Se părea că nici la fermă nu scăpa de ele.

Jesse se băgase în dicuţie ca musca-n lapte. Asta era viaţa şi afacerea ei. N-avea nici un drept să se amestece. îl atacase fără motiv pe primul ei client, care nu era decât un bărbat drăguţ şi foarte trist.

- Iartă-mă! strigă ea când îşi dădu seama că era să-i dea lui Cassie cu uşa-n nas.

- Hei, surioară! exclamă aceasta îngrijorată. Cine te-a supărat?

- Bărbaţii ăştia! strigă Lauren îndreptându-se spre telefon şi răsfoind nervos agenda.

- Ce cauţi?

- Numărul domnului Harbison. Gata, l-am găsit! Am de gând să-l exorcizez pe Jesse McCain. Cred că domnul Harbison a primit deja moneda pe care am găsit-o la râu, aşa că nu văd cu ce m-ar mai putea ajuta Jesse.

- Să-l exorcizezi? Exorcismul se practică în cazul demonilor. Bine, recunosc, Jesse McCain e al naibii de...

- încetează! Sunt foarte serioasă şi supărată. N-am chef de glume. La naiba, e ocupat!

- Surioară, hai să facem o plimbare, spuse Cassie punându-şi mâinile pe umerii lui Lauren. Hai să-mi povesteşti ce te-a supărat. Sunt sigură că după aceea te vei simţi mai bine, şi când îl vei găsi pe domnul Harbison, îţi va fi mai uşor să discuţi cu el. Ce zici?

- Dar sunt foarte calmă, dacă insinuezi ceva!
- Observ, spuse Cassie încrucişându-şi braţele la piept şi privindu-şi sora cu ochi micşoraţi.
- Ai dreptate, se dădu Lauren bătută. Poate am nevoie de o plimbare.

Când ajunseră la marginea pădurii, Lauren termină şirul povestirii şi Cassie concluzionă:

- Deci domnul Macho e gelos.

Lauren îi dădea dreptate surorii sale, dar avea rezervele ei. Reacţia lui Jesse dovedea mai degrabă că-i păsa de propriul orgoliu decât de ea.

- S-a comportat ca un bădăran. Mi-a părut atât de rău de Ted. îmi venea să plâng.
- Ar fi fost o premieră.
- Ai dreptate, râse Lauren. Dar, Cassie... tu te pricepi la fel de bine ca şi mine la cai.
- Şi ce vrei să spui?
- Aş vrea ca cineva de încredere să se ocupe de calul fiicei lui. Şi m-am gândit că poate...
- Nu, nu, nu!

- Te rog, surioară, mai gândeşte-te. Ted e un bărbat de nota zece.
- Ştii bine că am o slujbă. Sunt foarte ocupată şi ştii cât de mult trebuie să muncesc în fiecare zi ca să-mi câştig existenţa.

Lui Lauren îi veni să râdă. Sora ei nu muncea

deloc din greu, iar banii pe care-i câştiga nu-i asigurau numai existenţa.

- Bine, să-ţi mai spun ceva. Tipul ăsta e exact genul tău.
- De unde ştii tu care-i genul meu? întrebă ea punându-şi mâinile în şolduri.
- Arată foarte bine.
- Interesant, dar nu-mi place tragismul din viaţa lui.
- Are doar o fetiţă bolnavă care are nevoie de o prietenă.
- O nimica toată! Las-o baltă.
- Eu zic să te mai gândeşti.
- Bine, bine, mă mai gândesc.

Jesse îşi şterse sudoarea de pe piept cu tricoul pe care îl aruncă apoi cât colo. încercase să-şi ţine mintea ocupată muncind până la epuizare, mutând buşteni şi săpând la şantier, dar nimic nu-l ajutase. Ştia că Lauren îl credea o brută fără inimă. El cel puţin aşa se simţea.

Nu ştia de ce reacţionase astfel, dar când îl văzuse pe Ted Clarke ţinând-o pe Lauren de umeri, parcă înnebunise. în acel moment ar fi fost în stare să-l pocnească pe tip în bărbie. La naiba, mai bine l-ar fi pocnit decât să-i spună ce i-a spus.

Greşeala pe care o făcuse era că plecase de

la universitate într-o dispoziţie proastă. Iar Ted Clarke fusese picătura care umpluse paharul. Se simţise trădat pe toate planurile.

Norii se adunaseră pe cer prevestind furtuna. O pală de vânt îl mai răcori fizic. Dar pe dinăuntru încă fierbea. Cel mai tare îl durea faptul că Lauren îl înşelase încercând să-l facă să creadă că descoperise moneda aceea lângă râu.

Un tunet puternic îl făcu să tresară. Vântul începu să bată din ce în ce mai tare, ridicând praful de pe drum. Jesse închise ochii, apoi privi în depărtare spre casa lui Lauren.

- Lauren... şopti el.

Dumnezeule, stricase totul...

începu să plouă cu picături mari. încet, Jesse îşi adună uneltele, cu gândul la Lauren. Ce făcea ea oare

în momentul acela? Probabil că era pe undeva, pe afară, muncind din greu. Doamne, dacă o lovea un fulger?

Plecase nervos de la universitate, apoi, când îl văzuse pe Ted cu mâinile pe Lauren, se enervase şi mai tare. Acum era îngrijorat pentru ea. Şi supărat pe sine. O minţise.

Dacă i-ar fi spus de la început că proprietatea ei nu e în pericol... Era vina lui. Iar ea muncise până la epuizare încercând să găsească ceva care să-i salveze pământul. Ba chiar încercase

să-l înşele, din disperare. N-o condamna.

Şi când se gândea că fuseseră cât pe ce să facă dragoste! Ce greşeală ar fi făcut. El nu era genul de bărbat care să se aşeze lângă o femeie. Toată viaţa fusese un pribeag...

*
* *

- Rugaţi-l pe domnul Harbison să mă caute, îi spuse Lauren secretarei după ce-i comunică numărul ei de telefon. Vreau să ştiu ce şanse am acum, după ce am descoperit moneda.

Puse telefonul mobil lângă ea şi se întinse pe spate, privind acoperişul grajdului. Observă un cuib de viespi de care trebuia să se ocupe într-o zi.

Aici venise întotdeauna când simţise nevoia să fie singură şi să se gândească. Poate o ajuta şi de data asta.

în sfârşit ploua. O pală de vânt intră prin uşa deschisă. Lauren închise ochii bucurându-se de răcoarea binefăcătoare. Desigur, gândurile ei se îndreptară din nou spre Jesse. De ce se luase de bietul Ted?

Deschise ochii şi privi spre casă. în lumina gri- verzuie observă jeepul lui Jesse încă parcat în faţa casei. Deci nu plecase.

Un fulger lovi undeva aproape, făcând-o să tresară speriată. Jesse probabil era pe drum, în mijlocul furtunii.

închise din nou ochii. N-ar fi trebuit să-i pese. Jesse nu va face niciodată parte din viaţa ei. Trebuia să şi-l scoată din minte şi din inimă până n-ar fi fost prea târziu. Sau deja era?

Furtuna se înteţise şi începuse să plouă din ce în ce mai tare. Se ridică în picioare îngrijorată. Unde era Jesse? Trebuia să ajungă acasă...

Capitolul 1

- Lauren!

Cineva îi scutura umerii.

- Lauren!

Era Jesse. Ce se întâmplase? Lauren deschise ochii şi-l privi confuz. Jesse stătea aplecat deasupra ei. Avea părul ud şi sprâncenele încruntate. Se foi, gâdilată de nişte fire de iarbă uscată. Apoi îşi aminti că fusese în grajd şi se pregătea să se îndrepte spre casă.

- Te simţi bine? întrebă Jesse încercând să acopere tunetele de afară.

Ce căuta acolo? Adormise în grajd fără să-şi dea seama? îşi aminti că-l aştepta pe Jesse şi era îngrijorată. Când era mică adormea adesea pe neaşteptate. Probabil că avea un mecanism de autoapărare mai special.

- Răspunde-mi, la naiba! strigă Jesse scuturând-o.

- N-am nimic! ţipă ea. Ce cauţi aici?

- Pe tine! Hai acasă.

Lauren coborî scara încercând să-şi învingă ameţeala. Jesse o urmă îndeaproape. Din fericire, până ajunse jos, Lauren îşi reveni complet.

- Ce căutai acolo, sus? întrebă Jesse. La început am crezut că ai leşinat.

- îmi place uneori să stau acolo şi să mă gândesc. Se pare că am adormit fără să-mi dau seama.

îşi aminti că-şi uitase telefonul mobil în fân, dar se decise să-l ia mai târziu.

Un fulger care căzu aproape o făcu să tresară violent.

- La naiba, Lauren! Trebuie să intrăm cât mai repede în casă, la adăpost.

O împinse afară, în ploaie, şi-i spuse să alerge cât o ţineau picioarele până la maşină. Lauren ajunse în câteva secunde în jeep, dar cu toate astea se udase din cap până-n picioare. Jesse intră imediat după ea şi porni maşina.

- Ce căutai aici? întrebă Lauren privind picăturile de apă care i se scurgeau pe faţă.

- Ti-am mai spus, pe tine. Dacă nu te găseam aici aveam de gând să mă duc la Turtle Creek.

- De ce n-ai întrebat-o pe Cassie unde sunt?

- Am fost mai întâi la tine acasă, dar n-am găsit-o pe Cassie.

- Dar am lăsat-o acolo...

- Am găsit un bileţel lipit pe o cutie goală de pizza. Spunea că a plecat la o... livrare? N-am înţeles nimic, oricum.

- Hans...
- Poftim?
- A plecat cu un prieten. Dar nu înţeleg ce voiai să faci la Turtle Creek.
- Mă gândeam că doar acolo mai puteam să te găsesc.
- Dar ştii bine că nu puteai să treci prin spărtura din gard cu maşina.
- Ştiu...

Lauren şi-l imagină pe Jesse trecând prin gardul de sârmă, în mijlocul furtunii, riscând în orice moment să fie lovit de fulger, şi asta doar ca s-o găsească pe ea! Doamne, cât îl iubea! Şi mai grav era că-şi dorea ca şi el s-o iubească la fel de mult.

Ploaia bătea cu atâta putere în parbriz încât aproape nu mai puteau vedea nimic. Lui Lauren îi venea să rămână acolo, în maşină, lângă Jesse şi să nu mai iasă niciodată. Atmosfera părea ireală şi pe ea o cuprinsese un sentiment ciudat. Acolo, nu i se mai părea atât de periculos să-l iubească pe Jesse.

- Hai, Lauren, spuse Jesse după ce opri maşina. Asta nu e o furtună obişnuită. Nu putem rămâne zici. Trebuie să intrăm în casă. Eşti pregătită?
- Da.
- Atunci, hai!

Deschiseră portierele în acelaşi timp şi alergară într-un suflet spre casă. Lauren deschise uşa de

la

intrare şi-i făcu loc lui Jesse să treacă. în spatele lor lovi un fulger puternic. Lauren scoase un ţipăt de groază şi trânti uşa cu forţă.

Dintr-o dată se făcu linişte. Doar respiraţiile lor agitate se mai auzeau. Rămaseră câteva secunde tăcuţi, în semiobscuritate, neîndrăznind să facă vreun gest. Dar Jesse fu acela care se dezmetici primul.

- Ai nişte prosoape? Nu vreau să-ţi stric parchetul.

- Stai puţin.

Lauren se duse în debara şi se întoarse cu două prosoape mari şi moi, care încă mai miroseau a detergent.

- Mulţumesc, spuse Jesse şi începu să-şi şteargă părul.

Lauren rămase câteva clipe vrăjită de imaginea aceea.

- Nu merge aşa, spuse Jesse privindu-şi hainele ude. Pot să mă dezbrac? Promit că nu...

în acel moment, de la etaj porni sirena stridentă a unei alarme.

- Ce-i asta? întrebă Jesse.

- Alarma pentru vreme rea, spuse Lauren pornind în fugă spre scările care duceau la etaj.

Intră în dormitorul ei şi se îndreptă spre noptieră, acolo unde era fixat sistemul. Micşoră volumul sirenei şi se întoarse. Jesse era lângă ea. Trupul lui ud radia o căldură masculină

irezistibilă. îşi scosese cămaşa, iar lui Lauren îi venea să-şi aşeze urechea pe pieptul lui, ca să-i audă bătăile inimii.

- Se pare că ce era mai rău a trecut, spuse el privind pe fereastră. Văd că norii se îndreaptă spre est.
- Asta e bine, spuse Lauren obosită.

îi venea din ce în ce mai greu să-i reziste acelui bărbat. Şi putea să pună pariu că şi el simţise asta.

Jesse întinse mâna şi-i şterse câteva picături de apă de pe obraji.

- M-ai speriat al naibii de tare în după-amiaza asta, şopti el.

Fusese îngrijorat din cauza ei? Nu. I se părea ei, pentru că asta voia să audă.

- îmi pare rău, spuse ea ştergându-şi energic părul cu prosopul pe care şi-l aruncase pe după gât.

Pe neaşteptate, Jesse prinse capetele prosopului şi, înfăşurându-le în jurul pumnilor, o forţă pe Lauren să se lipească de pieptul lui. Ea nu opuse rezistenţă. Jesse îşi lipi buzele de gâtul ei, sorbindu-i cu nesaţ, ca o promisiune, picăturile de apă ce i se scurgeau din păr. Gura lui urcă uşor spre bărbie, obraji, şi nu se mai opri decât în dreptul gurii.

- Te doresc, Lauren, şopti el.

Lauren îi simţi cuvintele ca pe un cuţit în stomac. începu să tremure.

- Ştiu, reuşi ea să îngaime.
- Deci şi tu mă doreşti?

Altcineva îi preluase funcţiile gândirii, pentru că Lauren se trezi spunând:

- Şi eu te doresc.

Nu minţea. Toată viaţa fusese o persoană calculată. Ştiuse să aprecieze riscurile. Dar acum nimic nu mai conta. Dorinţa ei era prea mare - insuportabilă.

Se lăsă dezbrăcată precum un copil ascultător. Niciodată nu se simţise mai dezinhibată ca acum. Nu era virgină. Făcuse dragoste cu Roger. Dar de fiecare dată rămăsese cu un sentiment de neîmplinire, de frustrare. Ştia că de data asta nu va mai fi la fel. Jesse era altfel.

îi scoase tricoul fără să întâmpine nici o rezistenţă. Mâinile lui îi încercuiră spatele şi cu mişcări de expert îi desfăcu sutientul. Se îndepărtă puţin şi o privi o clipă. Lauren nu se simţea deloc stânjenită. Dimpotrivă.

Cu mişcări domoale începu să-i desfacă nasturii blugilor. Jesse o cuprinse brusc de încheieturi, îi încrucişă mâinile la spate şi o lipi de pieptul lui. Lauren scăpă un geamăt de surpriză când sânii ei se striviră de pieptul lui.

Apoi Jesse o trânti pe pat. în timp ce ea încerca să-şi recapete suflul, Jesse se întinse uşor deasupra ei şi o privi adânc în ochi. Parcă trăia un vis.

Se dezbrăcă cu gesturi grăbite şi o ţintui pe Lauren în pat. îi luă mâinile şi i le prinse strâns deasupra capului. Trupul lui cu muşchi lungi şi încordaţi îi ardea pielea.

- Jesse... şopti ea.

în semn de răspuns, el îşi plimbă palmele de-a lungul trupului ei. Lauren simţea că foarte curând va exploda.

- Spune-mi că mă vrei, Lauren, şopti el. Spune-mi...

- Te vreau, răspunse ea privindu-şi dorinţa reflectată în ochii lui.

Exact în acel moment el o penetră, umplând-o. Lauren oftă adânc. Niciodată nu se simţise mai împlinită. Sângele îi pompa puternic în vene când el începu să se mişte în interiorul ei. Dorinţa şi plăcerea erau înspăimântător de tumultuoase.

- Te doream de atâta timp, spuse el privind-o în ochi. Te doream dintotdeauna.

Lauren închise ochii savurând momentele acelea unice, indescriptibil de delicioase. Fără să vrea îşi înfipse unghiile în spatele lui.

Extazul veni mult prea repede. în faţa ochilor închişi ai lui Lauren apăru un vârtej de steluţe. Timpul se dilată iar spaţiul deveni infinit.

Apoi îl simţi pe Jesse pulsând puternic în interiorul ei, şi zâmbind, gemu satisfăcută:

- Da, Jesse...

Rămaseră nemişcaţi, strâns înlănţuiţi şi transpiraţi multă vreme. în cele din urmă Jesse o

sărută tandru şi o înveli, trăgând-o mai strâns lângă el. Lauren îşi ridică zâmbind privirile spre el.

- Ştiam că aşa va fi, spuse el.

- Cred că şi eu ştiam.

Telefonul întrerupse momentul de tandreţe. Lauren se ridică într-un cot gemând şi întinse mâna după receptor.

- Alo? spuse ea încercând să pară cât mai naturală.

- Domnişoară Adams, sunt Leo Harbison, de la Ministerul Transporturilor. Secretara mi-a spus că m-aţi căutat.

- Da, domnule Harbison, aşa este. Speram să mă puteţi asigura că statutul proiectului s-a schimbat după ce am descoperit moneda.

- Mi-e teamă că nu ştiu despre ce e vorba, spuse domnul Harbison după un moment de tăcere. După câte am fost informat, pe proprietatea dumneavoastră nu s-a descoperit încă nimic semnificativ.

Lauren tresări speriată în momentul în care Jesse îi smulse receptorul din mână.

- Leo? Sunt Jesse McCain. Am auzit din întâmplare discuţia ta cu Lauren Adams. Vreau să lămuresc neînţelegerea. Din păcate, bucata de metal pe care am descoperit-o ieri nu este o monedă, ci un fel de nasture. Nu... nimic special.

Lui Lauren nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ce tot spunea Jesse? Era sigură că descoperiseră

o monedă importantă. Trădarea lui îi sfâşia sufletul.

- Speram să fiu mai norocos, Leo, continuă Jesse strângând receptorul. Mulţumesc... Da, şi ţie la fel. Păstrăm legătura.

- De ce l-ai minţit? întrebă Lauren dându-se jos din pat, după ce el puse receptorul în furcă. De ce n-ai studiat moneda?

- Crezi că nu mi-am dat seama, Lauren? întrebă el cu privirile întunecate.

Nu înţelegea ce voia să spună, dar simţea că el o acuza de ceva. Avusese acest sentiment de nenumărate ori cât timp fusese angajată. Dacă nu se găsea un vinovat, ea devenea automat ţinta.

Jesse se transforma într-un străin sub ochii ei. Cu mâini tremurânde începu să se îmbrace, întrebându-se cum fusese în stare să se abandoneze în braţele acelui bărbat.

- Ce să-ţi dai seama? întrebă ea în cele din urmă.

- Că tu ai pus moneda acolo, răspunse el îmbrăcându-se.

- Jesse, şopti ea simţind fori reci străbătându-i şira spinării, dar erai acolo când am găsit-o.

- Ştiu că erai disperată, dar crede-mă, altul în locul meu s-ar fi supărat rău pe tine. Mica ta şmecherie nu m-a deranjat prea tare.

- Mica mea şmecherie? Dacă se pune problema vreunei şmecherii atunci tu eşti

singurul care te poţi face vinovat. Lasă-mă să ghicesc. Leo ţi-a spus să excavezi, dar să nu găseşti nimc. Greşesc?

- N-aş fi de acord cu aşa ceva pentru nimic în lume, spuse Jesse cu voce tremurândă, şi tu ştii bine asta.

- Nu, nu ştiu, răspunse ea rece. De fapt nu te cunosc deloc, Jesse McCain, şi nici nu-mi doresc. Ai face bine să te îmbraci şi să pleci.
- De ce, Lauren? întrebă el întristat. între noi doi e ceva special. De ce vrei să strici totul?
- Tu ai stricat totul, spuse ea fără să-l privească. Dacă îţi închipui că voi păstra secretă descoperirea monedei, te înşeli. Apropo, să mi-o înapoiezi. îmi aparţine. Dacă nu cooperezi îţi voi aduce toată mass media pe cap.
- La naiba! gemu el. Asta-mi mai lipsea. Lauren, vei avea de suferit...
- Eu? râse ea amar. Aşa ai vrea tu să cred. Ştiu prea bine cum stă treaba, nu mă învăţa tu pe mine ce să fac.
- Te-ai gândit vreo clipă că am păstrat secretă descoperirea monedei pentru a te proteja de un mare scandal?
- N-am nevoie de protecţia ta, Jesse. Nu sunt chiar atât de naivă precum crezi.
- Eşti naivă dacă-ţi închipui că vei fi crezută.
- Indiferent de ce-mi vei mai spune, nu mă voi opri aici.
- Fă ce vrei, spuse Jesse îndreptându-se spre

uşă. Va fi cuvântul meu împotriva cuvântului tău.
După ce trânti uşa în urma lui, Lauren nu mai pierdu timpul şi se băgă direct sub duş, ca să şteargă toate urmele lui Jesse de pe trupul ei. Dar după cinci minute inevitabilul se produse şi se trezi izbucnind în lacrimi.

Se mobiliză din răsputeri să-i dea ceva de mâncare lui Lucky înainte să se târască în pat. îmbrăţişă perna care încă mai mirosea a Jesse. Nu, aşa nu se putea linişti. Aruncă lenjeria în coşul cu rufe şi se băgă din nou în pat.
Se trezi a doua zi de dimineaţă plină de energie. Puse cearşafuri noi pe pat, se spălă şi începu să facă curăţenie generală în casă, până când auzi soneria de la intrare.
Era convinsă că nu putea fi Jesse, dar, ca o măsură de prevedere, privi prin vizor înainte să deschidă. Era Cassie.
- Dumnezeule, a ce miroase aici? întrebă sora ei înainte să intre în casă.
- A amoniac. Spăl podelele.
- Ce ţi-a venit? E deja ora zece. De ce nu eşti pe undeva, pe afară? Şi de ce nu te-ai îmbrăcat?
- Ai dreptate. Te las pe tine să termini cu bucătăria până mă duc eu să mă îmbrac.
- Hei! strigă Cassie după ea. Nu ştiu cum se foloseşte chestia asta.
- E doar un mop, Cassie. Descurcă-te.
- Dacă nu te întorci în cinci minute, nu mă mai găseşti.

Lauren strânse pumnii şi spuse o mică rugăciune în gând. Cassie trebuia să aştepte sosirea lui Ted. Se îmbrăcă într-o pereche de blugi, un tricou mulat, îşi strânse părul în coadă şi se grăbi să se întoarcă la sora ei.

- Te descurci? întrebă Lauren zâmbind, când o văzu pe Cassie concentrându-se să mânuiască cât mai bine mopul.
- Mda...
- Nu-i aşa că abia aşteptţi să-l cunoşti pe Ted? întrebă Lauren mieros.
- Nu-ţi forţa norocul. Dacă Ted nu-mi va părea genul de bărbat distrus de viaţă, poate...
- Bine, cum doreşti. Dar sunt sigură că...
- Gata!
- Te iubesc, spuse Lauren sărindu-i surorii sale de gât.

Luată prin surprindere, Cassie îşi trecu mopul ud peste pantofii scumpi din piele de antilopă.

- Lauren!
- Oh, iartă-mă, dar sunt aşa de mândră de tine. Ah, de fapt ar mai fi ceva...
- Te ascult, spuse Cassie sprijinindu-se în coada mopului.
- Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta să găsesc vârfurile de săgeţi ale bunicii.
- Dar nu le-am mai văzut de ani de zile, spuse Cassie încruntându-se.
- Mai ţii minte? Le păstra într-o cutie veche de lemn. N-o găsesc. Am căutat-o peste tot.

- Dar pentru ce ai nevoie de prostiile alea?

- M-am gândit că l-ar putea ajuta pe Jesse, spuse Lauren evitând privirile scrutătoare ale surorii sale.

- Stai aşa. Credeam că moneda pe care aţi găsit-o este suficient de importantă ca să nu-ţi mai faci probleme.

- Mda, va fi... spuse Lauren scoţând găleata cu apă murdară afară şi privind în zare.

Se întreba dacă Jesse va mai avea tupeul să apară în ziua aceea. Da. Moneda trebuia să fie răspunsul problemelor ei. Dar mai întâi trebuia s-o recupereze.

*

* *

Jesse se întinse, sperând să scape de durerea musculară care-l sâcâise toată ziua. Bănuia că nu mai era binevenit pe proprietatea lui Lauren, aşa că nu riscă şi parcă maşina cât mai departe de casa ei.

Coborî din maşină, privind din când în când în urmă. Spera ca totuşi s-o vadă venind după el ca să termine cearta începută în ziua precedentă.

Lauren nu apăru, aşa că Jesse începu săpăturile. Era ridicol să creadă că moneda era autentică. La fel de ridicol era să se apuce de unul singur să sape, fără să-şi anunţe superiorii despre descoperire.

Nu, oricât de mult încerca, nu reuşea să nu se gândească la posibilitatea ca Lauren să-l fi minţit.

La un moment dat imaginaţia începu să-i joace feste. I se părea că o aude pe Lauren apropiindu-se de el. închise ochii amintindu-şi mirosul senzual al trupului ei. îl dorise la fel de mult cât o dorise şi el.

La gândul acela simţi că se excită din nou. Nu putea să-şi scoată din minte cât de lipsită de inhibiţii fusese Lauren. I se dăruise fără rezerve.

Privi pământul proaspăt săpat. Nu, era imposibil ca moneda aceea să fi fost găsită tocmai acolo. Cu toate astea, toată ziua sperase să găsească vreo dovadă care să-i confirme că Lauren nu-l minţise.

I se făcuse foame. Privindu-şi ceasul de la mână constată cu surprindere că se făcuse deja ora opt seara. Soarele apusese, iar ochii lui începuseră să se obişnuiască cu lumina crepusculară. Totuşi, nu-i venea să plece fără nici un rezultat.

Scoase din rucsac o lanternă şi începu să sape la lumina ei. La un moment dat, de undeva din dreapta auzi trosnind o bucată de lemn uscat.

- Nici măcar n-ai avut decenţa să mai aştepţi o zi, două, înainte să revii aici!

Lauren se afla la câţiva metri de el, cu o puşcă imensă îndreptată spre capul lui.

Capitolul 8

Ştia să folosească o armă de vânătoare, dar desigur, nu l-ar fi împuşcat pe Jesse. De fapt cumpărase puşca pentru a se apăra de animalele sălbatice.

Trădătoarea Lucky alergă fericită, gudurându-se la piciorul lui Jesse. Enervată, Lauren strigă autoritar:

- Stai!

Câinele se opri derutat şi începu să schelălăie. De ce stăpâna ei devenise ostilă cu bărbatul acela drăguţ?

Lauren se înşelase deseori asupra bărbaţilor, dar acum nu-i venea să creadă că Jesse ar fi fost în stare să fure vestigii amerindiene pentru a le vinde pe piaţa neagră. Dar ce căuta el oare noaptea la şantier?

- Lauren, lasă puşca aia din mână, spuse Jesse. Poate se descarcă din greşeală.

- N-o las până nu-mi dai o explicaţie plauzibilă. Ce cauţi aici, la ora asta?

- Ce contează? Oricum n-ai să mă crezi.

- Ai dreptate. Atunci de ce nu-mi înapoiezi moneda? E tot ce vreau de la tine. In rest, poţi păstra orice ai găsit aici, în noaptea asta.

- Lauren, uită-te la mine, spuse Jesse desfăcându-si larg braţele. Mă crezi în stare de furt?

Lauren stia în adâncul sufletului că Jesse nu se preta la asemenea gesturi. Era convinsă că e

un profesionist adevărat. Dar nu voia să se dea bătută usor.

- Vreau să-mi înapoiezi moneda, Jesse. Nu e drept si tu stii bine că asa e. Am muncit din greu pentru ceea ce am dobândit. N-am de gând să mă las doborâtă atât de usor.

- Dar nu e chiar asa, spuse Jesse cu voce blândă, apropiindu-se de ea.

- Stai acolo! strigă Lauren dându-se doi pasi înapoi. Vreau să-mi înapoiezi moneda chiar în seara asta.

Jesse băgă mâna în buzunarul blugilor si Lauren răsuflă uşurată. încercă să se concentreze asupra gestului lui si nu asupra fizicului. Jesse îi aruncă la picioare o pereche de chei.

- Ce-s astea? întrebă Lauren culegându-le cu grijă de pe jos.

- Cheile de la apartamentul meu - Meadow Ridge 2900. Moneda se află într-o cutie, sub pat.

Lauren rămase fără replică. Gestul lui o impresionase. Jesse dovedea că avea încredere în ea. Oare nu-i întindea o nouă capcană?

- Sper să nu te mai prind pe aici, spuse ea încercând să braveze.

- Legal, am dreptul să vin oricând vreau.

- Iar eu am dreptul să nu te mai accept, murmură ea înapoindu-se spre casă.

*

* *

Lauren intră în apartament şi ameţi simţind

mirosul de after-shave al lui Jesse. O pereche de ghete înnoroiate zăceau aruncate lângă uşa de la intrare. Nu fu surprinsă când văzu cât de auster era apartamentul. Jesse prefera simplitatea şi avea foarte puţină mobilă în casă, iar aceea era foarte simplă şi funcţională.

Oare ce căuta ea acolo? Când se îndreptase spre apartamentul lui Jesse i se păruse că face cel mai firesc gest posibil. La urma urmei, Jesse încercase s-o înşele. Iar ea trebuia să-şi recupereze bunul - cheia liniştii sale.

Fără să mai zăbovească intră în dormitor şi căută sub pat cutia despre care-i spusese Jesse. O găsi imediat. Se aşeză pe marginea patului şi scoase moneda care era împachetată într-o bucată de catifea neagră.

O întoarse în palmă. Lucrurile vechi îi dădeau un sentiment ciudat. I se părea că priveşte o părticică încremenită de istorie. Era uimitor cum se păstrase acea monedă atâtea secole.

Aproape putea să înţeleagă suspiciunea lui Jesse. Descoperirea acelei monede pe proprietatea ei era de importanţă majoră. Dar, cu toate astea, el n-ar fi trebuit să-i pună la îndoială sinceritatea.

împachetă moneda în bucata de catifea şi o băgă în buzunarul blugilor. înainte să se ridice de pe pat, îşi trecu involuntar palma peste cearşaf. Se luptă cu dorinţa nestăpânită de a se întinde pe patul lui, acolo unde dormise el - un somn

neliniştit după cât de şifonate erau aşternuturile.

Cu un gest impulsiv luă perna în braţe şi, înfundân- du-şi capul în ea, respiră cu nesaţ aroma lui imprimată în materialul fin. Ştia că dacă-i va spune domnului Harbison despre monedă, îl va discredita pe Jesse în ochii superiorilor săi. Şi asta o durea. Dar n-avea alternativă.

- N-ai să ştii niciodată cât de rău îmi pare, Jesse... şopti ea cu faţa în pernă. însă trebuie s-o fac...

- La naiba! mormăi Jesse frecându-şi fruntea cu dosul palmei. Nu trebuia să-l ascult astă-noapte pe Ken.

De ani de zile nu se mai îmbătase în halul acela. Se simţea ca şi cum cineva l-ar fi lovit cu o bâtă de baseball în cap.

Plecase de la şantier obosit şi confuz. Lauren nu se comportase ca un hoţ prins asupra faptului. Incer- carea de a-l goni de pe proprietatea ei cu o armă încărcată - gest teatral, desigur - îi întărise convingerea că ea nu era vinovată.

Ca de obicei când se confrunta cu câte o problemă, Ken fusese lângă el, gata să-i ofere o distracţie pe cinste. Dar poate ar fi fost mai înţelept să caute distracţia în altă parte şi nu într-o sticlă de tequila.

Durerea de cap nu era numai rezultatul unei nopţi de beţie. Mai era ceva ce-l măcina.

Nu-i păsa dacă Lauren pusese moneda acolo special.

Probabil că ea nu se gândise nici o clipă că gestul acela îl putea costa pe el slujba. Lauren fusese disperată şi speriată. Acţionase aproape instinctiv.

Acum, Jesse simţea nevoia imperioasă de a bea o cană de cafea tare.

După două guri de cafea fierbinte se simţi din nou om. Un duş rece şi câteva felii de pâine prăjită cu şuncă îl făcură să creadă din nou că viaţa merită să fie trăită.

în dimineaţa aceea se trezise aproape convins că o judecase greşit pe Lauren. Acum, revelaţia se transformase într-o dorinţă arzătoare de a lămuri lucrurile cu ea, de a i se confesa.

Se bărbieri şi se îmbrăcă în timp record. Jeepul lui
i se părea în dimineaţa aceea îngrozitor de leneş. Doamne, ardea s-o vadă pe Lauren, să-i vorbească, s-o facă să înţeleagă.

O durere sfâşietoare îi străbătu inima. Dacă ea nu-l credea? Dacă nu-l înţelegea? La cât de încăpăţânată era, o credea în stare să nu-l ierte niciodată pentru că-i ascunsese atâtea lucruri.

Gândul că ar putea s-o piardă îl făcu să apese la maximum piciorul pe acceleraţie. Nu, trebuia să se tempereze. Era foarte zdruncinat psihic şi putea chiar să facă un accident.

Unde se grăbea? Amânase atâta confesiunea

încât ce mai contau câteva minute în plus sau în minus? Problema era că deja conştientizase un lucru - se îndrăgostise.

Se îndrăgostise? El, Jesse McCain, aventurierul, călătorul? Ce ştia el despre iubire?

Un zâmbet slab îi lumină faţa. Putea să înveţe. Era îndrăgostit şi se simţea în stare de orice numai ca s-o facă pe Lauren fericită.

Când parcă în faţa casei ei se simţea mult mai bine, mai uşurat. O văzu pe Cassie plimbând un ponei pe pajişte. Apoi observă că puţin mai departe era parcat un Cadillac albastru. Aveau musafiri.

- Cassie! strigă Jesse coborând din maşină.

Ea nu-l auzi. Era ocupată cu antrenamentul calului. Sau poate că îl ignora voit. Probabil Lauren o pusese la curent cu conflictul iscat între ei doi.

- Cassie, Lauren e acasă?
- Nu, răspunse Cassie în cele din urmă fără să-l privească, ceea ce-i confirmă bănuielile.
- Trebuie să discut ceva important cu ea! strigă Jesse încercând să acopere tropăitul calului. Unde pot s-o găsesc?
- E în oraş. Dejunează cu cineva. Nu ştiu când se întoarce. Nu mi-a spus nimic.
- Al cui e poneiul? întrebă Jesse încercând să ignore gelozia care-i muşca sufletul.
- Al lui Ted Clarke, răspunse Cassie zâmbind.

Aha, acum ştia al cui era Cadillac-ul.

- Şi Lauren dejunează cu el?
- Ce te interesează ce face Lauren? întrebă Cassie privindu-l în sfârşit în ochi.
- Trebuie să discut ceva important cu ea.
- Uşurel, spuse Cassie mângâind crupa calului. Nu înţeleg de ce ar trebui să-ţi spun unde e.
- La naiba, Cassie! izbucni Jesse trecându-şi nervos degetele prin păr. Spune-mi unde o pot găsi. Te înşeli dacă bănuieşti că...
- Jesse, încetează. Imi sperii calul.

Simţind o mână fermă pe umăr, Jesse se întoarse brusc. Era Ted Clarke.

- Da, sperie calul si se comportă ca un nemernic, ca de obicei. Domnul meu, Cassie n-are timp de discuţii cu dumneata. Las-o în pace.

O clipă Jesse avu senzaţia că bărbatul acela îl va lovi. Părea foarte ostil si probabil că, aparent, avea motive.

- Ascultă, continuă Ted cu voce joasă, ştiu că dragostea ne face să reacţionăm ciudat uneori, dar dacă nu te potoleşti, o să ai necazuri.

Jesse se îngrozi. Toată lumea observase că se îndrăgostise de Lauren, iar el fusese ultimul care-şi dăduse seama.

- Ai dreptate, spuse Jesse coborându-şi ochii. îmi pare rău că m-am purtat cu tine ca un nemernic, pe nedrept.
- Gata cu scuzele, interveni Cassie. Aş vrea să-i spun ceva lui Jesse.

El o privi atent.

- Dispari, şopti Cassie cu buzele ţuguiate trecând pe lângă el demn.

După un moment de buimăceală, Jesse se repezi s-o prindă pe Cassie de mână.

- Te rog, şopti el, nu vreau să par insistent, dar trebuie neapărat s-o găsesc pe Lauren.

Cassie îşi trase mâna, indignată.

- Dacă nu, continuă Jesse repede, măcar poţi să-i transmiţi un mesaj din partea mea?

Cassie începu să şteargă tacticos spinarea transpirată a poneiului. După două minute catadicsi să-i răspundă:

- Nu sunt secretara ei. Dacă vrei să-i comunici ceva, lasă-i un bilet. Uşa casei e deschisă.

Jesse voia să-i mulţumească, dar nu reuşi să mai scoată nici un cuvânt. Se îndreptă spre casă. Va reconcilia cu ea mai târziu. Se părea că Lauren şi Cassie nu aveau de gând să-l ajute.

Când ajunse în faţa uşii de la intrare, Cassie îi strigă din urmă:

- Dar să nu furi argintăria familiei, da?

Remarca aceea îl duru, dar se abţinu să-i mai răspundă. La un moment dat vor lămuri şi problema aceea. Cert era că toată lumea îl considera un nemernic.

Jesse găsi un pix în bucătărie, dar n-avea nici o bucată de hârtie pe care să scrie mesajul. Işi aminti că văzuse la etaj un birou, aşa că se îndreptă spre scările de stejar.

Biroul strălucea de curăţenie, la fel ca tot restul casei. Când mai avea Lauren timp să se ocupe şi de menaj, cu atâtea pe cap? Era o femeie deosebită pe care nu trebuia s-o piardă. Atenţia îi fu atrasă de un calendar de birou pe care era încercuită data de 28 iunie. Sub ea, Lauren scrisese “Birmingham - Caffe Italiano. Leo Harbison - 11:30”.

Prima reacţie a lui Jesse fu aceea de a răsufla uşurat. Lauren nu se întâlnea cu un posibil partener. Era vorba de o întâlnire de afaceri. Apoi îşi aminti că ea avea moneda. Şi se întâlnea cu Leo Harbison!

Dumnezeule! Dacă Leo nu-şi dădea seama că moneda nu era autentică şi anunţa conducerea universităţii? Trebuia să ajungă la cafenea cât mai repede posibil. Era ora 11:15.

Până la Birmingham ajungea în jumătate de oră. Dar din câte ştia el, Leo întârzia întotdeauna cel puţin un sfert de oră. Jesse o luă la fugă pe scări, şi fără să-i mai salute pe Ted şi pe Cassie, se aruncă în maşină şi demară în trombă.

*
* *

De când sosise la cafenea, Lauren îşi privea ceasul pentru a zecea oară. Aştepta de mai bine de un sfert de oră. Privi spre intrare. Oare domnul Harbison uitase de întâlnirea lor? Unde era? De ce nu venea?

îşi deschise poşeta şi scoase moneda împachetată în bucata de catifea neagră. Acesta

era lozul ei câştigător. Nu apucă să pună moneda înapoi, la loc sigur, că se simţi apucată de braţ. Se întoarse aştep- tându-se să-l vadă pe Leo Harbison, dar se trezi faţă în faţă cu un bărbat în blugi.

Jesse! îşi strânsese părul în coadă, astfel încât încruntarea sprâncenelor îl făcea şi mai fioros. Faptul că părea teribil de tulburat era în avantajul ei.

- Vino cu mine, spuse el fără s-o salute.
- Nu plec nicăieri, spuse ea. Şi, te rog, ia-ţi mâinile de pe mine.
- Ai noroc că am sosit la timp, înainte să apară Leo, şopti el dându-şi seama că erau câţiva clienţi în jur care-i priveau curioşi. Hai, vino cu mine.
- Nici nu mă gândesc. Il aştept să sosească. Şi ce naiba cauţi aici?
- Te salvez de la un mare necaz. Dacă nu vrei să facem o scenă, ţine-ţi gura şi vino cu mine.

Deja făcuseră o scenă. Lauren se înroşi de ruşine şi indignare. Decise să-l asculte pe Jesse înainte să intre sub masă de jenă.

Exact când ajunseră în dreptul uşii, se întâlniră cu Leo.

- Dragul meu, interveni repede Jesse, a apărut o problemă şi domnişoara Adams trebuie să mă însoţească de urgenţă.

Lauren simţi că ameţeşte. Se trezi zâmbind con-

venţional. Ce putea să facă? Să strige “ajutor, sunt răpită!”?

- Mi-e teamă că trebuie să ne grăbim, continuă Jesse. O să te caut eu dacă aflu ceva nou.

- Cum îndrăzneşti! ţipă Lauren când ajunseră în stradă.

- Nu mai învârti poşeta aia aşa. Ai uitat că deţii o monedă veche de patru secole? Uite ce e, trebuie să purtăm o discuţie serioasă.

- Nici nu mă gândesc. Eu plec, spuse ea scoţându-şi cheile din poşetă.

- Lauren, stai puţin, spuse el prinzând-o de umeri. Te conduc eu. Am să-ţi spun ceva important. Hai, te rog, fii înţelegătoare.

Lauren îi luă zâmbind cheile din mână şi le lăsă să cadă într-o gură de canal.

- Ce faci, femeie nebună?! exclamă Jesse îngrozit, luându-se cu mâinile de cap.

- N-am nevoie să mă conduci tu nicăieri, spuse ea urcând în propria maşină şi trântind portiera în urma ei.

Nici nu-şi mai aminti drumul spre casă, atât de bulversată era de evenimente. în faţa casei observă Cadillacul albastru al lui Ted încă parcat acolo. Apoi îl văzu stând de vorbă cu Cassie în faţa grajdului. Păreau foarte intimi şi pătrunşi de moment.

- Interesant, şopti Lauren zâmbind din inimă pentru prima oară în ziua aceea.

Se bucura că micul ei aranjament ieşise până la urmă. Ted avea nevoie de o femeie în viaţa lui, aşa cum Cassie avea nevoie de un bărbat serios.

în dimineaţa aceea, Lauren se îmbrăcase cu cel mai elegant costum al ei. Acum se simţea transpirată şi îmbâcsită. îi venea să arunce toate hainele de pe ea. Ce bine era de bărbaţi! Hainele femeilor erau adevărate instrumente de tortură. Până şi la capitolul ăsta bărbaţii erau în avantaj.

Aerul condiţionat era o binecuvântare. Aruncă poşeta pe masa din bucătărie şi-şi scoase taiorul strâmt. Avea nevoie de un pahar mare cu limonadă rece şi de un somn bun.

înainte să urce la etaj, îi lăsă lui Cassie un bilet pe care scrise: “LINIŞTE - SORA MAI MARE SE ODIHNEŞTE”. Apoi se duse în dormior şi închise uşa cu cheia. Dacă ar fi putut să dispară de pe faţa pământului ar fi fost mult mai bine.

Aruncă hainele de pe ea şi se trânti în pat. Viaţa ei luase o turnură ciudată în ultimul timp. Aproape că-şi dorea să nu fi găsit moneda aceea.

Deşi Jesse se dovedise un mare măgar, se bucura că-l întâlnise. Până la el, viaţa ei fusese îngrozitor de plictisitoare. Dar de ce naiba şi el era la fel ca ceilalţi - un mincinos?

în cele din urmă se decise să nu se mai gândească la nimic şi să adoarmă. Dar cineva începu să bată la uşă. Oare Cassie nu văzuse biletul pe care i-l lăsase în bucătărie? Ce naiba voia de la ea? De ce nimeni n-o lăsa în pace?

- Dorm! strigă Lauren punându-şi perna pe cap.

- Dacă nu deschizi uşa asta odată, o s-o sparg! strigă Jesse de pe hol.

Lauren îngheţă. Se ridică în capul oaselor şi ciuli atentă urechile.

- Nu auzi?

- Pleacă! ţipă Lauren.

- Ti-am spus că trebuie să vorbim, Lauren. Inţelege-mă, spuse Jesse mai calm.

- Ce mai vrei? N-ai făcut deja destul rău?

- Ba da, ştiu. Dar vreau să-ţi dau o explicaţie.

- N-am nevoie de explicaţii.

- Bine, dacă nu vrei să-mi deschizi, îţi voi vorbi de aici. In primul rând ştiu că ai avut motive serioase să pretinzi că ai găsit moneda acolo...

Lauren apucă telefonul cu intenţia de a-l trânti de uşă. De ce naiba insista Jesse să joace farsa aceea insipidă?

- Ministerul Transporturilor a ales alt traseu pentru autostradă. Proprietatea ta nu se află în pericol.

Inima lui Lauren sări din piept.

- Poftim? şopti ea.

Nu trebuia să-şi mai facă nici o grijă acum? Inainte să-şi dea seama se ridică din pat şi începu să se plimbe emoţionată prin cameră. Totuşi, ceva din vocea lui Jesse o neliniştea.

- Lauren?

- Te ascult, spuse ea ţinându-şi respiraţia.
- Mai e ceva...
- Da?
- Ştiam asta de la început.

Capitolul 9

Ştiuse încă de la început... Lauren înghiţi în sec, luptându-se cu ameţeala.

Cât de proastă fusese. Cum îndrăznise s-o lase să treacă prin tot iadul acela? Strânse pumnii simţind o nevoie imperioasă de a lovi pe cineva. Cu paşi mari se îndreptă spre uşă şi o descuie, trântind-o de perete. Jesse stătea pe jos şi o privea inocent. Işi bătuse joc de ea şi de sufletul ei şi acum avea curajul s-o mai privească în ochi. Cât tupeu!

- Mizerabilule! mârâi ea printre dinţi, roşie la faţă.

Apoi, într-un acces nestăpânit de furie începu să-l lovească cu pumnii.

- Lauren, stai, spuse Jese încercând să-i prindă pumnii şi să se ferească în acelaşi timp de ploaia de lovituri.

- Cred că eşti foarte mândru de tine, spuse ea sufocată de furie, simţind cum o podidesc lacrimile.

Dar era prea furioasă ca să plângă. Amintindu-şi cum i se dăruise lui Jesse i se puse un nod mare în gât.

- Ascultă-mă, spuse el blând luându-i obrajii în palme.

Lauren se feri de atingerea lui.

- Dacă ai şti cât de sătulă sunt de bărbaţii mincinoşi, n-ai mai avea tupeul să stai în faţa mea.

- N-am putut să-ţi spun de la început adevărul, spuse el trecându-şi degetele prin păr. Mă asculţi? N-aveam voie să spun nimănui, şi în special ţie.

Lauren era sătulă de toate. Oare bărbaţii obişnuiau să profite de femei în general, sau numai de ea? Nu se considerase niciodată slabă, dar iată că povestea se repeta şi simţea că din nou este desconsiderată de către un bărbat.

- Lasă-mă să ghicesc, spuse ea râzând amar. Sistemul te-a forţat să mă minţi... ***şi să faci dragoste cu mine şi să mă faci să mă îndrăgostesc de tine...*** Ei bine, tu şi sistemul puteţi să vă duceţi la naiba!

Simţea din nou că-şi pierde cumpătul. Trebuia să facă ceva concret. Aşa că îşi concentră toată forţa în mâini şi încercă să-l împingă pe Jesse din faţa ei. Dar nu-i atinse bine pieptul, că el o prinse de încheieturi şi o forţă să-l privească în ochi.

- Trebuie să mă asculţi, Lauren, spuse el hotărât.

Căldura din ochii lui îi mai topi din înverşunare. Il iubea, nu putea nega asta. Şi de aceea era

vulnerabilă.

- Ştiu că te-am rănit, Lauren. Dar n-am putut să-ţi spun de la început... Trebuia mai întâi să am încredere în tine şi apoi...

- Mulţumesc. Loialitatea ta mă lasă fără replică, spuse ea sarcastic.

- Am învăţat că mai întâi trebuie să-mi fiu loial mie însumi, spuse el încruntat. Numai aşa am reuşit să mă menţin pe o linie de plutire. Nu ştii nimic despre atmosfera din familia mea. Şi cred că nici nu-ţi pasă.

- Ştiu ce înseamnă adevărata loialitate, Jesse, spuse ea încrucişându-şi braţele la piept. Iar acum înţeleg şi mai bine termenul. Am avut încredere în tine, când ar fi trebuit să fac totul ca să-mi apăr proprietatea.

- Ştiu cum trebuie să te fi simţit, spuse el sprijinin- du-se de tocul uşii. Ştiu că tot ce-ţi doreai era să-ţi protejezi proprietatea, căminul.

- Serios? De unde ştii tu toate astea, Jesse McCain?

- Poate că nu ştiu ce înseamnă să doreşti cu adevărat să-ţi protejezi căminul, dar ştiu cum e să-ţi doreşti să ai unul.

Lauren se cutremură. Durerea din privirile lui o făcu să încremenească.

- Ştiu... şopti ea străduindu-se să nu-şi arate slăbiciunea şi să i se arunce în braţe.

- De unde ştii?

- îmi pot închipui...

- Presupun că bănuieşti că fiecare familie are problemele sale, nu? râse el amar. Şi acum mă gândesc la faptul că dacă am fi rămas mai mult timp într-un singur loc, tata şi-ar fi dat seama câte sticle de vodcă consuma mama într-o singură zi. Şi poate că ar fi ajutat-o să iasă din acest cerc vicios.

- Cred că ţi-a fost foarte greu...

- Tata s-a recăsătorit anul trecut, începu el să se destăinuiască. Până acum n-am primit decât două cărţi poştale de la el. De sărbători... Anul trecut am învăţat o lecţie dură. Am înţeles ce înseamnă să-ţi asumi riscuri, să încalci reguli pentru a apăra persoane dragi. Şi crede-mă, Lauren, dacă aş fi anunţat despre descoperirea monedei, cineva la care ţin foarte mult ar fi avut de suferit.

- O femeie? nu se abţinu ea să întrebe.

- Nu, un bărbat, mentorul meu, profesorul Luke Ebsin. A fost ca un tată pentru mine. Iar şantierul Coosa i-a ruinat reputaţia. întâmplarea aceea nefericită aproape că l-a omorât, şi a fost numai vina mea.

- Nu înţeleg, se încruntă Lauren. Ce e cu şantierul Coosa?

- Ştii bine povestea, Lauren, spuse Jesse dând a lehamite din mână. Altfel de ce ai fi ales tocmai moneda aceea?

- îţi spun pentru a suta oară - moneda nu-i un fals. Am găsit-o de faţă cu tine. Şi nu ştiu nimic despre Coosa.

Jesse o privi în ochi în tăcere. In cele din urmă spuse oftând:

- Luke şi-a petrecut toată viaţa căutând vestigii ale conchistadorilor spanioli. Folosindu-mă de cercetările lui Luke, am crezut că am localizat una dintre primele zone pe care le-au ocupat. Voiam ca visul de-o viaţă a lui Luke să devină realitate înainte ca el să se pensioneze. Dar Coosa... a fost un eşec.

- Nu se poate! exclamă Lauren simţind cum inima ei bătea alături de a lui Jesse.

- Ba chiar aşa, spuse acesta clătinând din cap. Dezamăgirea, criticile vehemente, ironia presei şi mustrările conducerii universităţii l-au distrus pe Luke. De atunci, mi-am jurat că nu-l voi mai face vreodată să sufere din cauza mea.

- Ti-ai jurat să nu-ţi mai asumi riscuri?

- Exact. Măcar până ce Luke va ieşi la pensie. Trebuie să mă înţelegi, Lauren. Slujba mea, oamenii cu care lucrez, au fost singurele lucruri certe din viaţa mea. Până te-am întâlnit pe tine... De asta nu ţi-am spus. Deşi meritai să ştii adevărul.

Privindu-l în ochi, Lauren şi-ar fi dorit să-l creadă. Sufletului său i-ar fi fost mult mai uşor, dar nu era încă pregătită să-şi arate vulnerabilitatea.

- Nu mă crezi, nu? întrebă el.

- Poate că am început să te cred, spuse ea clătinând din cap şi privind în pământ.

- Trebuia să am încredere în tine de la început, spuse el mângâindu-i părul. Trebuia să-ţi spun adevărul, ştiu.

- M-ai minţit pentru că nu voiai să-ţi mai asumi riscuri, spuse ea prinzându-l de mână, asta pot să înţeleg. Dar de ce ai făcut dragoste cu mine?

- Am făcut dragoste cu tine pentru că te iubesc, spuse el privind-o adânc în ochi.

Lauren nu-l putea crede. O spunea doar pentru că ştia că asta voia ea să audă. Sau poate că încerca să-i câştige încrederea. Ceva îi spunea să nu aibă încredere în el, deşi inima ei îl credea cu totul.

Jesse o trase la pieptul lui. Lauren nu se opuse. îşi lipi obrazul de pieptul lui ascultându-i inima.

- Te rog, şopti ea, nu mă minţi.

- Nu te mint, spuse el îndepărtând-o puţin ca s-o poată privi în ochi. Ba chiar mă sperie teribil gândul ăsta, râse el uşor. Te iubesc, Lauren Adams.

O iubea!

Dumnezeule, voinţa ei se lăsase complet pradă sentimentelor. îl credea. Voia să-l creadă.

Il îmbrăţişă şi simţi cum i se încălzeşte inima. Jesse o luă în braţe şi intră cu ea în dormitor, încuind uşa în urmă.

Un val nestăpânit de pasiune o cuprinse pe Lauren, făcând să crească în ea dorinţa. Simţind-o, Jesse începu s-o dezbrace. Apoi mâinile lui îi

mângâiară pielea spatelui. îi desfăcu sutienul şi-i cuprinse sânii în palme.

Lauren închise ochii şi simţi cum camera începe să se învârtească cu ea. Il încercui cu picioarele trăgându-i şoldurile aproape de ale ei. Blugii lui aspri se lipiră de feminitatea ei şi Lauren simţi cum se udă de dorinţă.

Cu mâini tremurânde îi scoase tricoul, arzând să-i atingă pielea. Apoi gura ei fierbinte îi cuprinse sfârcurile, făcându-l să geamă de plăcere.

Jesse îi ridică bărbia şi o privi în ochi. Prima oară când făcuseră dragoste încăperea fusese întunecată din cauza furtunii. Acum, razele de soare care ajungeau până la ei le încălzeau sufletele făcându-i să vibreze.

Privindu-i ochii de culoarea chihlimbarului, Lauren ştiu că Jesse o iubea. Indiferent de ce avea să fie mâine, ştia că inima ei îi va aparţine întotdeauna acelui bărbat. Nici un act, nici un jurământ nu-i puteau da o siguranţă mai mare decât privirile lui din acel moment.

- Şi eu te iubesc, Jesse McCain, şopti ea mângâin- du-i obrajii.

El se aplecă s-o sărute cu o posesivitate pe care Lauren n-o mai simţise din partea nimănui până atunci. Când se despărţiră, ea se întinse pe spate. Privirile ei erau ca o invitaţie ca s-o urmeze.

Jesse îşi desfăcu nasturii blugilor şi-i scoase

cu o încetineală voită, care o înnebuni pe Lauren. Il privi impresionată. Perfecţiunea masculină stătea în faţa ei şi nu-i venea să creadă că e numai a ei.

- Te doresc, spuse Jesse trăgându-i şoldurile spre el.

Lauren se simţi împlinită şi zâmbi. Deschise ochii şi
sufletele lor se uniră complet. Şi-ar fi dorit ca momentul acela să dureze la infinit.

Jesse intră mai adânc în ea făcând-o să-şi piardă minţile. Apoi începură dansul erotic, nebun al dragostei.

De data asta era altfel. Prima oară trăise o nebunie. Acum era conştientă de dragostea lui. îşi dorea să-l simtă juisând mai mult decât îşi dorea propria eliberare.

- Jesse, te rog... şopti ea. Vreau să te simt...

El se aplecă şi-i muşcă buzele gemând. în câteva clipe Lauren îl simţi pulsând puternic în interiorul ei şi-i veni să ţipe de bucurie. Apoi Jesse se prăbuşi ud de transpiraţie peste ea, respirând agitat.

După câteva minute care durară o eternitate, Lauren încercă să se tragă de sub el, dar Jesse n-o lăsă.

- Stai aici, şopti el zâmbind.

O sărută pe ureche şi începu să se joace cu părul ei.

- Mai eşti supărată pe mine, sau trebuie să

mai încerc o dată? întrebă el zâmbind.

- Aş fi spus că nu, dacă n-ai fi pus aşa problema, se prefăcu ea supărată.

- Stai aşa, credeam că am satisfăcut cererea clientului, glumi el.

- Ai reuşit. Dar nu te iert până nu-mi spui că mă crezi că n-am pus eu moneda acolo.

- Atunci nu mă ierta încă, spuse el sărutând-o cu pasiune.

Lauren se hotărî să nu mai discute deocamdată acel subiect. Era îndrăgostită de el fără speranţă.

*
* *

Lauren se întoarse în somn pe partea cealaltă, strângând la piept cearşaful cu care se învelise. Jesse, pe jumătate treaz, simţi lipsa căldurii trupului ei care-l înlănţuise toată noaptea. Il tenta gândul de a o trezi şi a face dragoste cu ea.

Dar trebuia să-l sune pe Leo Harbison. Il lăsaseră pe bietul om cu gura căscată în mijlocul restaurantului. Şi, mai mult, din punct de vedere tehnic, Leo era şeful lui.

Se ridică din pat şi se gândi să dea telefon din birou. Dar amintinduşi că Ted şi Cassie puteau să-l vadă, se întoarse din drum şi se îmbrăcă înainte să iasă din dormitor. Şi-ar fi dorit să nu mai părăsească patul cald în dimineaţa aceea. Privi cu regret spre Lauren care dormea cu gura ei angelică uşor întredschisă.

Nu se stăpâni şi, înainte să plece, îi dădu părul blond la o parte de pe faţă şi o sărută pe colţul gurii.

Zâmbi. Ieri, între ei doi se produsese o schimbare importantă. Lauren îl iubea. Nu voia să admită că moneda era un fals, dar nu mai conta. Îl iertase că o minţise.

Intră în birou şi desfăcu storurile trase. Lumina zilei inundă camera. Apoi observă pe birou o cutie din lemn sculptat care părea veche. Lângă ea era un bilet pe care scria: “Ti-am spus eu că trebuia s-o cauţi în pod. Cassie”.

Jesse nu se abţinu şi deschise cutia. înăuntru erau o mulţime de vârfuri de săgeţi şi câteva cioburi de oale de lut. Luă un exemplar conservat perfect şi-l privi în soare. Arăta de parcă abia fusese făcut de mâinile amerindienilor.

Printre toate acele mici comori, Jesse descoperi un bileţel pe care scria: “Găsite de Lauren între căpşuni - mai 1975”. Era uimit. Rareori se întâmpla ca cei care descopereau vestigii să le catalogheze.

Ceva din interiorul cutiei îi atrase atenţia în mod special. Părea a fi o bucată de sfeşnic asemănător cu cel pe care-l descoperise el în Alabama.

Da, chiar asta era - o bucată de sfeşnic spaniol din secolul şaisprezece.

Cu mâini tremurânde întoarse obiectul pe toate părţile. Pe spate, văzu un bileţel lipit cu

bandă adezivă. “Găsit de Cassandra, sub salcia de lângă râu - 1977.”

Salcia de lângă râu... Dumnezeule! Exact în locul în care Lauren pretinsese că găsise moneda! Asta însemna că nu-l minţise. Revelaţia îl năuci.

N-o merita. Lauren i se dăruise, îi spusese adevărul de la bun început, şi el... îşi aminti de seara în care-l ameninţase cu puşca. Şi atunci crezuse că Lauren joacă teatru. Dar ea chiar îl suspecta de furt.

Işi masă fruntea gândindu-se la îngerul adormit din camera alăturată. Cât de sinceră fusese. Cât de josnic fusese el! Da. N-o merita. Poate că era mai bine dacă nu s-ar fi atins de ea. Ciudat, dar suspectând-o de minciună, nu-i fusese greu să-i recunoască dragostea. Acum, dându-şi seama câtă încredere avusese ea în el şi cum îşi pusese practic sufletul pe tavă în faţa lui, îi venea să dispară de pe faţa pământului.

Puse mână pe telefon şi îl sună în grabă pe Ken.

- Laboratorul, răspunse automat vocea familiară a prietenului său.

- Te deranjez?

- Hei, Jesse, credeam că încă te refaci după noaptea trecută.

- Mi-am revenit.

- Cum se face că te-ai dat jos din pat?

De fapt şi el se întreba cum reuşise să plece

de lângă Lauren.

- Vreau să-mi faci un serviciu, spuse Jesse.

- Ascult, spuse Ken prompt, ca întotdeauna.

- Stabileşte o întâlnire cu membrii Comisiei de Arheologie. Cheamă-l şi pe Leo Harbison.

- Bine. Când?

- Azi, la patru, spuse Jesse după ce-şi consultă ceasul şi făcu un mic calcul.

- Poftim??? Eşti sigur? Ştii cum sunt ăştia - nu le place să fie deranjaţi degeaba. Sper că ai motive serioase.

- Am.
- Spune-mi, nu mă lăsa aşa, se rugă Ken.
- Surpriză.
- Deci vrei să sun douăzeci si unu de membri proemineţi si să le spun să lase totul baltă pentru o surpriză pe care le-o pregăteşte Jesse McCain? Eşti nebun!
- De data asta nu.

*
* *

Lauren miji ochii simţind o prezenţă deasupra ei. Se aştepta să-l vadă pe Jesse, dar din păcate descoperi cu dezamăgire că era Cassie.

- Ti-ai făcut de cap, ha? zise ea stând cu mâinile în şolduri. Lauren gemu şi-şi trase cearşaful peste cap.

Cassie o dezveli cu un gest brusc. Un miros de grajd îi gâdilă nările lui lauren.

- Nu scapi tu aşa uşor, surioară, o ameninţă râzând Cassie.

- Ar trebui să faci un duş. Miroşi îngrozitor a cal, mormăi Lauren.
- Pune-ţi mască de oxigen, dacă nu-ţi convine. Dumnezeule, dar ce-ai făcut în patul ăsta? Nu ştiam că ai un somn aşa de agitat. Apropo, nu trebuia să mă minţi.
- Poftim?

- Mi-ai lăsat un bilet în bucătărie pe care ai scris că să nu te deranjez, că... dormi. Gogoşi! Chiar nu mai ai încredere în mine? Ascult.
- Asta a fost înainte să...
- Credeam că eşti supărată pe el. Ce te-a făcut să-ţi schimbi atât de radical optica?
- Pur şi simplu nu mai sunt supărată pe el, zâmbi Lauren. Inţelegi?
- Nu. M-ai zăpăcit. De luni de zile mă tot rog de tine să-ţi găseşti un bărbat. Apropo, Jesse a trecut pe la mine înainte să plece şi m-a rugat să-ţi transmit că te va suna cât de curând va putea.
- Poftim? A plecat fără să-şi ia la revedere de la mine? întrebă Lauren dezamăgită.
- Mda. Dar ca o consolare, avea aceeaşi figură de oaie îndrăgostită ca şi tine.
- In afară de comparaţie, observaţia ta mă consolează, într-adevăr. Ţi-a spus unde se grăbeşte?
- Nu. Dar a fugit mâncând pământul.

Un zgomot asurzitor de vase venit din bucătărie le făcu pe cele două să tresară şi să se privească

întrebător.

- Pardon! strigă de jos o voce masculină. N-am spart nimic!

- Sper că nu te superi, spuse Cassie uşor jenată, dar l-am invitat pe Ted la masă. Am lucrat cu poneiul toată ziua şi...

- Spuneai că bărbaţii suferinzi nu sunt domeniul tău, spuse Lauren aruncând o pernă în sora sa.

- Ted e un tip drăguţ, asta-i tot. M-am gândit că ar trebui să ne cunoaştem mai bine, din moment ce voi lucra cu fiica lui, Alyssa.

- Ai acceptat să lucrezi cu fiica lui Ted? făcu Lauren ochii mari. Credeam că nu-ţi surâde ideea.

- încă n-am cunoscut-o personal, dar Ted mi-a povestit multe despre ea. Cred că e un copil deosebit. Nici nu ştii prin ce a trecut biata fată în ultimii doi ani.

Lauren se înfăşură în cearşaf, se ridică în picioare şi-şi strânse sora în braţe.

- Sunt mândră de tine, puştoaico!

Cassie părea stânjenită. îşi şterse câteva fire imaginare de praf de pe tricou şi privi pe fereastră. Din bucătărie se auzi alt zgomot de vase.

- Ar fi bine să cobori, râse Lauren. Cred că Ted are nevoie de puţin ajutor.

- Cobori şi tu în câteva minute?

- Da. Dar mai întâi vreau să fac un duş. Să

nu uitaţi să-mi păstraţi şi mie o porţie din ce pregătiţi voi acolo. Sunt hămesită.
Cassie îi făcu cu ochiul, bătând cu manichiura perfectă în tocul uşii înainte să iasă.
- Pentru tine orice, surioară.
Lauren nu zăbovi prea mult sub duş. Se simţea plină de energie şi cu poftă de viaţă. După ce se spălă se îmbrăcă într-un tricou şi o pereche de blugi aleşi la întâmplare. Pe cap îşi puse o şapcă cu o emblemă a unei firme de tractoare. Nu se machie,

sperând ca Jesse să nu-i facă vreo surpriză şi să apară pe neaşteptate în ziua aceea. îi transmisese că o va suna.

Deşi îşi dorea să-l vadă cât mai repede, îşi dădea seama că amândoi aveau nevoie de puţin timp ca să se gândească mai bine la viitorul relaţiei lor.

înainte să coboare în bucătărie ochii îi căzură pe măsuţa din hol, unde Cassie îi aşezase cu grijă un sandviş cu şuncă şi brânză şi un pahar cu ceai rece. Lauren devoră sandvişul fără să se întrebe de ce Cassie se deranjase să-i aducă mâncarea sus, din moment ce ea oricum va coborî în bucătărie.

După ce termină de mâncat să hotărî să ducă farfuria şi paharul în bucătărie. Dar nu intră bine, că o văzu pe Cassie într-o poziţie ciudată, cu spatele arcuit peste chiuvetă. Ted era deasupra ei şi o săruta pasional! După prosopul şi platoul

din mâinile ei, se părea că Ted o luase pe neaşteptate.

Lauren se ascunse după colţ, ţinându-şi respiraţia. Apoi porni în vârful picioarelor spre ieşire, încercând să facă cât mai puţin zgomot posibil.

Tractorul porni de la prima cheie. Era un început bun. Porni să sape brazdele cu gândul aiurea. Inevitabil, îşi aminti de Jesse.

Se opri o clipă cât să-şi bage părul sub şapcă. Vântul îi bătea în ceafa udă de transpiraţie, amintindu-i de sărutările lui Jesse. Până la urmă nu mai conta dacă el o vedea îmbrăcată în felul acela deloc atrăgător.

Un gând îi înnegură privirile. Jesse îi spusese că o iubea, dar nu pomenise nimic despre viitorul lor împreună. Iar ea nu-şi mai putea imagina viaţa fără el. Privi în jur gândindu-se la cât de mult însemna pământul şi casa bunicilor pentru ea. Erau căminul ei.

Nu putea să-l lege pe Jesse de ea. Il va iubi întotdeauna, chiar dacă el alegea viaţa de nomad. Şi dacă Jesse nu putea să stea lângă ea, se va duce după el.

Gândul acesta aproape o făcu să sară în sus de bucurie. Asta era! Cassie va crede că a înnebunit. Dar asta voia să facă. Să vândă proprietatea şi să trăiască alături de Jesse.

- Lauren!

Vocea lui Cassie acoperi huruitul tractorului.

- Ce e? întrebă Lauren după ce opri motorul. Cassie stătea în pragul uşii de la intrare, cu picioarele goale, părul răvăşit şi buzele umede.
- Ted vrea să-ţi plătească chiria pe luna asta.
- Vin imediat, spuse Lauren coborând din tractor. Intră în bucătărie şi aproape o pufni râsul. Acum
înţelegea ce voia Cassie să spună prin "figură de oaie îndrăgostită". Faţa lui Ted era o reprezentare perfectă a expresiei.
- Bună, Ted, spuse ea mustăcind.
- Bună. Imi pare rău că te-am deranjat de la treabă. Unde era omul de afaceri stăpân pe sine pe care-l
cunoscuse zilele trecute? După privirile lui se părea că se îndrăgostise până peste urechi de Cassie.

- Nu-i nimic, spuse Lauren.
- Acesta e cecul tău, spuse Ted înmânându-i o bucată de hârtie. Şi cartea mea de vizită, în caz că vei mai avea nevoie de ceva.
- Mulţumesc. Eşti constructor? Ştiai că sora mea e agent imobiliar?
- Da, spuse Ted luminându-se la faţă. Cassie e minunată.
Lauren nu ştia exact la ce se referea Ted - la abilităţile ei profesionale sau la cele feminine. Probabil la ambele.
Lauren îşi luă poşeta de pe masa din bucătărie, înainte de a urca la etaj.

- Vin imediat, spuse ea. Mă duc în birou să-ţi semnez o chitanţă.

Lauren zbură practic pe scări. Tocmai primise primul ei onorariu. Afacerea începea să meargă. Spera doar ca Ted să fie primul dintr-o lungă serie de alţi clienţi.

O auzi pe Cassie râzând şăgalnic şi zâmbi. Era o zi perfectă!

- Lauren! strigă sora ei de jos. Ai văzut cutia cu vârfuri de săgeţi?
- Nu. Ai găsit-o? Unde ai pus-o?
- Ţi-am lăsat-o pe birou.
- Unde?!

Intrând în panică, Lauren răsturnă conţinutul poşetei. Desfăcu tremurând bucata de catifea neagră şi simţi că i se face rău.

- Oh, Jesse, nu poate fi adevărat! ţipă ea luându-se cu mâinile de cap.

Capitolul 10

Lauren stătea la birou, cu capul în palme. De ce lăsase garda jos? Era uşor să spui “te iubesc”. De ce îl crezuse?

Pentru că aşa voise.

îşi muşcă buzele făcând eforturi supraomeneşti să nu izbucnească în lacrimi. Nu mai înţelegea nimic. Ştia că moneda era valoroasă. Dar pentru ce-i luase Jesse şi vârfurile de săgeţi? Dacă voia, găsea zeci de exemplare asemănătoare la fermierii din zonă.

Dacă se gândea mai bine, cel mai mult

suferea din cauza vârfurilor de săgeţi. Avea atâtea amintiri legate de ele. Când era copil îi plăcea să pornească în expediţii de căutare. Când se întorcea acasă victorioasă cu “trofeele”, bunica ei căuta prin dicţionare şi încerca să le stabilească vechimea. Lauren zâmbi trist. Ce copilărie frumoasă avusese.

Totuşi, poate exista o explicaţie plauzibilă a faptei lui Jesse. Lui Cassie îi spusese că o va suna. Doamne, ce încerca ea să facă? Iar îi găsea scuze? Fusese prostită de două ori.

Ce putea să facă? Nu putea să-l sune pe Leo Harbison. De data asta chiar că ar fi părut o impostoare. Leo n-ar fi crezut-o nici în ruptul capului că Jesse îi furase moneda. Trebuia să găsească o modalitate de a dovedi că obiectele erau la el.

Cu frenezie scotoci prin poşetă şi scoase cheia dilemei sale - cheia de la apartamentul lui Jesse.

- Da, şopti ea închizând ochii victorioasă şi strângând cheia la piept.

Apoi, gândindu-se să nu-i pună pe gânduri pe Cassie şi pe Ted scrise repede o chitanţă pentru banii primiţi. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să răspundă întrebărilor surorii sale. Şi dacă era sinceră, Cassie şi-ar fi dat seama cât de proastă fusese acordân- du-i atâta încredere lui Jesse McCain.

Ieşind din birou, aruncă o privire în oglinda de pe hol. Oribil! Trebuia neapărat să se schimbe.

Se duse în dormitor, aruncă cât colo hainele de pe ea şi cu o satisfacţie aproape perversă alese o bluză neagră, fără umeri, care i se mula pe piept, şi o pereche de blugi închişi la culoare pe care - în caz că ar fi mâncat ceva
- nu şi i-ar mai fi putut scoate decât dacă-i tăia. în primul rând, ca să aibă încredere în ea, trebuia să arate bine. Şi într-adevăr, acum arăta senzaţional.

Cassie şi Ted o priviră ciudat când îi observară schimbarea dramatică de imagine, dar nu făcură nici

un comentariu. Doamne, sora ei să nu spună nimic? Cu siguranţă că se întâmplase ceva cu ea. Ted îi sucise rău minţile.

- Mulţumesc, Ted, spuse Lauren înmânându-i chitanţa. Nici nu ştii cât de mult a însemnat gestul tău pentru mine. Simt că munca mea nu e inutilă.

Ted dădu din cap fără să înţeleagă mare lucru, iar Cassie îşi privi şi mai suspicios sora. Din fericire nu-i puse nici o întrebare incomodă.

- Ies puţin, spuse Lauren peste umăr deschizând uşa de la intrare. Dacă plecaţi între timp, să încuiaţi.

Se urcă la volan şi trase adânc aer în piept. Da, era calmă şi stăpână pe propriile emoţii. Putea s-o facă.

Intrând pe drumul principal apăsă butonul care acţiona capota mobilă şi deschise radioul. Refuza să bage în seamă durerea care-i sfâşia

inima. După ce va recupera moneda şi vârfurile de săgeţi, va putea să dovedească trădarea lui Jesse. Până atunci nu voia să se mai gândească la nimic.

Acum trebuia să pună la punct un plan.

Dar nici când parcă în faţa casei lui Jesse nu găsise unul. Bine măcar că jeepul lui nu era prin preajmă. Se întunecase şi felinarele de pe stradă începuseră să se aprindă. Probabil că Jesse se înfundase în vreo cârciumă şi sărbătorea marea captură.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul urcă spre apartamentul lui Jesse. Inainte de a băga cheia în broască, ciuli bine urechile. Nu auzi nimic, doar huruitul molcom al aerului condiţionat. Invârti cheia şi deschise uşa.

O întâmpină doar o linişte ireală şi o pală de aer răcoros. Intră şi închise repede uşa în urma ei, ca nu cumva să fie văzută de vreun vecin. îşi permise doar câteva clipe de răgaz ca să-şi potolească bătăile inimii.

Abia după aceea avu curajul să privească prin apartament. Era mai dezordonat ca prima oară. Probabil că Jesse se grăbise să se întâlnească cu Leo.

Acum, ca să poată vedea ceva, trebuia să aprindă luminile. Felinarele de afară n-o ajutau prea mult. Ar fi trebuit să se gândească dinainte la asta şi să ia o lanternă.

îşi luă inima în dinţi şi începu să scotocească în fiecare colţişor. în bucătărie şi în camera de zi

nu găsi nimic, decât nişte volume de arheologie. Şi acum îi venea cu greu să creadă că un om atât de dedicat meseriei sale ar putea fi în stare să fure vestigii.

îi mai rămânea de căutat în dormitor. Numai la gândul acesta simţea că i se face rău. în cele din urmă intră, temătoare. Patul nefăcut îi aminti de trupul gol al lui Jesse.

De undeva din spate auzi zgomotul unor chei în uşă.

Jesse!

O transpiraţie rece începu să-i curgă de-a lungul şirei spinării. Dacă o prindea acolo? Ce va spune? Ce va face? Trebuia să fugă. Dar pe unde? Mai bine se ascundea.

Nu mai avea timp să se gândească. Trebuia să ajungă în camera de zi, dar pentru asta era nevoită să străbată holul. îşi aminti că uşa dormitorului o găsise închisă, aşa că făcându-şi semnul crucii se ascunse în spatele ei.

- Credeam că am închis-o, spuse Jesse cu voce tare intrând în apartament.

Lauren privi în jur încercând să nu intre în panică. Bine că stinsese toate luminile în urma ei. Oare cât mai dura până ce Jesse o va descoperi? Trebuia să facă ceva înainte ca el să intre în dormitor.

- Cred că mi-am pierdut capul când m-am grăbit să ajung la Lauren şi am uitat să închid până şi uşa de la intrare, spuse Jesse. Haide, intră...

Doamne, nu era singur. Situaţia devenea şi mai disperată pentru Lauren. Dacă Jesse venise acolo cu o femeie? Cu siguranţă că o va duce în dormitor în cele din urmă.
Privirile ei se opriră pe draperiile grele care acopereau ferestrele mari. Ferestre, sau...? Erau uşile unui balcon. Uşi glisante! Inaintă cu paşi mici, ţinându-şi respiraţia, oprindu-se doar când Jesse mai spunea ceva.
- Ken?
- Da...
Nu era cu o femeie. Din motive necunoscute, Lauren zâmbi uşurată.
- Vrei o bere?
- Cu siguranţă. Cred că e cel mai potrivit moment să sărbătorim.
Lauren se rugă ca Jesse să deschidă televizorul sau casetofonul. Dacă ea putea să audă sunetul incon- fundabil al deschiderii berilor la cutie, cu siguranţă şi ei o vor auzi deschizând uşa de la balcon.
- Deci despărţirea de mine ţi se pare că merită sărbătorită? întrebă Jesse. Ce prieten am!
Inima lui Lauren se opri în loc. Jesse pleca?

- îmi va fi dor de tine, ştii bine, spuse Ken. Sărbătorim succesul tău.
- Pentru asta trebuie să ciocnim.
Lauren strânse pumnii. Nu ştia cât va mai rezista. Sărbătoreau prada. Se părea că moneda valora mai mult decât credea ea. Nu vedea alt motiv pentru care-şi părăsea Jesse slujba.

- Unde vei locui? întrebă Ken.

- Nu ştiu încă. Dar cu siguranţă nu aici.

Lauren simţi că i se face rău. Jesse nu-şi părăsea numai slujba, ci şi oraşul.

Ce se aşteptase? S-o sune, să-i spună că moneda valora un milion de dolari şi să-i propună să plece împreună în lume? în viaţă nu existau finaluri fericite. întotdeauna cineva avea desuferit şi nu putea exista decât un singur câştigător.

Trebuia să facă cumva să iasă din apartament. Fără să se mai gândească dacă Jesse şi Ken o vor auzi, împinse cu putere uşile balconului. Acestea alunecară încet în lături şi o briză răcoroasă îi mângâie faţa. Noroc că Jesse locuia la parter. Apoi, ca o pisică în noapte, îşi trecu piciorul peste balustradă şi sări.

- Deci, domnule Harbison, zvonurile sunt fondate, spuse Lauren privind tavanul bucătăriei. Da, da, înţeleg. Nu, n-am auzit de la dumneavoastră.

Când închise telefonul constată că tremura. Primul lucru pe care-l făcuse în dimineaţa aceea fusese să se asigure că traseul autostrăzii nu-i va afecta proprietatea. Măcar Jesse n-o minţise în privinţa asta.

Inima îi tresări dureros. Dacă n-ar fi minţit-o şi atunci când îi spusese că o iubeşte... Clătină din cap. Gândurile acelea erau nesănătoase. Acum trebuia să-şi vadă de viaţa ei.

Incepu prin a-şi face o listă de priorităţi. Mai

întâi trebuia să potcovească poneiul Alissei. Apoi trebuia să cumpere un drob de sare şi să facă o nouă provizie de ovăz proaspăt. Trebuia să cumpere vopsea pentru exteriorul grajdului. Lauren oftă. Mai avea nevoie de mezeluri.

Sublinie cuvântul “mezeluri” gândindu-se la un singur lucru: îngheţată de fistic.

*

* *

Până a doua zi Lauren şterse toate însemnările de pe lista de priorităţi. Dar nu se putea gândi decât la un singur lucru: Jesse. Şi de fiecare dată când îşi amintea de el o durea inima. Ii păsa mai mult decât voia să recunoască. In loc să încerce să-l uite, nu reuşise decât să se tortureze singură.

Tocmai termina de mâncat un bol imens de îngheţată de fistic, când Cassie dădu buzna în bucătărie.

- Ce faci aici? întrebă ea privind cu gura căscată la ultima linguriţă de îngheţată care dispărea în gura lui Lauren.
- Iau o pauză, răspunse ea calm.
- Lasă-mă să-mi revin, spuse Cassie aşezându-se la masă. Mai întâi - tu singură ai dat gata toată îngheţata?
- Exact, spuse calm Lauren. Ai vreo problemă? Dacă pofteşti, mai am un bol în frigider.
- Nu, mulţumesc. Poţi să te îngraşi singură. în altă ordine de idei - iei o pauză în mijlocul zilei?

Lauren îi întinse lista cu însemnări şi spuse:
- Citeşte şi uimeşte-te.
- Dumnezeule mare! Ai făcut singură toate astea? Ce urmăreşti? Vrei să te sinucizi?
Lauren puse bolul gol în chiuvetă şi nu răspunse.
- Şi pentru ce atâtea cumpărături?
- Mă gândeam că mi-ar mai trebui un televizor.
- Poftim? N-ai televizor? Nu mi-am dat seama până acum. Cum ai putut să trăieşti fără televizor în casă?
- Pe ultimul l-am aruncat înainte să mă mut. Era vechi şi făcea figuri. Şi, oricum, aveam nevoie de linişte. Aseară mi-am dat seama că-mi lipseşte.
- Stai puţin. Nu-mi miroase a bine. Spune drept, te-ai certat cu Jesse, nu?
Lauren îşi privi sora câteva clipe, apoi se hotărî că era timpul să-i spună adevărul.

- Cassie, te anunţ cu regret că m-am înşelat teribil. Jesse mi-a furat vârfurile de săgeţi şi moneda. Nu se va mai întoarce niciodată la mine. De fapt, niciodată nu m-a iubit.
- Sună poliţia! spuse Cassie îndreptându-se precipitat spre telefon.
- Nu...
- Sună poliţia, am spus.
Lauren scutură din cap privind în pământ. O durea, dar nu putea să facă aşa ceva. Incă îl mai iubea pe Jesse, după toate câte îi făcuse.
- Bine, Lauren, dacă nu suni tu, o voi face eu, spuse Cassie ridicând receptorul.

- Nu înţelegi, spuse Lauren luându-i telefonul din mână.
- Ce ar trebui să înţeleg?
- Incă nu-mi vine să cred că a făcut-o.
- Nici mie, zâmbi acru Cassie.

Apoi îşi îmbrăţişă sora şi privind-o cald, spuse:

- Sigmund Freud te ascultă. De ce să plăteşti o avere pe psihoterapeuţi când mă ai pe mine?
- Cassie, nu mă provoca. Aş putea găsi o sută de motive pentru care să te strâng de gât.
- Orice prost şi-ar da seama că încă-l mai iubeşti pe nemernic. Şi dacă te cunosc bine, pot să jur că nu-ţi vine să crezi că ţi-a făcut-o. Tot ce trebuie să faci e să te detaşezi puţin şi să vezi lucrurile aşa cum sunt.
- Nu pot să mă conving până nu aflu ceva de la Jesse, spuse Lauren simţind o scânteie de speranţă încălzindu-i inima.

- Lauren, ai instincte bune. Doar că de când cu Roger, ai devenit imună. Chiar dacă Jesse te-a trădat, tot tu eşti cea care va avea de câştigat.
- Cum aşa?
- Pentru că în urma acestei experienţe vei învăţa să ai încredere din nou în bărbaţi.

Lauren îşi privi sora uimită. Când se maturizase Cassie? Ea întotdeauna crezuse că nu e decât o muieruşcă cu capul în nori.

- Oare? întrebă Lauren şoptit.
- Ai încredere în sora ta mai mică, dar mai experimentată. Acum trebuie să mă duc la

treabă, spuse Cassie privindu-şi ceasul. Ted vine la trei, aşa că nu vei fi singură.
Lauren se pregăti să-i spună că nu se simţea singură, dar Cassie o opri.
- Şi după ce-ţi vei cumpăra televizor, continuă ea, te vom lăsa în pace.
Lauren îi zâmbi cald surorii sale. O invidia. Cassie, care toată viaţa zburase din floare în floare, avusese noroc şi se îndrăgostise de bărbatul potrivit.
Şi ea îşi dorise o relaţie permanentă cu Jesse, dar el n-o lăsase decât cu un pat gol şi cu multă durere în suflet.
- Stai, Cassie, că vin şi eu cu tine afară. Oricum, trebuie să verific pompa de apă.
- Perfect. Speram că te-ai îmbrăcat aşa numai pentru vecini.
- Aşa? Cum aşa? Ce vecini?

- Corect, râse Cassie.
Se îndreptară direct spre boxa poneiului. Lauren începu să mângâie animalul după ureche şi-i şopti:
- Să nu te ataşezi prea mult de Cassie. Eu voi fi cea care te va hrăni în fiecare zi.
- Hei, ce faci acolo? întrebă Cassie. Incerci să-l tragi de partea ta?
- Cu norocul pe care-l am eu la bărbaţi, n-am nici o şansă, râse Lauren.
- Nu te mai plânge. N-ai optzeci de ani. Va apărea şi prinţul tău într-o zi.
- Nu cred, şopti Lauren îndreptându-se spre

pompa de irigaţie.
Mai întâi trebuia să golească bazinul de apă. Dar cum acesta nu fusese curăţat de vara trecută, ştia că va găsi mult nămol şi probabil o mulţime de reptile scârboase.
In timp ce privea vârtejul de apă care se formase deasupra gurii de scurgere, gândurile lui Lauren se îndreptară din nou spre Jesse. Il iubea şi nu-l credea în stare de o asemenea faptă.
- Nu se poate, şopti ea. Trebuie să fie o explicaţie.
Abia auzi zgomotul motorului maşinii lui Ted. Acesta coborî din maşină, îi făcu semn cu mâna şi se duse direct spre grajd, acolo unde-l aştepta Cassie. Ochii lui Lauren se umplură de lacrimi. Era bucuroasă pentru fericirea surorii sale, dar trebuia să recunoască
- era şi puţin invidioasă.
După ce toată apa se scurse, Lauren îşi puse cizmele de cauciuc şi o pereche de mănuşi. Luă voiniceşte o lopată şi coborî în bazin. în timp ce se lupta cu nămolul, mintea ei fu invadată de amintiri.

- Nu vreau să pleci! se trezi ea strigând în timp ce curăţa cu înverşunare fundul bazinului.

Se opri o clipă ca să-şi şteargă picăturile de sudoare de pe frunte. De ce pleca Jesse dacă nu se simţea vinovat? Şi unde pleca? Erau întrebări la care numai el îi putea răspunde. Nu voia să-l judece pripit. La o primă vedere oricine ar fi spus că Jesse furase şi acum voia să dispară. Dar

inima ei simţea altceva.

Indiferent ce-i va rezerva viitorul, ea îl va iubi întotdeauna pe Jesse McCain. Credea în el.

Lucky începu să latre atrăgându-i lui Lauren atenţia. în faţa casei opriră două maşini bleumarin. După jenţile strălucitoare şi geamurile fumurii păreau maşini guvernamentale.

Lauren intră în panică. Arăta în ultimul hal, transpirată, roşie la faţă, cu părul în dezordine şi încălţată în cizmele acelea de cauciuc pline de nămol urât mirositor. Părea o creatură din filmele horror.

Portiera primei maşini se deschise şi dinăuntru coborî Jesse. Lauren simţi că leşină. Era îmbrăcat într-o cămaşă imaculată şi purta o pereche de pantaloni cu dungă. Pantofii lui păreau noi-nouţi. Indiferent cum ar fi fost îmbrăcat, Jesse arăta la fel de sexy.

Un al doilea bărbat, înalt, grizonant şi îmbrăcat într-un costum negru coborî în urma lui Jesse şi-l prinse de braţ. Ceva nu era în regulă.

Doamne, îl arestaseră! Gândul că Jesse şi-ar fi putut petrece restul vieţii în spatele gratiilor o înnebuni de groază pe Lauren. Incercă să iasă din bazin cât mai graţios posibil. Işi scoase mănuşile şi-şi trecu degetele prin păr.

- Unde ai fost, Lauren? întrebă Jesse apropiindu-se de ea.

Unde a fost? Jesse dispăruse de două zile şi întreba unde fusese ea? Ii venea să râdă, dar era prea încordată ca s-o facă.

- Am fost îngrijorat din cauza ta, spuse el punân- du-şi mâna pe umărul ei. De ce nu mi-ai răspuns la telefon?
- N-am prea stat acasă...
- Cassie nu ţi-a spus că te voi căuta? întrebă Jesse privind spre grajd.
- Ba da, dar...
- Dar ce? De ce te uiţi aşa la mine?
- De ce ai luat moneda, Jesse? Şi vârfurile de săgeţi? întrebă ea abia şoptit.

Jesse o apucă de braţ şi o forţă să se aşeze pe marginea bazinului. Ii ridică bărbia şi o privi direct în suflet. Doamne, cât de frumos era!
- Credeai că le-am furat? întrebă el calm.
- Da... şopti ea.

Jesse desfăcu braţele şi Lauren se aruncă la pieptul lui.
- Doamne, Lauren, n-am vrut să...

Gura lui se lipi de buzele ei şi ea îi primi flămândă sărutul. Nu-i putea rezista. Simţi cum i se ridică o mare greutate de pe piept. Nu, Jesse n-o trădase.

îi treziră aplauzele furtunoase ale bărbaţilor îmbrăcaţi în costume, care stăteau lângă maşini şi-i priveau zâmbind.

Lauren se simţea teribil de jenată. Cassie şi Ted ieşiseră din grajd şi priveau scena cu gurile căscate.
- Lauren, spuse Jesse solemn ridicându-i bărbia, aş vrea să-ţi prezint membrii Comisiei de Arheologie.

- Le-ai dat moneda? întrebă ea plină de speranţă.
- Nici acum nu mă crezi?
- Ba da, Jesse, spuse ea lipindu-şi faţa de pieptul lui.
- Trebuie să-ţi ceri iertare, spuse el strângând-o în braţe.

Zgomotul motorului unei maşini murdare care se apropia le distrase atenţia. Din spatele volanului le zâmbea Ken.

- în sfârşit, spuse Jesse.

Din dreapta şoferului coborî un bărbat cu o figură distinsă şi cu părul alb.

Jesse strânse umerii lui Lauren şi o ajută să se ridice de pe marginea bazinului.

- Aş vrea să-ţi prezint pe cineva, spuse el conducând-o spre maşină.
- Bine te-am găsit, Jesse, spuse necunoscutul strângându-i mâna bărbăteşte.
- Am încercat să dau de tine...
- Am fost ocupat, zâmbi bărbatul. Ea trebuie să fie Lauren Adams, mă înşel?
- îmi pare bine, spuse Lauren intimidată, întinzând mâna.

- Draga mea, nici nu ştii câtă bucurie i-ai adus unui bătrân obosit, spuse bărbatul zâmbind prietenos. Şi nu numai mie...
- Lauren, spuse Jesse cu solemnitate, el este marele profesor Luke Ebsin, despre care ţi-am povestit.
- Haide, nu mă linguşi, Jesse. Trebuie să-ţi

arăt ceva, spuse el întinzându-i o hartă.
- Nu înţeleg, spuse Jesse privind suspicios harta.
- Ce nu înţelegi? E Coosa.
- Cum? La zece kilometri de locul excavărilor noastre?
- Exact. Bazându-ne pe noile coordonate descoperite graţie monedei lui Lauren, am putut localiza cu exactitate Coosa.
- Hei, toată lumea, adunarea! strigă Jesse făcându-le semn bărbaţilor care păstraseră respectuos distanţa.

Luke aşeză harta pe capota murdară a maşinii lui Ken şi spuse:
- Jesse, tu poţi să ne laşi. Eşti singurul care n-are nevoie de dovezile mele. De fapt eşti singurul care a crezut tot timpul în mine.
- Am avut un mentor pe măsură...
- Atunci dispari, spuse Luke făcându-i cu ochiul lui Lauren. Vin cămăşile albe.
- Eu plec, spuse Jesse cu voce tare privindu-i pe membrii Comisiei. Trebuie s-o ajut pe domnişoara Adams.
- Să mă ajuţi? întrebă Lauren în şoaptă, grăbindu-se să ţină pasul cu Jesse. La ce?

- Vedem noi, râse Jesse. Oricum, n-am terminat discuţia cu tine. Hai să mergem pe verandă.
- Să trăiţi! glumi Lauren luând poziţia de drepţi.
- Nu sunt general, sunt doar profesor.
- Poftim?

- Da, Lauren. Universitatea mi-a oferit o catedră.
- Jesse, dar e minunat! exclamă ea îmbrăţişându-l. Eşti sigur că asta îţi doreşti? Ştiam că nu poţi sta prea mult într-un singur loc.
- Dar cum îţi închipuiai că va fi?
- Păi să vedem... Imi imaginam că vei pleca împreună cu Ken într-o expediţie... Intr-o zonă tropicală... cu palmieri... femei frumoase pe jumătate dezbrăcate... multă băutură...
- Asta a fost odată, demult...

Se aşezară pe treptele din faţa casei, privind mulţumiţi spre membrii Comisiei care-l felicitau pe Luke Ebsin.

- Cred că trebuie să pleci. Eşti aşteptat, spuse Lauren. Dar mai întâi spune-mi ce voiai să-mi spui.
- Eşti curioasă?
- Mai întrebi? Ai făcut dragoste cu mine, apoi ai plecat fără să-mi spui un cuvânt. In plus, mi-ai luat fără să mă întrebi nişte obiecte valoroase. Apoi te-ai întors şi ai început să mă săruţi în faţa celor mai importanţi arheologi din ţară... Cred că merit câteva explicaţii.
- Ai dreptate. Dar acum te întreb eu - cum ai putut să crezi că după toate câte s-au întâmplat între noi te-aş fi putut părăsi luându-ţi obiectele acelea de o valoare inestimabilă?

- Nu ştiu, spuse Lauren frecându-şi palmele stânjenită, credeam că te-au tentat.
- Singura care mă tentează eşti tu, spuse el

sărutând-o pe gât. în plus, dacă aş fi vândut moneda şi vârfurile de săgeţ, probabil că n-aş fi ajuns prea departe.

- Serios? Credeam că valorează o avere.

- Da, dar nu pentru colecţionari. Contextul în care au fost găsite ne-a oferit nişte informaţii importante. Ai auzit de exploratorul Tristan de Luna?

- Nu. Cine-i tipul?

- El e cel care a venit în America pentru a restabili traseul lui Hernando de Soto.

- Hmmm... interesant, şi?

- Ei bine, râse Jesse, de atunci, nimeni n-a putut spune cu exactitate care a fost acest traseu pe care l-au urmat cei doi.

- Cred că am citit ceva în legătură cu expediţiile astea.

- Ei bine, din secolul nouăsprezece arheologii încearcă să descopere acest traseu.

- Şi acum aţi stabilit şi locaţia exactă a Coosei, nu?

- Exact. Mulţumită ţie.

- Acum aştept să-ţi ceri iertare.

- îmi voi cere iertare în fiecare zi. Dacă nu te superi.

- Stai puţin. Nu vei preda la universitate?

- Ba da. Dar după ce voi termina săpăturile la şantierul Adams-McCain. Şi va dura ani de zile, te asigur. Mă vei suporta atâta timp în preajmă?

- Şi mai mult, spuse Lauren aruncându-se la pieptul lui.

- Şi mai e ceva, spuse el sărutând-o tandru. Aş vrea să facem asta toată viaţa.
- Ce te opreşte? întrebă Lauren simţind lacrimile înţepându-i ochii.
- Nimic. Nu trebuie decât să spui da. La bine şi la rău.

Lauren zâmbi, scuturând din cap. Nodul din gât n-o lăsa să scoată nici un cuvânt.

- Ti-am dus dorul, spuse el legănând-o în braţe. Aseară, când am ajuns acasă, puteam să jur că-ţi simt parfumul.

Lauren îşi stăpâni zâmbetul care-i stătea pe buze. Dacă ar fi ştiut... însă acesta era un secret pe care Jesse nu trebuia să-l afle încă.

- Ai o imaginaţie bogată, Jesse McCain.
- Hai s-o trasnsformăm în realitate.
- Şi Comisia?
- Dacă au aşteptat un secol, mai pot aştepta o oră.

Sfârşit

*
* *
*
* *
*
* *
*
* *